VIVIAN STUART

Iarnă în Canare

ALCRIS

Capitolul 1

Azi-dimineață, când plecase din Las Palmas, Lucie fusese foarte încrezătoare. Acum însă, în vreme ce taxiul părăsise șoseaua și cobora spre coastă străbătând aleea îngustă și denivelată, care ducea spre casa lui Joel Barron, era din ce în ce mai nesigură.

Nu cumva o va crede venită să-l spioneze? Dacă i-ar fi cunoscut toate scopurile, cu siguranță ar fi ajuns la această concluzie. În aparență, era doar o vizită de curtoazie, făcută în numele domnului Thornton, angrosistul londonez de bijuterii.

– Vezi dacă-l poți convinge să termine mai repede noile modele, o instruise el. Întreabă-l când vor fi gata. Sau mai bine nu. Joel nu suportă să lucreze contratimp, dar mi-ar plăcea totuși să știu cu aproximație data. Clienții mă presează.

Își dădea seama că Joel Barron, faimosul argintar, prefera să lucreze în liniște, după propriile metode, dar îl înțelegea și pe domnul Thornton.

Era încântată să-l cunoască pe meșterul aflat la apogeul carierei, al cărui nume era o garanție a calității. La scară mult mai mică, Lucie se specializase în ornamente de argint pentru costumații de epocă sau moderne, uneori garnisite cu pietre prețioase, iar domnul Thornton avusese amabilitatea de a-i găsi clienți.

Taxiul se opri, iar șoferul îi arătă o poartă dublă de fier forjat, deasupra căreia se putea citi: „Villa Toledo“. Era exact adresa pe care o primise de la domnul Thornton.

Plăti, urmări mașina care se îndepărta, apoi deschise precaută unul dintre canaturile porții. O alee pavată ducea până la vila zugrăvită în roz. Ușa de la intrare era deschisă. Lucie sună, dar nu răspunse nimeni. Deși abia dacă era ora unsprezece, casa și grădina păreau cufundate într-o siestă liniștită de după-amiază. În sfârșit, apăru o femeie.

– Doriți ceva? întrebă ea în spaniolă.

– Da – adică, îl caut pe señor Barron. Este acasă?

– Domnul Barron? Nu.

– Dar stă aici, spuse Lucie, Joel Barron. Meșterul argintar – lucrează cu argentino …

– Ah, da! Răspunse femeia. Acum, nu aici. O studie din cap până în picioare. Englezoaică? Vrei găsești?

– Da.

– Soție? Soră?

– Ah, nu, zâmbi Lucie. Avem doar legături de afaceri. Ceea ce nu era întru totul adevărat, fiindcă nu se mai întâlniseră. Urmă o nouă pauză, în care femeia o privi stăruitor.

– Atunci, dau adresa. Vino.

O luă înainte, conducând-o într-un salonaș mic. Scoase o bucată de hârtie mototolită din birou, o netezi și i-o întinse ca s-o copieze.

– Villa Sirena … Molino de la Torre … Ventura, silabisi Lucie, în vreme ce nota adresa. Vă mulțumesc. Ventura este departe? Mai întâi, femeia păru să nu înțeleagă, apoi râse.

– Mergi cu avion sau vapor.

– Ah! Înseamnă că este pe altă insulă, se arătă ea alarmată.

– Nu cunoști Insulele Canare?

– Nu prea. Am ajuns în Las Palmas acum două zile.

– Atunci trebuie vizitezi toate insulele noastre.

– Vă mulțumesc, doamnă, spuse Lucie, ridicându-se să plece. Va trebui să-mi revizuiesc planurile.

– Te întorci Las Palmas? Ai mașină?

Abia în clipa aceea, Lucie pricepu de câtă lipsă de prevedere dăduse dovadă lăsându-l pe taximetrist să plece. El se oferise s-o aștepte, dar îi răspunsese că nu știa cât va dura vizita.

– Nu, n-am. Puteți chema un taxi?

– Nu, aici nu taxiuri, își țuguie buzele femeia. Dar stai puțin – poate te duce Pablo. Așteaptă să întreb.

– Mulțumesc.

– Vrei un pahar de vin?

Lucie acceptă băutura cu recunoștință. Simțea nevoia, ca să facă față noii situații. În primul rând, trebuia să se întoarcă la Las Palmas.

O auzea pe femeie vorbind la telefon și spera că reușise să se facă înțeleasă. Cunoștințele ei de spaniolă erau superficiale, iar engleza celeilalte era greu de urmărit. Apoi străina reveni.

– Pablo aici în jum'ate oră, anunță ea. Spui la mine cum te cheamă. Pe urmă, dacă señor Barron – pocni din degete căutând cuvântul – colerico …

– Supărat? sugeră Lucie.

– Si, si – supărat. Atunci spun că ești prietenă din Anglia.

– Lucie Durrant. Am să-l scriu, împreună cu adresa mea din Las Palmas. Se întreba de ce s-ar fi putut enerva domnul Barron, dar poate că femeia îi cunoștea mai bine temperamentul.

Peste vreo jumătate de ceas, un bărbat își făcu apariția pe alee, strigând că era gata, iar femeia o conduse pe Lucie până la poartă, unde aștepta o furgonetă.

Deci asta era mașina! Ce prostie din parte-i să dea drumul taxiului, dar regretele erau tardive. Se sui lângă Pablo, simțind imediat miros puternic de legume proaspete, venit de la lădițele din spate.

Pablo conduse în liniște până în periferiile Las Palmasului. Se opri la podul Triana.

– E bine aici? întrebă el.

– Da, mulțumesc. Este OK. Îi înmână o sumă egală cu ce plătise la taxi, iar el examină bancnotele și declară:

– Prea mult!

– Nu, păstrează-i. Bafta ta.

Pablo ridică din umeri și vârî banii în buzunar, cu convingerea vizibilă că toți englezii erau nu doar milionari, ci și plecați cu pluta.

Aici, în apropierea pieței aglomerate, îi fu ușor să găsească un taxi care s-o ducă la hotel, iar după-amiază recapitulă în liniște situația.

Evident, Joel Barron nu-i dăduse noua adresă domnului Thornton. Lucie se gândi la posibilitatea de a-i trimite o scrisoare, sau de a-i telefona, pentru a obține informațiile dorite de angrosist. Dar exista și o însărcinare care impunea o vizită personală.

– Dacă te duci în Canare, Lucie, spusese domnul Thornton, când aflase despre planul ei, nevastă-mea te roagă să-i faci o vizită lui Joel și să vezi cum o duc copiii fratelui lui.

– Copiii fratelui?

– Da. O fată de vreo nouă ani și un un băiat de cinci, cred. Mama lor a murit anul trecut, iar tatăl, frate cu Joel, este tocmai în Singapore. Așa că l-a rugat pe Joel să-i ia la el, în Canare. Spunea că nu vrea să-i lase pe mâna celor două mătuși rămase domnișoare bătrâne.

– Dar ce aș putea face? ceruse ea lămuriri. N-am nici o cădere să-mi vâr nasul.

– Nu. Sigur că nu. Dar ți-ai face o impresie. Dacă sunt bine educați. În ce fel de casă stă Joel și dacă e potrivită pentru găzduirea unor copii. Doamna Thornton ți-ar rămâne profund recunoscătoare.

Lucie căzuse pe gânduri, întrebându-se de ce nu le făcea chiar doamna o scurtă vizită și în ce fel se înrudea cu copiii.

În cele din urmă acceptase însărcinarea fără elan.

– Dar să nu mă învinovățiți dacă nu reușesc.

În clipa de față, era constrânsă să-l viziteze pe Joel și să aprecieze atmosfera în care-și creștea nepoții.

La recepție, studie orarele zborurilor spre Ventura și constată că exista o cursă zilnică.

– Dar se pare că nu mă voi putea întoarce în aceeași zi? îl întrebă ea pe funcționar.

– Nu, dar puteți reveni a doua zi.

– În cazul ăsta, am nevoie de o cameră pentru o singură noapte.

Recepționerul promise să-i facă rezervări atât la avion, cât și la un mic hotel ieftin.

– O zi este insuficientă, señorita, zâmbi el. Va trebui să mai mergeți o dată să vizitați întreaga insulă.

– Da, sper s-o fac, aprobă ea. Deocamdată însă, e doar o călătorie de afaceri.

În dimineața următoare, după un zbor scurt, ajunse pe aeroportul insulei și luă un taxi spre ceea ce spera să fie adresa actuală a domnului Barron. De astă dată, fu mai prevăzătoare și-l rugă pe șofer s-o aștepte, căci vila Sirena era o casă izolată, situată aproape de litoral, înconjurată de o grădină neîngrijită.

Își făcu loc printre tufele de hibiscus și măslini; tulpinile lungi de bougainvillea îi atingeau fața. Se bucură când vegetația se mai rări și vila îi apăru înaintea ochilor.

O fată scutura un covoraș și se arătă surprinsă de sosirea Luciei.

– Domnul Barron? începu Lucie. Pot să vorbesc cu dumnealui?

– Lucrează, răspunse fata în spaniolă. Îl cunoașteți?

– Nu prea, răspunse Lucie în engleză. Apoi, străduindu-se să pronunțe cât mai corect, adăugă în spaniolă: sunt domnișoara Durrant, din Anglia. Am venit într-o vizită de afaceri.

Fata o privi îndelung. Porni spre casă, făcându-i semn Luciei s-o urmeze.

– Așteptați, vă rog, spuse ea, lăsând-o singură în salonul spațios și dezordonat. Lucie privi împrejur – câteva fotolii, o masă rotundă acoperită cu vrafuri de reviste englezești, franțuzești, spaniole sau germane. Ochii îi fură imediat atrași de vitrina care adăpostea mai multe obiecte de argintărie. Se ridică să examineze mostrele desăvârșitei indemânări pentru care era renumit Joel Barron.

Erau câteva piese de prezentare, platouri sau cupe, dar și minunate ceainice sau ibrice de cafea, flacoane pentru esențe și tacâmuri. I-ar fi plăcut să le poată cântări în mâini, să le mângâie suprafețele exterioare strunjite sau gravate, să le simtă șlefuirea mătăsoasă a interioarelor.

Minutele treceau și nici urmă de domnul Barron sau de fată. Lucie își încordă auzul în încercarea de a descoperi un semn al existenței copiilor, dar totul era cufundat în liniște.

Apoi auzi afară o voce bărbătească, vorbind mânios în limba spaniolă, iar în clipa următoare un tânăr bronzat cu ochi albaștri, ostili, pătrunse în încăpere.

– Da? Domnișoara …

– Durrant. Lucie Durrant, completă ea.

– Ei bine, pentru moment sunt extrem de ocupat, așa că dacă ai să binevoiești să-mi spui despre ce e vorba – dar te avertizez de la început că nu primesc comenzi ocazionale de la turiști.

– Nu, domnule Barron, nu-i vorba de așa ceva. Vin din partea domnului Thornton, de la Londra.

– Ah! exclamă el, încruntându-se. Și ce dorește?

– Realizați niște schițe pentru dumnealui și ar vrea să știe în ce stadiu se află.

– Ia loc, domnișoară … Derwent …

– Durrant, îl corectă ea.

– Durrant, fie … și explică-mi de ce te-a trimis Thornton până aici, când ar fi putut să rezolve problema cu o simplă scrisoare?

Lucie alese un scaun cu spătar drept.

– Spunea că v-a scris de câteva ori, dar nu i-ați răspuns. Poate că nu are decât vechea adresă, cea de lângă Las Palmas.

– Da, desigur, râse domnul Barron. Mutarea asta i-a păcălit pe mulți. Femeia care locuiește acolo mi-a promis că-mi va trimite corespondența, dar n-o prea face. Și n-am să pretind că sufăr.

– Ieri am trecut pe acolo și mi-a dat noua adresă, astfel că am sosit azi-dimineață, cu avionul.

El trase un scaun și se așeză în fața ei.

– Asta înseamnă că stai în Las Palmas? Ești în vacanță?

– Oarecum. Am venit în Canare și cu gândul la afaceri. Sunt creatoare de bijuterii, mai ales accesorii pentru îmbrăcăminte, iar domnul Thornton îmi este client. Când a aflat că urma să vin aici să încerc să vând niște modele, m-a rugat să vă fac o vizită.

– Înțeleg. Ești dotată cu asemenea putere de convingere încât se așteaptă să obții un răspuns împotriva dorinței mele?

– În nici un caz, scutură ea din cap, zâmbind.

– Modestie! aprecie el admirativ. În cazul ăsta, am să-ți răspund cinstit. Vrei să știi dacă lucrarea este gata? Mă tem că nu. Am fost prea ocupat.

– Domnul Thornton înțelege asta, desigur. Nu dorește decât să-i dați un termen aproximativ – dacă se poate.

El se ridică și se apropie, privind-o de sus, într-un fel care-i provocă frisoane de teamă. Își spuse că nu era ușor să faci afaceri cu acest bărbat. Era un om dificil.

– Nu pot lucra după orar. Se îndepărtă de ea, cu mâinile în buzunarele blugilor. Thornton este numai unul dintre clienții mei. Trebuie să stea la rând. Se plimba în jurul mesei. Dar poate că l-am făcut să aștepte suficient. Uite ce-i, domnișoară Derwent … Durrant, poți să-i comunici că am să mă apuc de treabă peste o săptămână sau două. Așa e corect?

– Totuși, domnul Thornton ar dori să știe cu aproximație data când veți termina, insistă ea.

O privi lung, cu un amestec de ostilitate și de admirație.

– Ești o tânără extrem de tenace, nu-i așa? Apoi izbucni în râs. Bine. Am să încep cât mai repede, dar îi voi transmite o dată aproximativă abia după ce ajung la jumătatea lucrării. N-ai cum să știi ce poate interveni. Ei, te satisface acest răspuns?

– Mulțumesc, da. Am să-i scriu domnului Thornton.

– Cât rămâi în Canare?

– Depinde de cât îmi vor ajunge banii și de eventuala vânzare a modelelor aduse. Întâi încerc în Las Palmas, apoi mă gândeam să ajung și în Tenerife.

El privi ostentativ la ceas. Lucie își aminti de taxiul care o aștepta. Domnul Barron voia să scape de ea, deși nu reușise să împlinească decât jumătate din însărcinări. Trebuia să găsească o cale de a aduce în discuție subiectul copiilor.

– Vă sunt recunoscătoare că m-ați primit, domnule Barron, spuse ea, ridicându-se. Știu bine că sunteți foarte ocupat, așa că …

O conduse până la ușă, alta decât cea pe unde venise.

– Cum ai venit? întrebă el.

– Am luat un taxi direct de la aeroport. Șoferul mă așteaptă.

– La aeroport? Dar n-ai cum să te întorci astăzi.

– Într-adevăr. La noapte am să stau la hotel.

– Înțeleg. Atunci, ai face bine să te grăbești, fiindcă taxiul te va costa o avere. Râse strâmb. Adaugă-l la decontul bătrânului Thornton.

– Domnule Barron, își luă ea inima în dinți, sper să nu vă supărați, dar ar mai fi o chestiune.

– Da? Tonul nu era deloc încurajator, iar agresivitatea vizibilă îi topi tot curajul.

Murmură, fără să-l privească:

– Copiii. Domnul Thornton ar fi dorit să afle dacă …

– Ah, iată-ne ajunși și aici. Adevărul este că ai fost trimisă pentru a mă spiona puțin. Restul era doar o acoperire. Ei bine, ce-i cu copiii?

– Având în vedere că le sunteți tutore, domnul Thornton ar dori să afle …

– … dacă-i mai am? Dacă nu cumva i-am aruncat în mare, sau dacă nu i-am vândut ca sclavi? Acum pricep, domnișoară Durrant, de ce stăteai cu urechile ciulite. Așteptai vreun râs fericit, sau zvon de glasuri tinere.

– Poate că-i adevărat, zâmbi ea. Probabil că astăzi sunt plecați pe undeva.

– Așa-i. Dar cred că ar fi bine să lămurim lucrurile. Rămâi la prânz? Am să dau liber taxiului.

– Nu l-am plătit, obiectă ea. Și pe urmă, cum mă mai întorc în oraș?

– O să rezolvăm asta mai târziu. Se îndepărtă pe o alee mult mai largă decât cea pe care venise ea și o lăsă singură, nemulțumită de lipsa de tact cu care atacase subiectul. Devenise un oaspete nepoftit.

El se întoarse repede.

– Știu că nu-i treaba mea … începu Lucie, pe un ton de scuză, însă el o întrerupse cu un gest.

– Mai târziu. În primul rând, trebuie să-i spun Bernardei să prepare prânzul. Scuză-mă.

Când se întoarse, îi arătă o masă de lemn, așezată afară sub una din ferestre.

– Va fi gata în câteva minute. Bernarda se ocupă de gospodărie – în felul ei cam superficial. Dar ne descurcăm.

Lucie zâmbi, dar rămase tăcută. Reușise să se relaxeze puțin și-l lăsă să abordeze problema așa cum credea de cuviință. În loc să intre în subiect, Joel îi ceru amănunte despre munca ei.

– Sunt începătoare, admise ea. Sigur, am absolvit o școală de artă, dar îmi dau seama câte mai am de învățat.

– Ai succes cu vânzările?

– Nu încă, scutură ea din cap. Am primit câteva comenzi pentru o expoziție organizată de domnul Thornton și am expus unele piese la raioanele de consignație ale unor magazine din Londra.

– Atunci din ce trăiești? Presupun că te ajută părinții.

– Nu. Tata a murit când eram mică, iar mama s-a recăsătorit acum trei ani. S-a stabilit în Scoția. Soțul este fermier și mi-a spus verde-n față că, dacă nu vin să lucrez la fermă, n-am ce să caut acolo. Așa că stau la Londra, într-un apartament închiriat în comun cu alte trei fete.

– Și vrei să-ți încerci norocul în Canare.

– Păi, trebuie să stau undeva și mi-am zis că o iarnă și o primăvară petrecute în țările calde n-are cum să-mi strice. Am ceva bani moșteniți de la bunica și acum, că am împlinit douăzeci și unu de ani, îi pot folosi. Se poate spune că sunt în căutarea norocului.

– Deci, ai împlinit douăzeci și unu? Nu-i arăți. Se întoarse spre ea, studiindu-i figura palidă, cu pomeți înalți, nasul drept și gura frumoasă, apoi ochii cenușiu-închis și părul de un castaniu cald sub influența razelor de soare. Lucie simți că roșește și-i evită ochii cercetători.

Era mai tânăr decât se așteptase. Își imaginase că un artist cu asemenea faimă ar fi trebuit să aibă peste patruzeci de ani, dar domnul Barron n-avea mai mult de treizeci. Ochii îi fură atrași de mâinile lui puternice, capabile să modeleze argintul, să-l stăpânească și să-l prelucreze cu măiestrie și delicatețe.

Bernarda veni să-i anunțe că masa era gata, iar Lucie îl urmă pe domnul Barron într-o încăpere cu ferestre largi, care dădeau spre o

porțiune mai îngrijită a grădinii. Pe masa lungă din lemn de mahon erau puse două tacâmuri, iar Bernarda aduse gustările: pește mărunt, legume condimentate și sos picant.

Mare parte din pereți era acoperită cu tablouri: peisaje, portrete, naturi moarte și câteva lucrări abstracte.

– Sunteți și pictor? întrbă ea, observând că avea de-a face cu originale.

– Nu eu. Prietenul meu Hallam. Stă aici și are un atelier. De fapt, mutarea mea a fost ideea lui. S-a oferit să împartă acoperișul cu mine. Mi-a atras atenția asupra izolării și a faptului că putem lucra amândoi în liniște. În Las Palmas, oamenii mă tot deranjau cu solicitări neserioase: „un ceainic identic cu al mătușii Matilda". Uneori, un întreg grup de turiști se oprea prin apropiere și trimiteau pe cineva cu rugămintea de a le permite să-mi viziteze atelierul. La început, am cedat de câteva ori, dar pe urmă, nici o șansă.

Se întrerupse, lăsând-o pe Bernarda să servească friptura cu sos prea condimentat.

– Sper să nu ți se pară prea piperată, spuse el, în vreme ce-i umplea paharul cu vin.

Lucie gustă, temătoare.

– Nu, e perfect. Are o aromă neobișnuită.

– Hallam și cu mine lucrăm foarte spornic aici. Nu ne jenăm unul pe celălalt și avem o companie plăcută la îndemână.

– Dar copiii? Se simt bine?

– Eram sigur că n-ai să lași subiectul să lâncezească prea mult! rânji el. Jessica și Daniel iubesc locul ăsta. Grădina se întinde până la malul mării. Se joacă lângă apă sau în piscină.

– Desigur, este ideal! Ezită puțin și adăugă: dar în privința educației?

– Depinde ce înțelegi prin „educație", nu-i așa? Au ocazia să învețe lucrurile cele mai importante în viață. O să aibă suficientă vreme de manuale școlare și de algebră.

Ea dădu din cap și zâmbi, neștiind ce ar mai fi putut spune. Situația era exact așa cum se temuse domnul Thornton – copiii nu cunoșteu disciplina, erau lăsați de capul lor și probabil că vor avea un handicap la începerea școlii.

– Nici o grijă, continuă domnul Baron. În ce-l privește pe Daniel, Jessica este un amestec de profesor, șef și infirmieră.

– Ce vârstă au?

– Nu știu sigur. Cred că Jessica are vreo șapte ani, iar Daniel are probabil patru … așa cred.

– Jessica are nouă și Daniel cinci, îl corectă ea. Așa mi-a spus domnul Thornton.

– Păi, doamna Thornton trebuie să le știe vârstele. Nu știu ce povești ai auzit … că i-am îndepărtat pe copii de rudele mai respectabile. Adevărul este că Howard, tatăl lor, considera că acolo ar fi crescut în constrângere. Mătușile alea bătrâne – ah, sunt niște drăgălașe după părerea tuturor – au crescut-o pe mama copiilor, iar Christine era atât de răsfățată și cocolită încât, atunci când a ajuns pe propriile picioare, nu avea nici un pic de experiență de viață, parcă ar fi trăit în junglă. Când l-a cunoscut pe Howard, fratele meu, care venise într-o permisie, l-a văzut ca pe un salvator. S-au înțeles destul de bine, dar nu mulțumită mătușilor. Îl considerau un fel de lup, care le-a răpit mielușeaua neprețuită.

O vreme, domnul Barron rămase tăcut. Lucie înclina să-i dea dreptate fratelui. Totuși, nu pricepea ce legătură avea doamna Thornton cu toate astea.

– Doamna Thornton este rudă cu Christine? întrebă ea.

– Așa pretinde, izbucni Joel Barron. Un fel de verișoară de gradul doi. Cred că mătușile au convins-o să treacă de partea lor după moartea Christinei.

– Tatăl va mai lipsi mult?

– Cel puțin încă un an. Pe urmă, dacă va fi obligat să plece iar, o să le găsească o școală bună, cu internat.

– Sărmanii prichindei, murmură Lucie. O să pice ca musca în lapte. Nu voise să scape ultimele cuvinte cu voce tare.

Domnul Barron o privi și păru să renunțe la conversația politicoasă.

– Acum te temi că n-au parte de educație, iar în clipa următoare le plângi de milă că vor fi obligați să meargă la școală.

– Ah, nu, se grăbi ea să-l asigure. Nu-i preocuparea mea. Sunt doar un fel de mesager.

Terminară de mâncat, iar Joel o sună pe Bernarda să strângă masa.

– Urmează-mă, îi spuse Luciei, am să-ți arăt grădina.

Această porțiune era mult mai îngrijită. Un mic bazin ornamental era înconjurat de o terasă pavată cu dale de piatră. Pe margine creșteau tufe de fucsia și cactuși înfloriți. Palisandrul din colț era încă neînflorit, fiindcă abia începuse octombrie.

– Îmi dau seama că m-am apropiat de casă dintr-o direcție greșită, recunoscu Lucie. Aleea aceea era foarte îngustă și năpădită de vegetație.

– Se mai întâmplă! Uneori, ne tăiem drum prin junglă, când de fapt există o altă cale mult mai accesibilă spre țelurile pe care ni le-am propus.

Fu surprinsă de tonul folosit și se întrebă dacă gândise cu voce tare, sau dorea ca ea să priceapă cine știe ce înțeles ascuns.

Grădina se termina cu un zid scund, care o separa de litoralul nisipos, punctat de stânci negre. Mai departe, marea turcoaz se întindea până la coastele Africii. S-ar fi putut imagina un loc mai bun de joacă?

– N-aș vrea să vă răpesc prea mult timp, domnule Barron. Cred că ar cam fi vremea să mă întorc în oraș.

– Desigur. Ești mulțumită de cele aflate?

– Păi, da. Așa cred. Pot să-i dau domnului Thornton răspunsurile cerute, privind afacerile, iar …

– … copiii sunt niște modele de conduită, se poartă frumos, sunt spălați și au hăinuțe curate?

– Pot să-l asigur că n-are de ce să-și facă griji privind bunăstarea lor.

– Ce te face să ai încredere în mine?

Își luă inima în dinți și-l privi în față, observând expresia lui ușor ironică.

– Sunt convinsă că veți avea grijă de copiii fratelui, declară ea, liniștită.

– Cred c-ar fi mai bine să-i și cunoști. Ce zici?

– Când? vru ea să știe.

– Mâine, dacă-ți convine. Azi au ieșit. Hallam pictează un peisaj și i-a luat cu el.

Îi stătea pe buze propunerea să-i vadă în seara aceea, dar renunță, gândindu-se că cei mici puteau veni foarte obosiți.

– Bine, răspunse ea în cele din urmă.

– Am să te conduc până la Corvario. Am înțeles că stai la hotel.

Lucie simțea oarecare vinovăție fiindcă-i răpea din timp, dar își aminti că el dăduse drumul taxiului, invitând-o la masă.

La intrarea în hotel, îi mulțumi pentru transport.

– Atunci, mâine la ce oră? E bine zece? întrebă el.

– Foarte bine.

– Unul dintre noi – Hallam sau eu – va veni să te ia. N-o să ai nevoie de taxi. Trânti portiera și demară, înainte ca ea să poată răspunde.

Traversând holul, își aminti că trebuia să renunțe la biletul rezervat pentru a doua zi și că va avea nevoie de camera de hotel încă o noapte. După ce anunță la recepție schimbările de program, se întoarse și ieși din hotel. Pătrunse într-un pasaj larg, mărginit de case cu un singur nivel. La colț, se înălța o biserică înconjurată de un zid înalt, întrerupt din loc în loc de scări. După vreo cinci minute de mers, ajunse, printr-o străduță îngustă, la un bazar aglomerat. Majoritatea tarabelor erau goale, fiindcă era deja ora cinci.

Întoarsă la hotel, după cină, începu o scrisoare pentru domnul Thornton, în care-i relata rezultatul întâlnirii cu domnul Barron. Deocamdată, nu pomeni încă despre copii.

A doua zi, la zece dimineața, ieși în fața hotelului și, după vreo cinci minute, o mașină opri la trotuar. Un bărbat blond coborî și se apropie.

– Domnișoara Durrant? Sunt Hallam Dayne. Joel m-a trimis.

– Da, mulțumesc. Sunt gata.

În vreme ce conducea, el spuse:

– Probabil că ți-am dat peste cap toate aranjamentele. Ieri, i-am luat cu mine pe cei mici, așa că nu i-ai putut cunoaște.

În mod clar, Joel îi explicase situația. Lucie murmură că nu conta. În sine, regreta că așa zisa „inspecție“ se prelungise. Ar fi vrut să vadă copiii și să-i împărtășească domnului Thornton propriile impresii, fără mult tam-tam.

La vila Sirena, domnul Barron se afla în grădină, împreună cu nepoții.

– Iată-i și pe îngerași, spuse el. Jessica, aceasta este domnișoara Durrant.

Fetița sări de pe bancă și-i întinse mâna, cu o atitudine matură.

– Bună ziua. Vei fi guvernanta noastră?

Întrebarea o luă pe Lucie prin surprindere.

– Ah, nu. Nu-i cazul.

– Acesta este fratele meu, Daniel. Ridică-te-n picioare, Daniel, și fii politicos, îl instrui ea.

Lucie se supuse formalității, ascultând cuvintele murmurate de timidul băiețel.

– Te las să-i cunoști mai bine pe copii, domnișoară Durrant, declară Joel. Dacă-ți spun povești incredibile despre unchiul lor cel rău, să nu-i crezi.

Domnul Barron se îndepărtă, însă Hallam rămase locului.

– N-ai dori o răcoritoare? Vin? Cafea?

– Cafea, vă rog.

– Pentru mine oranjadă, iar pentru Daniel lapte, comandă Jessica.

– Da doamnă! Imediat, doamnă! Și Hallam intră în casă, zâmbindu-i Luciei.

Chiar dacă îi venea greu să pornească o conversație, Jessica nu avu nici o ezitare.

– Ești englezoaică? Bine că nu ești din America.

– Englezoaică, aprobă Lucie.

– Și cu ce te ocupi în Anglia?

– Fac bijuterii – pandantive, brățări, inele.

– Ah, se încruntă Jessica, din cauza asta ai venit. Să lucrezi cu unchiul Joel.

– Nu! exclamă Lucie, uimită de presupunere. Nu, am venit în insule să încerc să-mi vând creațiile și poate să obțin câteva comenzi.

Hallam Dayne reveni cu o tavă plină și Lucie se bucură de întrerupere.

– Crezi că vei reuși? Adică, să vinzi? întrebă el.

– Rămâne de văzut. Domnul Thornton credea că-i o idee bună.

El luă loc și își trase aproape ceașca de cafea.

– Mă gândeam că e o concurență destul de importantă – multă marfă, bijuterii și alte bagatele, provenind din Spania și Italia.

Lucie își spuse că tonul și cuvintele alese demonstrau trufie.

– N-am de gând să intru în competiție cu stiliștii spanioli. Am propriile modele, unele englezești, altele egiptene sau persane.

– Bineînțeles, aprobă el. Atunci, îți doresc noroc.

Jessica și Daniel începuseră să dea semne de nerăbdare. Își terminară băuturile și o traseră de mână.

– Vino! Trebuie să-ți arătăm grădina, spuse Jessica.

Lucie zâmbi și se lăsă condusă spre bazin și terasă, fără să le destăinuie că le vizitase și ieri, cu unchiul Joel.

După masa de prânz, copiii fură trimiși la culcare, iar Hallam se retrase în atelier. Joel îi ceru Luciei un verdict după „inspecție".

– Ah, cred că Jessica și Daniel sunt încântători, se entuziasmă ea. Bine îngrijiți și cu siguranță sănătoși.

– Dar n-au parte de o adevărată educație? zîmbi el, ridicând o sprânceană.

– Ești cel mai în măsură să aprecieze. Nu mi s-a cerut să-i testez la citit sau la aritmetică.

– Nu? Eram convins că așa ai fost instruită.

– Acum, după ce i-am cunoscut, sunt de acord că o duc bine aici. Deocamdată, cel puțin.

– Deci, să înțeleg că raportul va fi favorabil.

– Desigur. Am să-i scriu domnului Thornton îndată ce voi ajunge în Las Palmas.

– Atunci, pot să respir ușurat, oftă el ironic.

Ea râse, dar nu răspunse.

– Unde sunt mostrele alea de bijuterii?

– Nu le am la mine. Sunt depuse în seiful hotelului, în Las Palmas.

– Pricep. Mi-a trecut prin minte că, dacă le-ai fi avut la dumneata, te puteam recomanda unor cunoscuți de aici. Te-aș fi scăpat de alergătură.

– Foarte amabil din partea dumitale, domnule Barron. Desigur, am o mostră – pandantivul pe care-l port.

– L-am observat. Se aplecă puțin să examineze plăcuța de argint gravată cu ciulini și flori de liliac, prinsă cu un lănțișor lung. Atât schița cât și execuția îți aparțin? vru el să știe.

– Da. Creștetul lui se afla acum în dreptul ochilor, iar ea deveni conștientă de firele de păr aspru și de parfumul slab de briantină. Ar fi fost mai bine să-și scoată pandantivul de la gât.

– Credeam că lucrezi, răsună o voce feminină, iar Joel Barron își ridică fruntea brusc, dând drumul bijuteriei de parcă i-ar fi ars degetele.

Lucie văzu o tânără de înălțime medie, cu minunate trăsături spaniole. Purta o rochie ciclamen-deschis cu croială elegant de simplă, care-i stârni invidia.

– Și după cum vezi, n-o fac. Domnul Barron făcu prezentările. Señorita del Rey – domnișoara Durrant, din Anglia.

– Englezoaică? Așadar, ești în vacanță?

– Parțial, aprobă Lucie. Am și unele afaceri.

Nou-venita se așeză pe scaunul eliberat de Joel.

– Ah, afaceri! Asta mă plictisește. Treburile te vor reține aici multă vreme?

– Nu. Stau în Las Palmas.

– De fapt, a venit să-i vadă pe copii, interveni Joel.

– Ah, să-i ia acasă? Lucie observă imediat nerăbdarea cu care fusese pusă întrebarea.

– Nici vorbă, râse Joel. Voia să-i vadă la rugămintea unei rude din Anglia.

Tânăra îi aruncă un zâmbet fermecător.

– Dar, dacă există … nu, n-are nici o importanță.

– Cred că ar fi vremea să plec, declară Lucie, ridicându-se.

– Dar, în nici un caz nu trebuie să pleci încă! protestă domnișoara del Rey, cu o convențională lipsă de sinceritate.

– Ei bine, probabil că întâi vei dori să-i mai vezi o dată pe cei mici, nu-i așa, domnișoară Durrant? întrebă Joel.

– Nu vreu să le deranjez siesta.

– Mai stai puțin și unul dintre noi te va conduce până la Corvario.

– Sunt cu mașina, sugeră domnișoara del Rey. Aș putea-o duce la – unde dorește. Ah, să renunțăm la formalisme. Care este numele dumitale de botez, domnișoară Durrant? Mă cheamă Rosanna.

– Dacă lași deoparte încă vreo jumătate de duzină de prenume, interveni Joel Barron.

– Acesta este obiceiul la spanioli.

– Mă numesc Lucie. Mereu avusese senzația că era un nume lipsit de vigoare, palid față de altele ca Theodora, Vanessa, sau Katrina. Același lucru simțea acum, în fața acestei tinere pe care o chema Rosanna, sigură pe sine și înfloritoare ca o adevărată roză.

– Nu, Rosanna, hotărî Joel, Lucie – domnișoara Durrant – nu pleacă încă. Copiii vor fi dezamăgiți dacă n-au s-o mai vadă.

Lucie se reașeză. Joel le propuse câte o cafea și intră să transmită comanda.

Rămaseră tăcute o vreme. Lucie tocmai voia să remarce engleza desăvârșită a celeilalte, când Rosanna se aplecă puțin, studiindu-i atentă pandantivul.

– Da, acum înțeleg, râse ea. Când am intrat, părea că Joel ar fi suferit un necaz, iar tu încercai să-l consolezi. Îmi dau seama că se uita la minunatul tău pandantiv.

În mod vizibil, atitudinea lui Joel Barron păruse ambiguă, dar nu vedea de ce domnișoara del Rey menționase faptul.

– N-ai mai fost în Canare, până acum?

– Nu. Este prima oară, răspunse Lucie.

– Și cât rămâi aici?

– Depinde. Era conștientă de încercările celeilalte și în același timp nehotărâtă asupra propriilor planuri de viitor, așa că evită un răspuns clar. Probabil vreo lună, sau două. Trebuie să vizitez și celelalte insule și vreau să ajung și în Tenerife.

Era vizibil interesul Rosannei privind călătoriile de afaceri pe care urma să le întreprindă Lucie. Joel se întoarse, însoțit de Bernarda care

aducea o tavă cu cafea și fursecuri. Aproape imediat, își făcu apariția și Hallam Dayne, salutând-o pe Rosanna.

– Este vecina noastră, explică el. Locuiește în vila cocoțată pe marginea falezei, având o poziție avantajată față de noi. Are vedere asupra casei noastre, pe când noi n-o putem vedea pe a ei decât de pe terasă.

– Aveți terasă? întrebă Lucie.

– Da. De mai multe ori, am vrut să fac o grădină acolo sus, dar niciodată n-am pus în practică ideea.

– Ați putea construi o piscină, sugeră Rosanna.

– Ca să se inunde întreaga casă la prima fisurare? Ferească domnul. Oricum, ce rost ar avea o piscină, când marea este la îndemână?

Dintr-o dată, se auziră glasurile copiilor. Jessica și Daniel se treziseră și ieșiră din casă alergând. Văzând-o pe Rosanna del Rey, Jessica murmură un buenos dias, adăugă o formulă de politețe și își mută atenția asupra Luciei.

– Când ai să mai vii? întrebă ea. Mâine?

– Ah, nu. Trebuie să mă întorc la Las Palmas.

– Atunci, săptămâna viitoare?

Lucie scutură din cap, zâmbind.

– N-o mai bate la cap pe domnișoara Durrant, interveni Joel Barron. Are alte planuri.

Hallam se oferi s-o ducă la Corvario, iar Joel o conduse până la mașină.

– Săptămâna viitoare, am să trec prin Las Palmas. Dacă-mi lași adresa, voi veni să văd mostrele.

– Îți mulțumesc, domnule Baron. Ar fi foarte amabil din partea dumitale.

– Am să te anunț la telefon în ce zi voi veni. Făcu o pauză, privind-o scrutător. Dar dacă am să-ți aduc critici, sau dacă-ți voi spune că n-ai șanse să vinzi aici, cum ai să reacționezi?

– Normal, cred, replică ea. Ar trebui să mă bucur că mi s-au deschis ochii asupra pierderii de vreme.

Șoferul se arătă mai puțin vorbăreț, iar Lucie consideră că nu era cazul să-i tulbure reveria. El trecu de hotel și abia apoi spuse:

– Scuze. Mă gândeam la altceva.

Întoarse pe o alee secundară și opri în fața hotelului.

– Ne vom mai vedea, domnișoară Durrant?

– Probabil că nu. Dar poate că am să mai trec prin Ventura, dacă voi reuși să vând ceva.

– În acest caz, anunță-ne și vom lua prânzul sau cina împreună. Mult noroc!

Îl urmări cum se îndepărta, neștiind dacă să creadă în sinceritatea urării.

Se hotărî să exploreze străzile din centru înainte de cină, să privească vitrinele și să încerce să-și estimeze șansele. Câteva magazine expuneau piese excelente, dar nemarcate; în prăvăliile cu suveniruri existau o mulțime de brățări de duzină și coliere la prețuri tentante pentru turiști, cu care n-ar fi avut cum să concureze.

Mai târziu, după cină, termină scrisoarea adresată domnului Thornton, arătându-i că Jessica și Daniel se simțeau foarte bine în Canare și că doamna Thornton n-avea nici un motiv de îngrijorare.

– Dar cu școala cum stau? i se păru că-l aude pe domnul Thornton.

Rumegă problema și în cele din urmă adăugă că domnul Barron intenționa să se ocupe și de acest aspect. Cuvintele erau ambigue. Intenționat? Când – după ce se vor fi transformat în ceea ce domnul Thornton numise „niște mici sălbatici ignoranți"?

Lucie ridică din umeri. Se ținuse de cuvânt și ceea ce urma nu mai era treaba ei.

A doua zi, zbură înapoi spre Las Palmas și trecu la propriile afaceri, vizitând magazine angro și de specialitate.

După patru-cinci zile, fu încântată de realizări. Obținuse mai mult de o duzină de comenzi, iar unii comercianți se arătaseră interesați de mostrele ei originale, de broșe și de pandantive.

Când primi telefonul domnului Barron, aproape că nu-și mai încăpea în piele de entuziasm. O anunța că va veni a doua zi și întrebă:

– Ai avut spor?

– Mai mult decât speram, răspunse ea.

Când se întâlniră, Lucie îl urmă la o masă ferită din holul hotelului. În vreme ce scotea la iveală mostrele învelite în catifea neagră, îi urmări figura. Probabil că expresia lui era mai clară decât cuvintele. Nu-i vedea ochii, dar observă mișcarea reflexă a sprâncenelor, în vreme ce el examina niște butoni din fir de argint împletit.

– Cum ți-a venit ideea pentru ăștia? De la fulgii de ciocolată?

– Nu, râse ea. La început, mă gândisem la scoarța striată de copac – dar au ieșit altfel. Fulgi de ciocolată din argint.

– Îhî, murmură el, ca pentru sine. Faci doar schițele, sau le și realizezi?

– Sunt propriul meu om la toate. N-ai nici o satisfacție dacă nu termini singur toată lucrarea. Îmi dau seama – adăugă ea, amintindu-și că se găsea în fața unui mare artist – că tehnica mea lasă încă de dorit, dar învăț mereu.

El examină fiecare piesă, arătându-i din când în când cum ar fi putut îmbunătăți fie modelul fie finisajul. Apoi i le înapoie, iar ea le înveli din nou în ambalajul de catifea, punându-le la loc în cutii.

– Cred că meritățm amândoi să luăm masa. O așteptă să înmâneze cutiile de carton funcționarului de la recepție și să primească chitanța de seif. Văd că ești prevăzătoare, comentă el zâmbitor.

– Nu că ar fi cine știe ce valoroase, deși materia primă este destul de scumpă. Dar fără mostre, n-aș mai avea ce arăta.

O duse să ia prânzul la Pueblo Canario, vestitul sat de vacanță, situat într-un parc, în spatele hotelului Santa Catalina.

– Ai apucat să explorezi această parte a orașului?

– Nu încă. Mi-am pierdut toată vremea încercând să găsesc clienți.

– Dar știai că se organizează spectacole tradiționale de două ori pe săptămână?

– Ah, da. Și m-am decis să vin aici duminică. Am auzit că sunt niște costume minunate.

După masă, Joel sugeră că ar fi plăcut să se mute afară.

– O să bem cafeaua acolo, îi spuse el chelnerului. După ce se așezară într-unul din separeurile maure, Joel i se adresă: domnișoară Durrant, m-am tot gândit la vizita dumitale.

– Da?

– Mă întrebam – adică … ei bine, te rog să-mi spui – cam cât crezi că vei rămâne în Canare?

– Cît am să pot. Așa cum am mai spus, până voi termina banii.

– Și ai vreun angajament care să-ți solicite prezența în Anglia?

– Nici unul, recunoscu ea, după o scurtă ezitare. Nimănui nu i-ar fi păsat dacă se hotăra să rămână definitiv în Canare. Colegele de apartament îi și găsiseră o înlocuitoare. Doar mama s-ar fi putut îngrijora, dacă nu i-ar fi scris din când în când.

– În acest caz, am o propunere. De când ne-ai vizitat, Jessica și Daniel te tot pomenesc. Mă întreabă în fiecare zi când o să mai vii.

– Îmi pare rău că i-am tulburat.

– Și pe Bernarda a afectat-o vizita. Este tânără și doritoare să guste viața de la oraș. Vrea să lucreze în Las Palmas, sau măcar într-un loc ceva mai vesel decât ascunzătoarea noastră izolată din Molino de la Torre. Copiii i-au spus că te-au plăcut mai mult pe tine, așa că s-a decis să ne părăsească.

– Ah, nu! exclamă Lucie.

– Ei bine, probabil că o s-o putem înlocui, dar asta nu va rezolva problema. Ridică fruntea și o privi direct în ochi. Ajung acum la rugăminte – ce ar fi, domnișoară Durrant, să vii să stai cu noi?

Propunerea o lăsă cu gura căscată. Simțea privirea insistentă a ochilor albaștri și pricepu că el aștepta un răspuns.

– Nu cred că ar fi posibil, spuse ea, scuturând din cap și ferindu-și ochii. Nu-s chiar sălbatică, dar n-aș putea ajuta cine știe cât. Pe urmă, ce s-ar întâmpla cu munca mea?

– Nu te invit să iei locul menajerei, zâmbi el. Vom angaja o femeie. Te rog să vii de dragul copiilor. Am înțeles că au nevoie de mai mult decât le-aș putea da eu, sau o fată ca Bernarda. În ce privește munca, ești binevenită să-mi utilizezi atelierul oricând vei dori.

Lucie rămase tăcută din nou. Apoi, întrebă:

– Deci, te interesează o guvernantă pentru cei mici?

– Nu chiar, oftă el. Îți respect mult independența. Vei fi musafira noastră permanentă. Partea financiară o s-o rezolvăm de comun acord.

– O domnișoară de companie, murmură Lucie.

– Vrei să te gândești la propunere? Vino pentru o lună sau două și vom vedea cum merg lucrurile. Apoi, dacă n-o să-ți placă, ești liberă să te întorci în Anglia, sau să-ți continui călătoria prin insule.

– Dar, domnule Baron, aș vrea să vizitez insulele acum, obiectă ea. Ăsta e motivul pentru care am venit.

– Nimic n-o să te împiedice să lipsești câteva zile. Avantajul este că, între călătoriile de afaceri, vei putea lucra – schița sau realiza alte bijuterii, care să le înlocuiască pe cele vândute.

– Ce va spune domnul Dayne? Înțeleg că este vila lui.

– Hallam va fi încântat. De fapt, parțial, a fost ideea lui.

– Câtă vreme am ca să mă hotărăsc? vru ea să știe.

– Nu mă aștept să iei o decizie bătând din palme. Să spunem … o săptămână? În felul ăsta, ai timp să ajungi cu mostrele și în Tenerife. Am să-ți dau o listă de posibili cumpărători, dacă vrei.

– Nu prea știu ce să spun. Își plecă privirea. Este o ofertă complet neașteptată – nici nu-mi trecea prin minte.

– Atunci, gândește-te câteva zile. Dacă ești de acord, vino și vom stabili toate detaliile. Vila este o casă foarte plăcută, dar și foarte retrasă. Nu există o viață socială, cu excepția locatarilor. Doar un mic port pescăresc, la vreo jumătate de milă, cu câteva case. Asta-i tot.

– Dar climatul este minunat, iar litoralul și aerul nu sunt poluate, adăugă ea.

– Am lăsat amănuntele astea pe seama pliantelor turistice, râse el.

La plecare, privind vitrinele magazinelor de porțelanuri, ale librăriilor și tarabele cu nimicuri tradiționale, părea că Joel Barron uitase de subiect, fiindcă vorbi despre alte lucruri: peisajele de văzut în Gran Canaria și Tenerife, mulțimea de festivaluri locale etc. Probabil că încerca să scoată în evidență avantajele. Când o lăsă în fața hotelului, îi spuse că urma să-și petreacă noaptea la niște prieteni.

– Abia mâine seară mă întorc acasă. Cântărește avantajele și dezavantajele propunerii și anunță-mă. Voi avea grijă să nu le promit nimic copiilor.

Tot restul zilei, întoarse problema pe toate fețele. Ce ar fi avut de pierdut dacă accepta acea ofertă apărută din senin? Ar fi fost un privilegiu să-l poată vedea la lucru pe Joel Barron, o șansă ce nu trebuia pierdută. Copiii erau drăgălași, desigur, și nu existase nici o sugestie de șantaj. Cum stăteau lucrurile cu Hallam Dayne? Rămăsese cu impresia că-i privea de sus creațiile, iar ca persoană o considera total lipsită de interes.

Nu luă nici o hotărâre. În următoarele patru zile, își impuse să nu se mai gândească la problemă și își continuă călătoriile de afaceri. Zbură în Tenerife și colindă Santa Cruz, vizitând o parte din adresele primite de la domnul Barron. Reveni la Las Palmas și își notă cu grijă comenzile în carnet.

Totuși, în minte îi stăruia permanent întrebarea: să accepte invitația și să rămână la Ventura măcar câteva luni? Fețele copiilor îi reveneau în memorie. Joel Barron va avea mereu grijă de bunăstarea lor, dar poate că asta nu era suficient. Îi iubea, în felul lui, dar în acest moment copiii aveau nevoie de o femeie, care să participe la jocurile lor copilărești, să râdă cu ei, să-i mângâie și să-i dezmierde.

Înțelese că decizia fusese deja luată.

Capitolul 2

Pe timpul scurtului zbor spre Ventura, Lucie reflectă în continuare la înțelepciunea pasului pe care era gata să-l facă. Până acum, în ultimele zile, fusese prea ocupată. Își cumpărase câteva rochii, o pereche de pantaloni marinărești și o haină, spunându-și că în Las Palmas exista o mai mare varietate sortimentală; îndeplinise formalitățile necesare pentru a părăsi hotelul și se ocupase de rezervarea biletului de avion spre Ventura; îi scrisese domnului Thornton, dându-i noua adresă. Toate astea o împiedicaseră să analizeze în amănunt situația în care urma să se găsească la vila Sirena.

Acum era prea târziu pentru eventuale regrete. Domnul Barron o aștepta la aterizare, așa cum îi promisese. Răspunsul lui fusese o telegramă concisă: „vino miercuri – stop – te aștept la aeroport – stop". Nici o semnătură. Nici o formulă de politețe. Poate că-și regreta deja gestul impulsiv.

Totuși, fu de ajuns să-l vadă la ieșirea din vamă ca să-i vină inima la loc. Relațiile dintre ei erau cu totul altele. Urma să-i fie musafir – mai înainte, nu avusese decât statut de cunoștință întâmplătoare.

– Cum ai călătorit? întrebă el, în vreme ce pornea motorul.

– Foarte plăcut.

Îi arătă câteva atracții turistice locale, iar ea admiră peisajul nisipos punctat de palmieri și ocazional de căsuțe albe, cu acoperiș plat. Ici și colo, pe marginea drumului, se vedeau îngrămădiri de peri pitici.

Își spuse că nu trebuia să creadă în existența altor motive care să-l fi împins s-o invite. N-avea rost să interpreteze întâmpinarea călduroasă și zâmbetul lui ca dovezi că o plăcea.

La vilă, Jessica și Daniel o așteptau la poartă.

– I-am spus lui Daniel că ai să te întorci să stai cu noi, se lăudă Jessica.

– Și iată-mă, răspunse Lucie, îmbrățișându-i pe amândoi.

O luară înainte să-i arate camera, iar Joel îi urmă, ducând valizele.

– Sper să-ți placă, spuse el.

– Ah, este încântătoare.

Una din ferestre, cu un mic balcon, dădea spre mare, iar cealaltă oferea un peisaj colinar. Pereții, zugrăviți în verde-apos, contrastau cu nuanțele maroniu-roșcate ale mobilei de mahon. Într-un colț se afla un dulap mare. Pardoseala de gresie era acoperită cu carpete în culori pastelate.

– Pot să te ajut la despachetat? întrebă Jessica, plină de zel.

– Mi s-a spus că masa va fi gata în vreo jumătate de ceas, declară Joel, din prag, așa că vino, îndată ce termini – și nu-i lăsa pe cei mici să te bată la cap.

– S-o batem la cap! murmură Jessica, cu profund dispreț. Nu facem așa ceva, unchiule Joel! Însă el plecase deja. Baia este alături, îi spuse ea Luciei. Camera noastră e vizavi. Lui Daniel îi e teamă să stea singur. Dar când va împlini șase ani n-o să se mai teamă să doarmă singur.

– Nici acum nu mi-e frică, protestă Daniel.

Jesica îi aruncă o privire în care se amesteca grija frățească și neîncrederea față de declarația lui. Apoi, reveni la ideea de a o ajuta pe Lucie, umblând de colo până colo cu umerașele, aranjând pantofii în dulăpior și vorbind toată vremea despre unchiul Joel și unchiul Hallam, ca și despre Bernarda, fata care tocmai plecase.

– Era drăguță, dar nu ne lăsa să intrăm în bucătărie.

– Poate că-i era frică să nu vă ardeți, sau să nu vă opăriți cu apă clocotită.

– Nici vorbă, declară Jessica. Spunea că nu vrea să se împiedice mereu de noi, dar după mine – făcu o pauză de efect – cred că nu voia să vedem ce pune în mâncare.

– Păi, toate bucătăresele au rețetele lor secrete, râse Lucie.

– Ne-a fost destul de greu să ne obișnuim cu mâncarea, oftă Jessica. În Anglia, aveam o mulțime de lucruri bune: torturi de ciocolată, fursecuri, jeleuri și uneori plăcintă cu prune.

– Și aici, cu ce le-ați înlocuit?

– Banane, își încreți ea nasul, dezgustată.

– Uneori, primim pepene, interveni Daniel, și-mi place.

– Mai târziu, poate că o să vă fac niște șarlote cu fructe, promise Lucie. Ce spuneți?

– Sună bine, aprobă Jessica. Uite, aici este baia. Întoarse cheia în broască și trase zăvorul.

Lucie nu se așteptase la instalații sofisticate la o casă atât de izolată. Pereții acoperiți cu faianță turcoaz se asortau cu panourile cabinei de duș; prosoapele de pe suporturile nichelate aveau aceeași culoare; covorașul castaniu completa senzația de lux.

Pe peretele opus, era vizibilă ușa ce dădea spre camera copiilor.

– Ce bine că avem baia la mijloc, spuse Lucie.

Jessica se duse la chiuvetă și se spălă pe mâini. Apoi, îl îndemnă pe Daniel să facă la fel, înainte de masă.

Copiii o conduseră pe Lucie în sufragerie, unde-i aștepta domnul Barron, puțin impacientat.

– Sper că nu i-ai lăsat să te toace cu vorbăria.

– N-a fost cazul, zâmbi Lucie. M-au ajutat să mă familiarizez cu locul.

O femeie matură aduse mâncarea, iar Lucie presupuse că era noua menajeră. Hallam nu-și făcu apariția, iar când Jessica îi remarcă absența, Joel Barron le spuse că obișnuia să sară peste mese când lucra, înlocuindu-le cu o sticlă de vin.

– Dar azi nu lucrează, insistă Jessica. S-a dus în port.

– De unde știi că nu s-a întors? întrebă Joel, privind-o insistent.

– Păi, a plecat puțin înainte de venirea voastră. Zicea că n-are de gând să facă parte din … comitetul de primire – orice ar însemna asta.

– N-ar trebui să bârfești, Jesica, îi făcu observație unchiul, iar fetița roși.

Dorind să abată discuția, Lucie se grăbi să pună o întrebare despre port.

– Este situat la vreo jumătate de milă de aici, răspunse Joel. Este un port micuț, pescăresc, dar ne este foarte folositor. Unul dintre pescari ne aprovizionează cu pește proaspăt și, în timpul liber, se ocupă de grădină.

– Adică, Alberto, interveni Jessica, care-și revenise deja. E simpatic, dar vorbește o spaniolă ciudată.

– E un dialect îngrozitor, explică Joel râzând. Nu-l înțeleg întotdeauna, dar are grijă și de barca noastră.

– Ah, aveți o ambarcațiune? Cât este de mare? Pusese întrebarea de dragul discuției, nu fiindcă s-ar fi priceput.

– E o șalupă cu motor și cabină. Este proprietate comună, a lui Hallam și a mea. Dar intenționăm să ne luăm un iaht.

– Când ne purtăm bine, se izmeni Jessica, avem voie să ne plimbăm cu barca.

– Înțeleg, e un fel de recompensă specială.

– Păi, mereu suntem avertizați, replică fata. „Nu face asta, nu face aia!" Așa că trebuie să fim foarte cuminți.

– Doamne ferește! exclamă Joel. Rar se întâmplă să treacă o zi fără să fim obligați să-i scoatem la o raită prin golf. O amenință cu degetul pe Jessica. Fii atentă, domnișoară, data viitoare s-ar putea să rămâi acasă.

Jessica zâmbi dezarmant, dar tăcu. De la vârsta asta fragedă, pricepuse deja că există ocazii când nu-i indicat să profiți de privilegiul femenin al ultimului cuvânt.

După-amiază, Lucie rămase singură în cameră. Copiii fuseseră trimiși să stea în pat, fie că dormeau sau nu. Joel se retrăsese în atelier și señora Matana, menajera, se bucura de o meritată siestă, după o dimineață de gătit și muncit prin casă.

Deocamdată, Lucie era încântată de primire, cu excepția motivului absenței lui Hallam Dayne de la masă. Dacă Jessica nu prea pricepuse expresia, Lucie știa exact ce voise să spună el cu „comitetul de primire".

Își spuse că trebuia să fie foarte grijulie cu domnul Dayne, întrucât el era proprietarul vilei.

La cină, totuși, neliniștile ei se risipiră. Domnul Dayne o salută cât se poate de amical, scuzându-se pentru absența din timpul zilei.

– Am ieșit cu barca, explică el. În ultima vreme a avut unele defecțiuni, așa că i-am făcut o probă.

Lucie observă expresia de surpriză apărută pe figura lui Joel și pricepu că el nu știuse nimic.

– Trebuie s-o scoatem la plimbare și pe domnișoara Durrant, cândva, dacă nu cumva îi este frică, sau suferă de rău de mare.

– Îmi plac bărcile, dar n-am ieșit niciodată pe mare agitată, replică ea.

– Pe aici, rar avem parte de valuri, o asigură Joel. Uneori, mai vin furtuni, sau vânturi puternice, dar per total marea este calmă.

– Un lucru putem face, interveni Hallam, zâmbind. Să renunțăm la formalism, la „domnișoara Durrant" și „domnul Barron". Sper că nu te superi dacă am să-ți spun Lucie?

– Nici vorbă. În gând, deja trecuse la numele lor de botez, iar pe viitor ar fi fost greu de evitat un eventual familiarism ofensator.

A doua zi, copiii o escortară până la sătucul Molino del Torre. Văzu portul, un mic chei, lângă care se legănau leneșe câteva bărci pescărești.

– Iată și barca noastră! arătă Daniel. Vino s-o vezi. O trase de mână de-a lungul cheiului denivelat. Lucie privi în jos la șalupa acoperită cu o husă.

– Frumoasă barcă, aprecie ea. Cum se numește?

– La Sirena, răspunse Jessica. Are numele ăsta fiindcă aparține casei noastre, Villa Sirena.

Daniel se apleca riscant peste marginea cheiului.

– Fii atent, Daniel! Lucie făcu un pas spre el și îl prinse de mână. Ai să cazi în apă!

– A pățit-o de câteva ori, comentă Jessica. Mereu trebuie să-l pescuiască cineva.

– Știi să înoți? îl întrebă ea.

– Aproape! răspunse el indignat. Adică, nu prea.

– Încearcă să plutească, dar se duce la fund. E prea gras! spuse Jessica, făcând o grimasă.

– Va trebui să te învățăm, sugeră Lucie.

– Știi să înoți, să te scufunzi și să schiezi pe apă? se interesă Jessica.

– Nu chiar așa. Înot destul de bine, dar nu mă prea pricep la scufundat și n-am încercat niciodată să fac schi nautic.

– Să-l vezi pe unchiul Hallam. E grozav. Se ține pe schiuri cu o singură mână.

Împreună, explorară și restul sătucului, precum și hanul, în fața căruia existau câteva mese.

– Aici stă Alberto, spuse Jesica, arătându-i o căsuță albă, pe ai cărei pereți erau întinse la uscat niște plase de pescuit portocalii.

Trecură mai multe zile. Lucie se simțea de parcă ar fi făcut parte dintre turiștii veniți să-și petreacă iarna în insule. Venise în octombrie, așa că prinsese întreg sezonul. Acum, în noiembrie, începu să se întrebe cum ar fi putut să rezolve comenzile primite, astfel încât să nu piardă vânzările de Crăciun..

– Aveam intenția să accept cât mai multe comenzi, i se destăinui ea lui Joel. Apoi m-aș fi dus acasă să le execut și aș fi revenit să le aduc. Și tot așa.

– Navetă! Ei bine, ți-am mai spus că ești binevenită să lucrezi în atelierul meu.

– Știu, dar nu vreau să deranjez și – afară de asta – n-am scule și nici materie primă.

– Hm. Joel căzu pe gânduri. Ți-aș putea furniza și scule și materialele necesare. De fapt, vrei să spui că preferi să lucrezi singură.

– Nu-s decât o novice, declară ea, roșind, și comit multe greșeli. Aș putea lucra în dormitor. Astfel, nu ți-aș mai sta în cale.

El o privi cu atenție, provocându-i o accelerare a pulsului.

– Cum vrei, spuse dintr-o dată și se îndepărtă pe alee.

Lucie se supără pe propria reacție. Joel voise s-o ajute, iar ea respinsese oferta. Urcă în dormitor și căută un colțișor unde să-și amenajeze un spațiu de lucru. Loc era suficient. N-avea nevoie decât de o măsuță. În minte îi stăruia o avertizare de pericol. Se simțea atrasă de Joel și îi respecta arta; o tratase cu bunătate și generozitate, dar ea știa că nu are voie să spere la o relație mai intimă.

Dincolo de orice posibilă reprocitate a sentimentelor din partea lui, nu era încă pregătită pentru o legătură mai profundă. Ultima experiență în domeniu îi tăiase cheful de-a mai încerca. Nici măcar domnul Thornton n-avusese habar că ea avea și alte motive să părăsească Anglia. Încerca să dea uitării acele momente neplăcute, trădarea pe care o suferise. Una din colegele de apartement ghicise, dar Lucie se mulțumise să zâmbească și nu-i dăduse detalii.

– Unchiul Joel ne scoate la plimbare cu barca, o informă Jessica, a doua zi.

– Foarte bine. Dimineață sau după-amiază?

– După ce ne facem siesta. Dimineața nu poate, fiindcă lucrează în șopron. Ochii fetiței se lărgiră într-un acces de groază simulată. Ooh! N-avem voie să-l deranjăm acolo.

– În șopron? Probabil că acolo-i atelierul.

– Da, știu. Ciocănește toată ziua, chicoti Jessica. Stăm afară și râdem, dar fără să ne audă.

– Foarte bine, râse Lucie. Dacă v-ar auzi, ar putea strica lucrarea. La ce oră plecați?

– Pe la patru, cred. Să fii pregătită.

– De ce? Sunt invitată?

– Bineînțeles. Mi-a atras atenția să nu uit s-o anunț pe Lucie. Acum nu-ți mai spune „domnișoara Durrant", nu-i așa?

– Păi, nu. Dar și voi faceți la fel.

– „Domnișoara Durrant" suna ca o profesoară fioroasă.

Cuvântul „profesoară" îi aminti că nu făcuse încă nimic pentru educația celor mici. La început, declarase că nu voia să fie considerată guvernantă. Între timp, ajunsese la concluzia că o oră de învățătură pe zi n-avea cum să le strice. Totuși, nu putea să instituie noul program fără aprobarea lui Joel. Subiectul trebuia atacat cu multă diplomație.

La prânz, Hallam își făcu apariția, dar nu și Joel.

– Lucrează, explică Hallam. Se pare că cei doi pici au insistat să iasă cu barca după-amiază, așa că sărmanul unchi este nevoit să sară peste prânz.

Jessica îl privi cu candoare ultragiată.

– Señora Matana i-a dus mâncarea la șopron. Am văzut-o. Era și o sticlă de vin.

– Nimic nu se poate întâmpla pe aici fără știrea ta. Ești născută să devii spion.

– Spion? întrebă Daniel. Cine e spion? Îmi plac poveștile cu spioni.

Lucie îi rugă să lase spionajul și să-și termine masa.

Mai târziu, așezată pe un șezlong din grădină, citea o carte împrumutată de la Joel. Din când în când, auzea zgomotele venite din atelier și zâmbea, amintindu-și de spusele Jessicăi. Probabil că ațipise și se trezi cu Hallam alături.

– Iartă-mă că te-am deranjat, își ceru el scuze.

– Nu dormeam, susținu ea, în ciuda expresiei de neîncredere de pe chipul lui.

– Chiar te interesează prelucrarea argintului?

Întrebarea o surprinse. Se ridică și răspunse:

– Bineînțeles! De ce întrebi?

El zâmbi leneș, dar ea nu-i urmări gura ci ochii, duri ca niște pietre prețioase.

– Ah, fetele obișnuiesc să adopte o meserie doar fiindcă sunt interesate de rezultatul final. Nu le prea interesează procesele intermediare.

– Crezi că m-am apucat de făcut bijuterii doar fiindcă îmi place să le port?

– Ei bine, își aprinse el o țigară, e posibil să fi ales convinsă fiind că ai talent și cu ideea că sunt mai puțini concurenți, dar puteai la fel de bine să te apuci de design vestimentar sau de gazetărie.

– Nu înțeleg, spuse ea scuturându-și pletele. Am vrut să realizez piese de argint Uneori, folosesc și monturi de pietre prețioase și îmi face plăcere tot procesul de producție. Nu doar rezultatul final.

– Înseamnă că te deosebești puțin de majoritatea femeilor.

Avea senzația că încerca s-o ademenească, dar nu-i pricepea scopul.

– Ca pictor, sunt sigură că nu te interesează doar tabloul terminat. Probabil că-ți place să aplici straturile de vopsea, să vezi cum încep să se materializeze ideile.

– Desigur. Dar am douăzeci și șase de ani și, de la șaisprezece, nu fac nimic altceva. Asta este viața mea – și la fel stau lucrurile și cu Joel.

– Și după tine, sunt o simplă diletantă, care-și pierde vremea până … Se opri brusc.

– Până la măritiș, voiai să spui, râse el încetișor.

– Din preocupările mele actuale nu face parte și căsătoria, declară ea cu răceală.

– Oare! murmură el. Dar nu te considera ofensată. Joel și cu mine obișnuim să vorbim deschis și sper că vei face la fel.

– Poate că am învățat să-mi țin gura – de obicei, adăugă ea, amintindu-și de ieșirea pe care tocmai o avusese.

– Și nu te simți jignită? Tonul lui potolit lăsa să se înțeleagă că, de fapt, nici nu conta.

– Nu, sigur că nu, îl asigură ea.

– În cazul ăsta, n-ai vrea să-mi vizitezi atelierul? N-o să-ți arăt tot ce am lucrat și nici pânzele neterminate.

Lucie se uită la ceas. Era patru fără zece.

– Ei bine … acum?

– Da. De ce nu?

– Poate o putem lăsa pe altă dată. Am promis să-i însoțesc pe copii în plimbarea cu barca.

Expresia feței lui se schimbă imediat. Acum reflecta o surpriză batjocoritoare.

– Ah, nu-mi dădusem seama – atunci trebuie să mergi, fără discuție. Joel nu lansează invitații cu ușurință. Sper că nu te-am reținut. Du-te și distrează-te.

Porni spre vilă, lăsând-o profund încurcată, neștiind cât de mult îl ofensase. Regreta că-i refuzase invitația, mai ales că toată lumea o avertizase să nu intre în atelierul lui.

Aparent, nici el nu era prea darnic cu asemenea favoruri.

Cu toate astea, Lucie avea senzația neplăcută că îi știuse programul. Îi făcuse propunerea doar ca s-o pună în fața unei dileme. Poate că nu voise decât s-o întârzie, în așa fel încât Joel să se enerveze că a fost lăsat să aștepte.

Nu mai era timp de analizat lucrurile. Se grăbi să urce, sperând să nu dea ochii cu Hallam, și îmbrăcă într-o pereche de pantaloni de pânză și un pulover.

Jesica și Daniel ieșiseră deja pe verandă, nerăbdători.

– Îmi place cum îți stă, comentă admirativ Jessica.

– O ținută nu numai frumoasă, dar și potrivită ocaziei, aprecie Joel, alăturându-li-se. Haideți. Înainte, gașca veselă!

Plecară pe plajă, evitând îngrămădirile de cactuși. Spre dreapta, se vedea drumul, mărginit de câțiva palmieri, iar mai departe, un vârf aparținând catenei muntoase centrale. Forma curioasă a acestui pisc îi mai atrăsese atenția. Versanții erau scobiți de parcă o ghiară uriașă s-ar fi jucat acolo pe vremea când roca fierbinte era încă maleabilă.

– Are origine vulcanică? îl întrebă pe Joel, care mergea alături.

– Este vulcanic la origine și a fost remodelat de mai multe erupții, dar șanțurile alea sunt datorate eroziunii. Peisajul a fost modificat de vânt și de ploi.

O luară pe poteca ce cobora până la malul mării, și traversară promontoriul care adăpostea portul și sătucul Molino de la Torre.

După ce Joel verifică nivelul uleiului și al motorinei, pasagerii se urcară la bord și porniră spre larg.

Părul șaten al Luciei flutura în vânt, așa că îl legă cu o eșarfă. La ieșirea din port, barca se clătină câteva clipe, sub influența valurilor laterale. Jessica și Daniel erau în culmea încântării, dar Lucie se întrebă dacă nu greșise mâncând prea mult. Dar după ce schimbară direcția, La Sirena reveni la o înaintare lină, despicând valurile fără efort, iar Lucie uită de teama de a nu se face de râs.

– Am putea merge la Corvario, dacă vrei, propuse Joel.

– Da, da, vă rog! insistă Jessica.

– Tu, domnișoară, ai să aștepți să fii întrebată, o admonestă Joel. Ce părere ai, Lucie?

– Da, mi-ar plăcea, dacă-ți convine. Nu-i prea departe?

– Nu. Uneori, prefer să merg acolo cu barca, în loc să iau mașina. Execută o întoarcere cu aproape o sută optzeci de grade, apoi începu să-i arate Luciei locurile interesante de pe coastă.

– Uite vila noastră! strigă Jessica.

Peste câteva clipe, Joel îi indică o altă vilă, cocoțată pe faleza stâncoasă.

– Și acolo stă Rosanna. Casa părea în pericol să alunece în mare.

De când venise la vila Sirena, Rosanna nu mai trecuse pe acolo – cel puțin nu în prezența Luciei. Se întrebă dacă spaniola obișnuia să-i viziteze, sau prefera atmosfera mai trepidantă a orașului.

Se apropiau de port, așa că Joel reduse viteza și manevră spre un loc liber de acostare.

– Precis o să vreți înghețată, le spuse el copiilor, ajutându-i să urce pe chei.

– Da, te rugăm, veni la unison răspunsul.

Îi conduse la o cafenea de pe chei și comandă înghețate pentru cei mici și cafele pentru Lucie și pentru el.

– Dacă tot am ajuns aici, aș putea să dau o raită pe la magazinul de la care mă aprovizionez cu materie primă. Vrei să ai grijă de Jessica și de Daniel până mă întorc?

– Desigur, răspunse Lucie. Mi-ar plăcea să văd și această parte a orașului. Până acum, n-am mai ajuns în port.

– N-am să lipsesc mai mult de jumătate de oră, așa că nu te îndepărta prea mult. Ne întâlnim la barcă.

Îl urmări cum traversa piața. Înalt, cu umeri largi, arăta ca un bărbat care știe exact încotro se îndreaptă și ce are de făcut.

Își zise că dacă l-ar fi văzut apropiindu-se, senzația ar fi fost mult mai intensă. Dar își înfrână imaginația. Nu știa destule despre el – de exemplu, dacă fusese căsătorit vreodată.

Jessica și Daniel cunoșteau împrejurimile în amănunt și se arătară gata să-i arate locurile și oamenii.

– Bătrânul de colo doarme toată ziua, spuse Jessica, indicându-i un pescar în vârstă care moțăia cu capul pe o grămadă de plase.

– Probabil că pescuiește toată noaptea, iar ziua e obosit.

– Ah, nu, o contrazise Jessica. Noaptea, stropește străzile cu un furtun.

– Și în cazul ăsta are dreptul să se simtă obosit peste zi. Oricum, de unde știi ce face noaptea?

– L-am întrebat.

– Probabil într-unul din rarele momente când e treaz?

– Dacă nu mă crezi, hai să vorbim cu el. Îl cheamă Juan.

– Nu, nu-l deranja. Sigur că te cred, se grăbi ea să adauge.

Daniel rămăsese cu gura căscată în fața unui bărbat care vindea mici figurine de lemn, reprezentând animale. Întinse degetul spre un căluț gri, iar Lucie întrebă cât costa. Îi dădu omului cele câteva pesetas și-l făcu fericit pe Daniel.

– Nu-i frumos să ceri lucruri, Daniel, îl dojeni soră-sa. Apoi se întoarse spre Lucie cu aerul ei adult, atât de precoce la o fetiță de nouă ani. Nu-i mai face pe plac, Lucie, sau ai să rămâi fără bani. Oricum, cred că ai plătit prea mult. Unchiul Joel spune că niciodată nu trebuie să dai mai mult de jumătate din cât cer vânzătorii.

– Nu mă prea pricep să mă târguiesc, admise Lucie.

După ce află toate ciudățeniile cheiului și aleilor, despre cele două hanuri rivale și despre diferitele ambarcații ancorate, Lucie își spuse că era vremea să se întoarcă la barcă.

– Doamne! Unchiul Joel ne-o fi așteptând! A trecut un ceas de când a plecat.

Se grăbiră să ajungă la locul de acostare, doar ca să constate că Joel nu apăruse încă. Veni după câteva minute.

– Scuzați-mă că v-am făcut să așteptați. Am fost reținut la prăvălie mai mult decât credeam și m-am întâlnit cu …

– Abia am ajuns și noi, recunoscu Daniel. N-am așteptat deloc.

– Adevărat, întări Lucie.

– Bine. Se urcă la bord și-i ajută și pe ei. Întoarse barca și abia apoi își reluă ideea. M-am întâlnit cu Rosanna. Îți aduci aminte – domnișoara del Rey. Lucie aprobă din cap. Ne-a invitat la cină, mâine seară.

Lucie crezu că invitația se referea la el și la Hallam și nu se mai gândi la problemă până a doua zi, când Joel îi spuse:

– Crezi că cei mici se vor descurca? Ne vom întoarce târziu.

– Nici o problemă. Am să fiu aici.

– Ba nu, credeam că ai înțeles că ai fost inclusă în invitația Rosannei.

– Nu.

– Păi, ai face bine să vii cu noi, fiindcă altfel s-ar simți jignită. Să fii gata pe la opt.

– Nu-mi place să-i las singuri pe copii.

– Atunci roag-o pe doamna Matana să rămână cu ei până ne întoarcem. Promite-i niște bani în plus.

Señora Matana locuia în sat și venea zilnic să gătească și să facă ordine. De obicei, se întorcea acasă după masa de seară. Lucie se îndoia că va accepta să stea mai mult, neanunțată din vreme.

Femeia corpolentă tocmai prepara cina. Într-o spaniolă greoaie, Lucie îi explică situația.

– Până la ce oră? vru ea să știe.

– Nu sunt sigură. Nu foarte târziu. Poate până pe la unsprezece. Era conștientă că probabil spusese un neadevăr, fiindcă aflase că obiceiul spaniol era ca cina să înceapă târziu, iar distracția să se prelungească mult după miezul nopții.

Doamna Matana fu de acord.

– Domnul Barron sau domnul Dayne o să te ducă acasă cu mașina, adăugă Lucie, sperând ca măcar promisiunea asta să se adeverească.

– Si, Si, señorita. Poate puteți trimite un mesaj la mine acasă, ca să știe.

– Desigur. Spune-mi adresa.

– Calle Verde, numărul opt. O să vă spună fetița cum se ajunge acolo.

Dar Jessica declară:

– N-ai cum s-o găsești, până nu vei cunoaște mai bine satul. Este o străduță. Vrei să vin cu tine?

– Bună idee, fu Lucie de acord.

– Mai bine îl luăm și pe Daniel. Dacă nu-s aici să am grijă de el, aproape sigur va face vreo boroboață.

Pe când cei trei apucau pe scurtătură, printre coline, Lucie se întrebă dacă nu cumva atitudinea proteguitoare a Jessicăi tindea să sufoce

personalitatea băiatului. Adoptase ceva din comportamentul celor două mătuși bătrâne, de care-i scăpase Joel. Cei doi aveau nevoie de prieteni de aceeași vârstă.

Fără ajutorul Jessicăi, Lucie n-ar fi descoperit niciodată căsuța. Calle Verde nu era decât o alee îngustă și înclinată, printre două case.

– Parcă ar fi o gaură în zid, nu-i așa? spuse Jessica.

Pe la jumătatea aleii, un pasaj se deschidea spre dreapta, iar numărul opt era înghesuit într-un colț. O fetiță de cinci-șase ani răspunse la ușă, iar Lucie se pregătea să transmită mesajul, când Jessica întrebă în spaniolă:

– Mama ta este acasă? Spune-i să vină.

Peste câteva clipe, la ușă veni o femeie tânără.

– Doamna Matana – începu Lucie, dar asta o alarmă pe femeie, care se gândi imediat la vreun accident suferit de mama ei. După câteva minute de explicații, situația se clarifică.

Ajunsă la o distanță de unde nu mai putea fi auzită, Lucie își permise un oftat de ușurare.

– Văd că o să fiu obligată să învăț limba. Tu cum ai reușit, Jessica?

– Mai discut cu Alberto, când lucrează în grădină, iar uneori unchiul Joel îmi vorbește în spaniolă, ca să învăț. Spune că este grozav dacă înveți două limbi până crești mare.

– Într-adevăr. Trebuie să mă ajuți, Jessica. Deocamdată, nu știu decât câteva cuvinte.

Când ajunseră acasă, Jessica își manifestă curiozitatea cu privire la invitația primită de Lucie.

– Rosanna – adică domnișoara del Rey; n-avem voie să-i spunem pe nume – probabil că te place, Lucie.

– Nu ne-am întâlnit decât o singură dată, așa că n-are cum să-și fi format o părere.

– De noi, nu-i place. Spune că suntem un handicap. Ce înseamnă asta?

– Un dezavantaj.

– Da, într-adevăr. Zice că unchiul Joel n-ar fi trebuit să ne ia.

– Cred că el e cel mai în măsură să aprecieze, declară diplomatic Lucie. Acum, trebuie să mă pregătesc. Nu voia să încurajeze bârfa pe seama Rosannei, sau a celor doi bărbați.

– O să-mi arăți rochia, înainte de plecare?

– Desigur.

Garderoba ei pentru ocazii era foarte restrânsă. Venise în Canare fără să se gândească la evenimente mondene. Avea o singură fustă lungă de seară, cu un imprimeu în nuanțe subtile de purpuriu și mov, cu o centură lată, o bluză cu mâneci lungi și butoni, de culoarea lavandei. Le luase cu ea doar fiindcă erau realizate dintr-un material subțire și purtau semnătura unui faimos designer.

Părul castaniu îi ajungea până la umeri și se ondula spre vârfuri. Fu extrem de grijulie cu fardurile, apelând doar la o ușoară umbră pe pleoape și la o nuanță deschisă de ruj. În cele din urmă, completă pregătirile cu un parfum nu prea scump, cumpărat din Las Palmas.

– O, ce frumos miroși, comentă Daniel, în vreme ce Lucie se lăsa admirată de cei mici.

– Frumoasă ținută, remarcă Jessica, studiind-o de sus până jos. Când am să pot purta și eu o astfel de fustă?

– Peste câțiva ani, răspunse Lucie, sărutând-o. Nu-ți dori să te maturizezi prea devreme.

Când se alătură bărbaților, lângă mașină, fu bucuroasă că purta cea mai bună ținută. Amândoi aveau papion și smoching. Evident, cina la Rosanna constituia un eveniment.

Citi aprobare în ochii lui Joel și se simți mulțumită.

Hallam o privi rece și spuse:

– Ai face bine să stai în spate. N-aș vrea ca fusta aia să se încurce în schimbătorul de viteze. Apoi se urcă la volan. Joel îi deschise portiera și fu cât pe ce s-o urmeze, dar se răzgândi și se așeză lângă Hallam.

Lucie prinse în retrovizor un zâmbet trecător al lui Hallam. Apoi trăsăturile lui reveniră la normal și plecară.

După scurtă vreme, o luară la dreapta pe un drum în serpentine, ceva mai larg decât o potecă.

– De obicei, nu mergem cu mașina, îi explică Joel, întorcându-se spre ea. Există o potecă de pe plajă, dar e destul de abruptă, nepotrivită pentru ținuta de seară.

Imediat ce fură întâmpinați în holul spațios al vilei, Lucie înțelese că ea nu fusese de fapt invitată. Ochii negri ai focoasei spaniole trădară realitatea, cu toate că Rosanna își reveni rapid și o primi cu efuziune ușor exagerată.

Tot curajul Luciei se topi. Oare să fi înțeles greșit Joel, sau o făcuse deliberat, din cine știe ce motive personale?

Mama Rosannei, señora del Rey, era replica mai vârstnică a fiicei. Avea părul negru, fără nici un fir alb, era ceva mai împlinită, iar trăsăturile păreau mai mature. Avea aceeași privire sclipitoare și de efect.

La aperitiv, Lucie fu invitată să stea lângă doamna del Rey, care vorbea o engleză decentă, chiar dacă nu la fel de fluent ca fiică-sa.

– Ești aici – cât de mult? întrebă ea.

– Doar de vreo două săptămâni.

– Nu, vreau să spun – până când? Cât mai stai?

Lucie pricepu că femeia nu era la curent cu noua ei situație.

– Fără termen – adică pentru mai multă vreme. Toată iarna, probabil. Poate că la vară am să mă întorc acasă.

Doamna făcu semn că înțelegea, chiar dacă nu aproba.

– Ai un cămin în Anglia? Mamă, tată?

Lucie îi explică pe scurt situația de acasă, precum și faptul că venise în Ventura să lucreze, pe lângă poziția de guvernantă pe care o acceptase.

– Ah, Joel are asistent?

– O, nu, sunt departe de măiestria lui. M-am specializat în piese mai puțin importante, în bijuterii.

Ochii doamnei se înviorară.

– Asta înseamnă că ai mulți bani. Bijuteriile sunt foarte prețuite.

– Nu încă, replică Lucie. Mai am multe de învățat și creațiile mele nu-s așa de scumpe.

Rosanna dădu semnul mutării în sufragerie, unde cinci tacâmuri fuseseră aranjate în jurul mesei rotunde. Lucie stătea între doamna del Rey și Hallam, în vreme ce Rossanna se așezase strategic între cei doi bărbați.

Din când în când, Hallam îi adresa câte o remarcă, dar în general conversația era monopolizată de Rosanna. Lucie se întrebă dacă nu cumva vreunul dintre bărbați era îndrăgostit de Rosanna. Sau poate amândoi?

Doamna del Rey o supuse unui interogatoriu privind gospodăria lui Joel și din când în când apelă chiar la el, pentru lămuriri în limba spaniolă.

Luciei i se păru că masa nu se mai termina, având în continuare senzația că nu fusese invitată. Totuși, spre sfârșitul serii, începu să întrevadă și altă posibilitate.

Trecuseră toți în salon. Ferestrele largi dădeau spre ocean. După un timp, Rosanna ieșise pe terasa îngustă, terminată cu o balustradă de beton, cerându-i lui Joel s-o însoțească.

Hallam și doamna del Rey jucau cărți, tachinându-se reciproc, mai ales în spaniolă. Lucie rămase singură o vreme, simțindu-se străină. Brusc, Hallam se întoarse spre ea.

– Lucie, nu trebuie să pari atât de tristă, deși te-am cam neglijat. Vino să vorbești cu noi.

Se ridicase s-o conducă și-i cuprinse mijlocul cu un braț. Chiar în clipa aceea, Joel revenea în încăpere, împreună cu Rosanna. Lucie simți că roșește. Gesturile libertine ale lui Hallam puteau să n-aibă nici o semnificație, dar nu voia ca Joel să-și imagineze că s-ar fi pretat la un asemenea flirt.

În clipa aceea, întrevăzu adevăratul scop al întregii seri. Fusese invitată ca să fie evaluată. Cele două del Rey doreau să afle mai multe lucruri despre ea și dacă șederea ei împreună cu Hallam și Joel reprezenta vreun pericol.

Probabil că interpretase greșit surpriza inițială a Rosannei, din cauză că nu se cunoșteau suficient.

Era mult trecut de miezul nopții când părăsiră reședința del Rey. Lucie spera că señora Matana n-avea să fie prea supărată din cauza orei târzii.

Joel conducea, iar Hallam se așezase pe bancheta din spate, lângă Lucie. Ajunși acasă, el coborî primul, aruncând peste umăr:

– Îi spun femeii că am venit și o conduci până la Molino.

Doamna Matana dormea profund pe un scaun de la bucătărie. Hallam o trezi și o conduse până la mașină.

– Gracias, murmură Lucie. Muchas gracias. Când Hallam se întoarse, Lucie se afla la piciorul scării.

– Noapte bună, îi ură ea. El o ajunse din urmă și-și petrecu iar brațul în jurul taliei ei. Lucie încercă să scape urcând mai repede. În fața ușii, se trase într-o parte.

– Trebuie să văd ce fac cei mici.

– El o prinse de umăr și o sărută pe tâmplă.

– Ai fost încântătoare astă seară, Lucie.

– Îți mulțumesc, șopti ea și se grăbi să intre în dormitorul copiilor, închizând ușa în urmă.

Jessica se foi la zgomotul făcut de ușă.

– Nu-i nimic, șopti Lucie, aprinzând lumina. Dar fetița se întoarse pe partea cealaltă și adormi imediat.

Lucie așteptă. Dacă o lua prin baia comună, n-ar mai fi fost obligată să iasă pe hol. Nu voia să se întâlnească iar cu Hallam. Spre norocul ei, ușile nu fuseseră zăvorâte.

Se așeză pe pat, cu privirea pierdută în gol. Atitudinea lui Hallam o nedumerea. Până acum, fusese aproape fățiș împotriva ideilor ei, considerând-o în căutarea unei partide potrivite. Și totuși, astă-seară, în două rânduri, se arătase atras de ea ca femeie. De ce? Oare fiindcă o văzuse pentru prima oară gătită? Își studie în oglindă fusta lungă și bluza cam frivolă.

Se ridică și începu să se dezbrace. Poate că deducea prea mult dintr-o simplă atingere și un sărut de noapte bună, pe obraz. Își aminti că Hallam era pictor – și prin urmare, sensibil la aspecul exterior.

Peste câteva minute, auzi motorul mașinii. Joel se întorsese. Pieptănându-se și privindu-se în oglindă, fu obligată să admită că ar fi preferat ca avansurile să fi venit din partea lui.

Capitolul 3

De când locuia la vila Sirena, Lucie găsea că serile erau cele mai puțin plăcute părți ale zilei.

După cină, când copiii erau trimiși la culcare, bărbații rămâneau în salon, cu ferestrele deschise spre terasă, iar Lucie avea senzația că este în plus, că deranjează. Se îndoia că Joel și Hallam puteau vorbi la fel de liber în prezența ei. Din când în când, unul din ei se ducea în sat sau la Corvario, probabil ca să-și viziteze prietenii, numai că situația nu se ameliora cu nimic. Nu se simțea în largul ei, indiferent cine rămânea acasă, deși din motive diferite.

În partea cealaltă a casei, exista un alt salon, aparent nu prea folosit. Ezita să se izoleze acolo, așa că adesea singura ieșire era să se retragă în cameră, să citească.

Acum, în seara ulterioară vizitei la reședința del Rey, disconfortul părea să se fi accentuat. Privirile lui Hallam, ironice, provocatoare, o făceau să se uite în altă parte.

Cufundată în propriile gânduri, fu brusc trezită la realitate de vocea lui Joel.

– Lucie! Ai auzit?

– Îmi pare rău, Joel, tresări ea. Mă gândeam la altceva.

– În mod vizibil, era pierdută în lumea minunată a viselor, murmură Hallam.

– Lucie … începu iar Joel, dar se opri.

– Da?

– S-ar părea că am încălcat – adică eu și Hallam – convenienţele locale. Doamna del Rey și Rosanna ne-au atras atenţia că nu se cuvine să stăm sub același acoperiș cu o tânără compatrioată.

– Adică, vreţi să plec? se alarmă Lucie.

– În nici un caz, replică Joel grăbit. Era vorba doar …

– Ceea ce vrea să spună, interveni Hallam, este că, în ochii localnicilor, n-ar trebui să dormi aici fără o însoţitoare care să te protejeze de cei doi bărbaţi periculoși.

– Ah, nu mi-a trecut prin minte.

– S-ar părea că am devenit subiectul favorit de bârfă al satului, continuă Hallam.

– Dar Bernarda nu-și petrecea nopţile tot aici? își aminti ea de tânăta care tocmai plecase.

– Ba da, răspunse Joel, dar nimeni n-a obiectat, nici chiar Bernarda.

– Evident, satul n-o considera pe Bernarda în pericol din cauza noastră, comentă Hallam, râzând. Nu se putea spune că ar fi fost vreo frumusețe răpitoare.

Lucie pricepu aluzia, deși n-o interesau complimentele făcute de Hallam.

– Și ce pot să fac? întebă ea. Era vremea să vorbească deschis. Întrucât cei doi nu se grăbiră să răspundă, Lucie continuă: aș putea să găsesc o cameră cu chirie în sat și să mă duc acolo seara. Dar cum rămâne cu cei mici? Ar sta singuri, dacă ieșiţi amândoi în oraș.

– Ah, nu ne gândiserăm la o soluţie atât de drastică, spuse Joel. Nu, Hallam a avut o idee care s-ar putea să funcţioneze.

Ea își întoarse privirea spre pictor, deja circumspectă.

– Am o verișoară, începu Hallam. Are o vârstă potrivită și e văduvă. Trăiește într-un cămin, lângă Nottingham. Oricum voiam s-o invit pe Georgiana pentru o vacanţă prelungită de Crăciun. I-am și spus, când am fost ultima dată la Londra. Probabil că ar fi încântată să vină mai devreme și să stea mai mult. S-ar putea să fie doar o măsură temporară, dar ai să vezi, Lucie, cum vă înţelegeţi.

Avantajele îi deveniră imediat clare. Prezența verișoarei ar fi desființat regretabilul triunghi care se formase. Mai mult, încă o persoană în casă, ar fi dat ocazia copiilor să se învețe cu mai multe interacțiuni sociale, iar experiența unei femei mature ar fi fost neprețuită în cazul unei eventuale îmbolnăviri.

– Georgiana este o persoană foarte sociabilă, continuă Hallam. A avut o gospodărie proprie, până i-a murit soțul, acum câțiva ani. Te poate suplini foarte bine. Astfel, vei avea timp să și lucrezi.

Privind spre Joel, constată că figura lui exprima stânjeneală și încurajare, combinate cu altceva, prea vag pentru a fi definit.

– Până acum, n-ai apucat să lucrezi deloc, argumentă el.

– Va trebui să mă apuc cât de curând, dacă vreau să-mi pot onora comenzile.

– Ei bine? întrebă Hallam. Ce părere ai, Lucie?

– Cred că-i o idee excelentă. Când crezi că ar putea veni?

– Dacă-i telegrafiez imediat, spuse el gânditor, cred că ar putea sosi peste vreo săptămână. S-ar putea să aibă unele treburi de aranjat, să-și pună la punct pașaportul și altele asemenea. Oricum, am să încerc s-o conving să se grăbească.

– Abia aștept s-o cunosc, declară Lucie, zâmbind. Sunt convinsă că o să ne înțelegem de minune. Era o profeție fără temei, dar se afla în casa lui Hallam și numai el putea să decidă cine va sta acolo.

– Între timp, spuse el, apropiindu-se, va trebui să-ți lași reputația pe mâna unui argintar care aproape sigur a emigrat în insule ca să scape de creditori și a unui pictor – ei bine, toată lumea știe de ce-s în stare, cu viețile dezordonate și escapadele lor destrăbălate. Se aplecă și o ciupi de obraz. Apoi i se adresă lui Joel: mă duc în sat.

Lucie observă că Joel îl privea încruntat și sever. Simți un fior. Să fi fost un semn de gelozie? Joel se mulțumi să dea din cap și-i propuse Luciei:

– Parcă voiai să-mi vezi și restul colecției de argintărie.

Fu rândul lui Hallam să-și privească prietenul cu surprindere. Lucie n-ar fi îndrăznit să interpreteze invitația ca pe o replică la atitudinea degajat-afectuoasă a celuilalt, dar Hallam o făcu.

În orice caz, se simți încântată de favorul pe care i-l făcea Joel. El deschise un dulap și scoase câteva piese ce stăteau mărturie pentru iscusința lui neîntrecută. Mai multe seturi de tacâmuri și pocale; ceșcuțe de cafea și sfeșnice; câteva platouri.

Pipăi pocalele cu picior, admirând finețea mătăsoasă a finisajului interior, precum și cizelarea motivelor exterioare.

– Îți dai seama că nu tot ce-i aici a fost făcut de mine. Acesta, de exemplu, este o copie a unui potir roman, datând din timpul regenței, iar ăsta e un decantor, probabil victorian.

Lucie scăpă o exclamație de încântare, datorat atât designului elegant, cât și ornamentației bogate în argint suflat cu aur și placărilor cu fildeș și lapislazuli.

– N-am mai văzut ceva atât de frumos, se entuziasmă ea, înapoind obiectul de teamă să nu-i tremure mâna și să-l scape.

– Aceste micuțe vaze au fost foarte la modă cu câțiva ani în urmă. Îi întinse un recipient fin, înalt de vreo douăzeci și cinci de centimetri. Erau cumpărate drept cadouri de nuntă, dar moda s-a schimbat. Acum se caută placări cromate.

– Astea au un ușor stil Lalique, comentă ea.

– Numai un cunoscător și-ar fi dat seama. Zâmbetul lui apreciativ îi încălzi inima.

– Are un caracter mai puțin înspăimântător ca originalele Lalique. La prima vedere, observi doar frumusețea liniilor. Însă aproape imediat constați că înfățișează șerpi și alte bestii devoratoare.

Joel se sprijini de spătar și începu să râdă.

– Se vede că l-ai studiat! Poate că impresia se datorează vremurilor în care a trăit. La sfârșitul secolului al nouăsprezecelea, scara de valori se modifica, iar el a realizat o ruptură față de tradiția cam demodată – ornamentația și decorațiile suprapuse care ascundeau uneori forma obiectului.

Pentru prima oară, compania lui Joel îi făcea plăcere. Aveau un subiect comun de discuție și orice stânjeneală dispăruse. Fusese necesară lipsa ironicului Hallam, pentru ca ea și Joel să descopere senzația de armonie, chiar dacă trecătoare.

Cu atât mai mult, fu vexată de faptul că propriile ei vorbe au provocat destrămarea acelei atmosfere.

El tocmai terminase să-i arate colecția și scosese un caiet cu schițe pe care le întocmise de-a lungul timpului.

Stăteau la masă unul lângă celălalt, răsfoind caietul. Încercând să-i arate o schiță, mâna lui o atinse pe a ei, iar Lucie fu străbătută de un fior inconștient și se retrase puțin.

Apoi, după ce el închise caietul și-l puse la loc în dulap, ea se pomeni spunând acele vorbe negândite.

– Îți mulțumesc, Joel, fiindcă m-ai lăsat să-ți admir colecția. Cândva, după ce voi fi acumulat suficientă experiență, poate că am să-ți pot arăta și eu creațiile proprii. Acum ar fi mai bine să mă retrag în camera mea – dacă Hallam ne găsește aici fără o doamnă de companie, o să … Se opri încurcată, înroșindu-se violent.

Joel se întoarse pe călcâie și se sprijini de dulapul înalt. Ochii albaștri o fixară cu aceeași privire ostilă pe care o observase la prima lor întâlnire.

– Hallam? Înțeleg. Părerea lui e importantă pentru tine. Într-adevăr, ai face mai bine să pleci, Lucie. Noapte bună.

Îi deschise ușa, iar ea ieși cu fruntea sus, murmurând: noapte bună, Joel. Dar se simțea dezolată.

Ajunsă în camera ei, se lăsă să cadă pe un fotoliu, rușinată și umilită. Cum de-i venise să răsplătească bunătatea și înțelegerea pe care i le arătase cu o asemenea remarcă frivolă, pe care și o școlăriță ar fi ezitat s-o folosească?

Acum avea să credă că imediat ce se afla singură cu un bărbat se purta ca o cochetă. Apoi, îi veni în minte alt aspect. Joel ar fi putut să creadă că se îndrăgostise de pictor. Un adevărat dezastru – deși, gândindu-se bine, nu era mai mare decât dacă și-ar fi dat seama de adevăr: că se simțea atrasă chiar de el.

Ce rol avea Rosanna în toate astea? Îi era foarte clar că lui Joel și lui Hallam le păsa de părerile familiei del Rey. Seara trecută, fusese dusă acolo pentru o inspecție și dintr-o dată devenise imperativă prezența încă unei femei.

Într-un fel, se putea simți flatată. Îndată ce Lucie devenise locatar cu statut semipermanent al vilei Sirena, doamna del Rey încercase să impună un aranjament mai tradițional. Probabil că cele două del Rey voiau să evite orice scandal care ar fi putut afecta reputația oricăruia dintre bărbați. Asta demonstra că nutreau speranța unei viitoare înrudiri. Cu Joel, sau cu Hallam?

Suspină, convinsă că era vorba de Joel. Nici faptul că era considerată o posibilă amenințare pentru planurile lor n-o mai putea scoate din acel abis de nefericire.

A doua zi, își revenise puțin, știind că trebuia să reintre în rutina vieții la vilă. După vreo oră petrecută cu Jessica și Daniel pe plajă, își spuse că venise vremea să se ocupe și de bijuterii.

Își adună toate comenzile și schițele și bătu timid la ușa atelierului lui Joel, un șopron aflat la câțiva metri în spatele casei.

– Spuneai că … aș putea să lucrez aici, spuse ea, ezitant.

– Da, da, desigur. Intră și închide ușa. N-aș vrea ca toate hârtiile astea să fie răvășite de vânt. Stătea la birou și părea să lucreze la un nou desen. Era timpul să lucrezi ceva, continuă el, pe același ton aspru. Înțelesul era clar: n-o invitase pe insula Ventura doar să țină loc de guvernantă. Voise s-o și ajute pe plan profesional.

– Într-adevăr, am fost cam leneșă, recunoscu ea. Dar am să recuperez timpul pierdut.

Discutară despre materialele și uneltele de care urma să aibă nevoie. Apropierea de el era profund tulburătoare. Figura lui se afla la câțiva centimetri de a ei. Fără îndoială, în locul lui, Hallam n-ar fi ezitat să-i depună o sărutare pe obraz. Dar Joel era altfel și oricum era deja prins într-o legătură sentimentală.

Totuși, în vreme ce aduna foițele de argint și aliaj, firele de diverse grosimi, Lucie își dădu seama că nu mai încercase niciodată o senzație atât de puternică, nici măcar în fața celuilalt bărbat din viața ei, cel care pretinsese c-o iubea pentru ca apoi s-o deposedeze de toată așteptata fericire.

Dar trebuia să se ferească atât de trecut cât și de viitor. Va trăi în prezent și se va lăsa pe mâna unui maestru.

– Schițele pentru domnul Thornton sunt aproape gata, declară el.

– Ah, bine. Va fi încântat să le primească.

Până la masa de prânz, se concentră asupra unei brățări, compusă din plăcuțe alungite de argint, purtând fiecare câte un semn zodiacal. Absorbită de lucru, nici nu observă ieșirea lui Joel din atelier. Pe bancul de lucru lăsase un sfeșnic neterminat. Tot acolo, se găsea și o figurină reprezentând un cal, de asemenea neterminată. Avea vreo douăzeci și cinci de centimetri lungime, botul ridicat mândru, iar coada fluturând în vânt.

Oare Joel plecase deranjat de prezența ei?

La prânz, nu-și făcu apariția, iar Hallam îi dezvălui că plecase la Corvario.

– Ce ai făcut? vru să știe Jessica.

– O brățară.

– Pot s-o văd?

– Nu, până n-o termin.

– Îmi faci și mie una?

– Da, dacă vrei, dar nu acum. Am o mulțime de comenzi. Am să creez ceva special pentru tine, mai târziu.

Fețișoara Jessicăi se lumină de plăcere.

– Dar pentru mine? întrebă Daniel.

– Băieții nu poartă bijuterii, interveni Jessica.

– Ba da. Și bărbații poartă … lucruri, se încăpățână Daniel. Unchiul Hallam are o cruce cu lănțișor.

– Ce pici imposibil! izbucni în râs Halam. Cum să păstrezi un secret? Se întoarse spre Daniel, prefăcându-se supărat. Un bărbat nu trebuie să-l dea de gol pe altul. Ți-ar conveni dacă i-aș spune Luciei toate secretele tale?

– N-am nici un secret.

– Ai puțină răbdare, îl amenință Hallam cu un deget. Vei avea destule taine pe care nu vei dori să le afle fetele.

– Problema lui este că nu-i în stare să-și țină gura, declară Jessica, utilizând obișnuitul ei stil fermecător de pompos. Eu …

– Aaa … știm că ești personificarea discreției, o întrerupse Hallam. Nu-ți mai aduci aminte când … dar nu contează. De astă dată, te iert. Se întoarse spre Lucie. Ai grijă, năzdrăvanii ăștia o să-ți descopere orice secret și o să-l spună în gura mare oricui va vrea să asculte.

– Nu sunt gură-spartă, protestă Jessica.

– Ești, drăguțo, dar n-o știi încă. Iar ceilalți se lasă fermecați de inocența ta copilărească.

În mod evident, copiii îl plăceau pe Hallam la fel de mult ca pe Joel și se simțeau chiar mai în largul lor cu acesta. Hallam era un „unchi“ în plus, dispus să se joace cu ei, care nu simțea responsabilitatea situației de tutore.

După-amiază, în vreme ce Hallam părea să se fi retras în atelier, iar copiii se duseseră la culcare, Lucie începu să caute o măsuță pe care s-o poată folosi pentru a lucra în propria cameră.

Cu grijă să nu deranjeze siesta zgomotoasă a doamnei Matana, intră în bucătărie. Nu găsi nici o mobilă potrivită, disponibilă. Era clar că nu putea lua una din atelierul lui Joel, dar își aminti că Alberto, pescarul grădinar, avea un șopron mic, în care păstra scule și articole de grădinărit.

Ușa era încuiată și Lucie se întoarse să plece, cu intenția de a-l aborda pe Alberto cu prima ocazie. Însă ochii îi căzură pe balamaua ruginită. Reuși destul de ușor s-o desfacă suficient cât să să se poată strecura înăuntru.

În întuneric, se împiedică de niște ghivece de flori, dar în final reuși să distingă două măsuțe depozitate. Cea de deasupra era din fier forjat, vopsită în alb. Cealaltă era mai lungă, de lemn și părea să nu fi fost utilizată de multă vreme. Se îndoia că ar fi reușit s-o scoată prin deschizătura ușii, așa că nu-i rămânea decât să apeleze la Alberto.

Ieși din șopron și puse la loc balamaua șubredă. Pantalonii ei crem și bluza roșu cu alb, se murdăriseră, așa că porni spre casă, cu intenția de a se schimba.

Joel tocmai cobora din mașină și o privi cu surpriză.

– Ai căzut în straturile de flori? întrebă el zâmbind.

– Nu chiar. Am cam cotrobăit prin șopronul din grădină. Căutam … se opri stânjentă.

– Alberto va fi încântat să-i dai o mână de ajutor, dacă asta voiai. Parțial, proprietatea noastră are aspect de junglă.

– Căutam o măsuță – mă gândeam să lucrez în camera mea.

– Dacă asta dorești, sunt sigur că vom găsi ceva potrivit.

– N-aș vrea să stric o mobilă bună, declară ea, înroșindu-se.

Privea în jos și abia când tăcerea deveni stânjenitoare îndrăzni să-și ridice ochii. Expresia feței lui era indiferentă.

– Credeam … mi-am spus că ar fi o idee bună, se încurcă ea. Îmi închipui că nu-ți place să fii deranjat în atelier. Probabil că te irită să …

– Cine a spus că aș fi iritat? vru el să știe. Dacă te-am lăsat să lucrezi acolo, înseamnă că ar trebui să accepți și să eviți concluziile greșite.

Era gata să-i zâmbească și să-i spună că va accepta cu plăcere, dar el i-o luă înainte.

– Totuși, dacă vrei să lucrezi de una singură – și-mi devine tot mai clar că de fapt te deranjez – procedează așa cum crezi. Tonul folosit era aspru.

– N-am vrut să …

– Am să-l rog pe Alberto să-ți găsească o măsuță potrivită, o întrerupse el, deși s-ar putea să mai dureze vreo două zile. Va trebui să ai răbdare.

– Bine. Mulțumesc. Dacă se poate dispensa de cea pe care am văzut-o în șopron, am s-o curăț.

– O s-o spele Alberto. Se întoarse brusc să plece, dar se răzgândi. Cum ai pătruns în șopron? Alberto a trecut pe aici?

– Am intrat prin efracție, roși ea din nou. Ușa era închisă, dar balamaua abia se ținea și am forțat-o.

– În cazul acesta, va trebui s-o reparăm. Nu trebuie să te lăsăm să-ți distrugi astfel hainele.

– Mă duc să mă schimb, se grăbi ea să spună și fugi spre intrarea principală. Ajunsă la piciorul scării, se întoarse și-l văzu lângă mașină, dar nu reuși să-și dea seama cu siguranță dacă într-adevăr râdea. Poate avea alt motiv.

Ajunsă în cameră, se dojeni iar pentru felul stângaci în care se purtase în fața lui Joel. Încercând să-l scutească de prezența ei, nu reușise decât să-i dea impresia că nu se putea concentra în prezența lui.

Trase pe ea o pereche de pantaloni de pânză și o bluză curată. Își aranjă părul, spunându-și că era poate mai bine să lucreze separat. În felul ăsta, Joel n-ar fi avut cum să-și dea seama de senzațiile care-i asaltau inima în prezența lui.

Aruncă o privire în camera copiilor și constată că-și puseseră costumele de baie.

– Vino cu noi, o rugă Jessica. Mergem la plajă cu unchiul Hallam.

– Bravo vouă!

– Ți-ai pus costumul?

– Nu. N-am știut că plecați. Dar mă întorc și mă schimb imediat. Nu durează mai mult de câteva minute.

Coborând, îi găsi pe copii și pe Hallam, așteptând-o în hol. El purta un halat de baie vesel colorat, ceea ce demonstra că avea de gând să înoate.

Idilic loc, își spuse ea, așezată pe un bolovan, la malul apei. N-aveai decât să ieși în grădină, să cobori câteva trepte săpate în stâncă și te găseai pe plajă, sub soarele strălucitor, în fața oceanului. Apă cât vedeai cu ochii!

Conform spuselor lui Hallam, în locul acela, adâncimea la mal era mică, numai bună pentru copii. La oarecare distanță, dincolo de o învălmășeală de bolovani, panta se accentua.

– Te sfătuiesc să nu te aventurezi acolo, dacă nu ești o înotătoare grozavă.

– Abia mă țin la suprafață, recunoscu ea.

– Copiii știu că n-au voie acolo, dar e mai bine să-i supraveghezi.

După un timp, îl văzu pe Daniel ezitând pe lângă mal, acolo unde se spărgeau valurile.

– Hai, Daniel, spuse Lucie, stropindu-l, am să te ajut. Îl ținu întins la suprafața apei și îi arătă cum să-și miște picioarele și mâinile. Nu te teme, n-am să-ți dau drumul.

Îl susținea pe dedesubt cu o mână, apoi își retrase progresiv sprijinul. El făcu mai multe mișcări de înot, înainte de a realiza. Apoi se scufundă brusc, înghițind apă, dar ea îl ridică la suprafață.

– Ai văzut? Poți să înoți singur. Data viitoare vei încerca să faci douăsprezece mișcări fără ajutorul meu.

– Am să mă scufund până la fundul mării, se plânse Daniel.

– Ba nu, îl contrazise ea. Acum, afară! Ajunge pentru o zi.

O strigă și pe Jessica.

– Promit să te las iar, mai târziu.

Spre uimirea ei, Hallam dispăruse. Apoi îl auzi strigând-o. Ridică privirea și-l văzu cam la jumătatea potecii săpate în faleză.

– Lucie! Îi fac o vizită Rosannei.

Jessica veni stropind totul împrejur și începu să se șteargă cu prosopul.

– Poteca aia duce la vila domnișoarei del Rey?

– Da. E foarte abruptă – plină de stânci. N-avem voie să urcăm. Unchiul Joel spune că-i prea primejdios!

De-a lungul potecii, cât se vedea, nu exista balustradă. Probabil că mai sus, lângă vilă, poteca era mai amenajată.

Jessica se întinse pe prosop, iar Lucie se așeză alături. Se gândea la plăcerea de a-ți petrece astfel după-amiaza; mâine, devreme, avea să se apuce de lucru. Își va face un program și-l va respecta.

Întoarse ochii spre locul unde, cu câteva clipe în urmă, Daniel aduna pietricele într-o găletușă. Copilul dispăruse.

– Daniel! strigă ea. Apoi îl depistă cățărându-se pe poteca interzisă. Alergă în direcția lui, dar se opri, fiindu-i teamă să nu-l sperie și să cadă.

– Daniel! spuse cu glas stăpânit. Coboară imediat. Ai explorat destul. Însă băiatul îi zâmbi sigur pe sine

– Nu-i nimic, știu drumul. Unchiul Hallam a luat-o pe aici.

– Așa e, scumpule, dar poteca este prea abruptă pentru tine. Începu să urce, în vreme ce pietrele ascuțite îi zgâriau picioarele. Ca să se grozăvească, Daniel urcă mai sus, până ajunse la o lespede de piatră.

– Întâi, vino la mine, Lucie, și pe urmă o să cobor.

Când ajunse la locul cu pricina, văzu că semăna cu o platformă. Mai departe, poteca urca spre vila del Rey, dar era la fel de lipsită de protecție.

– O să stăm puțin aici, până îmi recapăt suflul, spuse Lucie. Apoi vom coborî. N-ar fi trebuit să te cocoți. Te rog să n-o mai faci, Daniel. M-ai speriat.

El chicoti, dar se așeză alături.

De undeva de deasupra, probabil din grădina vilei, se auziră glasuri vesele și vocea lui Hallam, spunând:

– De ce îți faci griji pentru o persoană atât de banală?

– Nu-i deloc banală, se auzi glasul Rosannei. Este foarte atrăgătoare. Când a venit aici, am fost … Restul vorbelor ei se pierdură.

– Nu mi se pare atrăgătoare, declară Hallam. Nu-ți ajunge nici până la gleznă. Crede-mă … oricum, am chemat-o pe verișoara mea. Toate lucrurile se vor …

Ridicându-se brusc de pe stâncă, Lucie îl grăbi pe băiat:

– Haide, trebuie să plecăm, Daniel.

El ar fi vrut să mai stea, dar Lucie insistă, trăgându-l aproape cu forța. Pentru moment, se concentra la operațiunea de a-l coborî în siguranță până pe plajă, dar o dată ajunși, începu să se gândească la cele auzite.

Nu trăsese cu urechea, dar asta n-o ajuta cu nimic. Înțelegea că un artist ca Hallam o putea considera banală. Totuși, nu se dăduse în lături să flirteze cu ea. Sau poate că i se păruse bună strategia de a-i acorda atenție din când în când. Fetele neatractive erau fericite cu o sărutare pe obraz și un zâmbet, pe când frumusețile solicitau prea multă atenție.

– Cred că-i timpul să mergem acasă, le spuse ea copiilor. Luă prosoapele, găletușa plină a lui Daniel și-și îmbrăcă pantalonii și bluza.

Jesica îl luă în primire pe băiat:

– Urât din partea ta – puteai să mori! Sărmana Lucie a fost nevoită să alerge după tine. De ce trebuie să faci mereu câte o răutate? Daniel primi morala cu un zâmbet dezarmant și o rupse la fugă spre vilă. În ciuda faptului că se dovedise atât de neascultător, Lucie nu putu decât să râdă. Încă de la vârsta asta fragedă, începuse să aplice tehnica masculină de a evita criticile femeilor, rupând-o la fugă.

După ce copiii se spălară și intrară în bucătărie pentru cină, Lucie avu mai mult timp. Îi trecu prin minte că s-ar fi putut ca Hallam să dorească să fie auzit. Poate știuse că ea era aproape; strigase destul de tare după Daniel, iar băiatul răspunsese în gura mare.

Voise să-i demonstreze că nu era afectat în nici un fel de șarmul ei. Poate că trecuse pe la Rosanna s-o anunțe despre noul aranjament:

venirea așteptată a verișoarei lui. În mod normal, voia să le asigure pe doamne că vor avea grijă de respectarea convenienței, dar și să le convingă că Lucie n-avea nici o șansă, ca rivală a Rosannei.

– „Nici până la glezną", izbucni ea în râs, amintindu-și vorbele lui Hallam. Imposibil să concureze cu magnetismul emanat de cealaltă.

Apoi, râsul i se stinse pe buze. Oare Hallam era cel vizat de tânăra spaniolă?

Încetul cu încetul, Lucie se simți cuprinsă de speranță. Dacă Joel era liber, dacă n-o iubea pe Rosanna, atunci viitorul începea să promită perspective amețitoare! Își reveni cu greutate și se pregăti să coboare la cină.

Pe masă era un singur tacâm. Aparent, nici unul dintre bărbați nu era așteptat, iar señora Matana părea nerăbdătoare să termine cu servitul și să plece.

– Dacă te grăbești, mă ofer să spăl vasele și să strâng, îi spuse Lucie.

Femeia îi mulțumi. Da, spera să poată pleca mai devreme. Aștepta vizita fiului ei.

Spălând vasele la bucătărie, Lucie reflectă din nou la evenimentele zilei. Oricum ai fi luat-o, se dovedise o zi memorabilă: lucrase cot la cot cu Joel pentru prima oară; apoi, vorbele ei necugetate; incidentul de pe plajă și fragmentele de conversație dintre Rosanna și Hallam. În cele din urmă, propriile ei speranțe, potolite de lipsa ambilor bărbați la vremea cinei. Își spuse că probabil fusese mai bine așa. I-ar fi fost dificil să le înfrunte privirile la masă și aproape imposibil să-ți petreacă restul serii împreună cu ei, controlându-și spusele și chiar privirea.

Poate că situația avea să se amelioreze după venirea verișoarei lui Hallam.

Capitolul 4

Îndată ce coborî, după micul dejun, Joel o anunță că Alberto venise și că era gata să-i dea o mână de ajutor.

– Îți mulțumesc. După pătrunderea prin efracție în șopron, trebuia să salveze aparențele, ținând seama că Joel părea ferm hotărât să-i facă rost de o masă și să nu-i mai tolereze prezența în atelier.

Alberto, un bărbat mai vârstnic, ușor cocârjat, cu ten măsliniu și păr negru, o salută cu un „buenos dias". Joel îi explică rapid problema, în spaniolă.

Ușa șopronului era deschisă, iar ea îi arătă măsuța pe care o ochise. Alberto o așeză afară, pe alee, iar Joel îi examină picioarele.

– Cam șubredă, dar probabil că o să stea destul de bine. Ce părere ai? o întrebă el pe Lucie.

– Perfectă, aprobă ea entuziast. Observă din nou privirea lui amuzată.

– Bine, atunci Alberto o s-o curețe. Îi vorbi din nou grădinarului. Apoi examină balamaua ruptă.

– O s-o reparăm, sau vom lua una nouă. Cu astfel de ușă, oricine poate să pătrundă și să-ți fure plantele neprețuite. Îi aruncă o privire Luciei, dar ea găsi cu cale să zâmbească și să tacă mâlc.

Hallam li se alătură. După ce află care era scopul măsuței, i se adresă Luciei:

– Credeam că vei lucra cu Joel. Ce v-a apucat? Pierdeți vremea bârfind, sau se teme că ai să-i furi ideile?

Lucie se abținu, deși insinuările lui Hallam o înfuriaseră. Dacă ar fi fost singuri, poate că ar fi reacționat, spunându-i că, atât ea cât și Joel, aveau prea mult respect pentru munca celuilalt ca să se preteze la furt, sau să piardă timpul. Joel se mulțumi să râdă.

– Nu ține cont de vorbele lui, Lucie. Îi place să tachineze. Apoi, plecă spre atelier, lăsând-o cu Hallam. După o scurtă ezitare, Lucie vru să se retragă în casă.

– Lucie! o strigă el. Mai stai puțin! Ea se opri, dar nu reveni lângă el.

– De ce ai plecat ieri de pe plajă? Când m-am întors de la Rosanna, dispăruserăți toți.

– Venise vremea să-i duc pe copii acasă. N-avea nici un sens să te aștepăm. Nu voia să-i dea satisfacția de a ști că vorbele lui îi ajunseseră la urechi. Omise să-i povestească despre năzdrăvănia lui Daniel.

– Tratezi cu mare seriozitate îndatoririle față de copii, nu-i așa? Schimbarea bruscă a subiectului o luă pe nepregătite.

– Am venit aici ca să mă asigur că primesc atenția cuvenită, dar nu sunt nici îngrijitoare nici guvernantă.

– Trebuie să trimiți rapoarte asupra stării lor?

– Sigur că nu. I-am scris domnului Thornton după cea dintâi vizită. Dacă se mai întâmplă să mai vorbesc despre Jessica sau Daniel în scrisori, aceste mențiuni n-au caracter de raport. Se opri și-l privi în ochi. Ai impresia că-l spionez pe Joel în calitatea lui de tutore?

– Nici vorbă! râse Hallam. Ce idee! Ei bine, pe viitor, după ce va veni și verișoara mea, vei avea mult mai mult timp. O să-ți ia de pe umeri bună parte din povară.

După o scurtă pauză, Lucie vorbi deschis.

– Sună ca o aluzie la faptul că ar trebui să-mi fac bagajele.

– Vai de mine, Lucie, dar te grăbești să ajungi la cele mai stranii concluzii. Plecarea ta este ultimul lucru pe care l-aș dori. Copiii sunt morți după tine și …

– … și la fel va simți și Georgiana, continuă ea propoziția. Desigur, el avea să-și dea seama că era o capcană – că încerca să-l facă să spună „și eu la fel". Era prea versat – obișnuit să descifreze felul cum lucra o minte feminină – ca să se lase prins.

Îi aruncă un zâmbet capabil să-i topească întreaga animozitate, dacă Lucie ar fi nutrit cel mai vag sentiment pentru el.

– Hai, vino să-ți arăt atelierul. Astăzi, nu mai ai nici o scuză. Joel s-a izolat să lucreze, iar masa ta nu e încă gata.

Se lăsă condusă în sanctuarul lui. Încăperea era spațioasă, cu ferestre dând spre est și nord. Draperiile și obloanele puteau bloca razele soarelui matinal. Cele două trepiede erau ocupate cu câte un tablou neterminat, acoperit cu câte o pânză, iar Lucie evită să pună întrebări despre ele, cunoscând reticența pictorilor în această privință.

Tablourile erau atârnate pe pereți sau stivuite pe pardoseală; unele erau deja înrămate, iar Lucie depistă imediat câteva portrete ale Rosannei del Rey. Unul o prezenta zâmbind cu afectată modestie, îmbrăcată în costum tradițional spaniol, surprinsă într-o atitudine gânditoare, ținând în mână o floare; existau încă cel puțin șase replici.

Peisajele nu se rezumau la scene din Ventura. Unele proveneau din Veneția, Roma, Monaco, sau din orașe spaniole.

– Am lucrat destul de mult înainte să mă stabilesc aici, explică el. Dar nu rămân niciodată prea multă vreme în același loc. Am cumpărat vila asta fiindcă era ieftină și mi-a convenit pentru moment, dar până la urmă voi pleca iar – în Grecia, în Turcia, sau în Persia – spre una din nenumăratele locații demne de a fi imortalizate.

Lucie se plimba prin atelier, examinând picturile, admirând contrastele puternice, sau delicatele jocuri de nuanțe. Hallam se dovedea un pictor excelent. Existau și câteva nuduri, iar ea bănui că făceau parte din lucrările de început. N-o vedea pe Rosanna capabilă să pozeze dezbrăcată.

– Într-un fel, vă invidiez – pe tine și pe Joel, declară Hallam, după un timp.

– De ce?

– Fiindcă puteți lucra oriunde – într-un șopron prăfuit, într-un subsol, sau într-un pod; pe vreme însorită sau pe ploaie. Nu contează țara sau orașul, atâta vreme cât aveți suficientă lumină. La pictori, lucrurile stau altfel. Cu excepția portretelor și poate a tablourilor abstracte, trebuie să ieșim din casă și să căutăm subiecte.

– Nu-i așa că unii lucrează în studio, pornind de la fotografii color sau diapozitive?

– Într-adevăr, zâmbi el sarcastic. Dar aceia nu-s pictori. Când vei avea timp, mi-ar plăcea să te pictez, Lucie. Stai puțin nemișcată.

Începu să-i studieze contururile și trăsăturile feței, în timp ce ea se simțea puțin cam stânjenită. Hallam luă un bloc de desen și începu să-i schițeze chipul în linii groase de cărbune.

– Hm, cred că va ieși ceva.

– Deocamdată, nu prea am timp. Trebuie să onorez câteva comenzi.

– Desigur. Oricum, o să mă duc în Anglia, s-o aduc pe Georgiana. Așa că, vom amâna totul până la întoarcere.

– Înseamnă că ai primit vești. A acceptat să vină?

– Sunt sigur, dar n-am încă o promisiune fermă. Probabil că mâine voi primi telegrama de răspuns.

Când părăsi studioul, alăturându-se copiilor în grădină, se bucură că scăpase de insistențele lui Hallam. Ceda de obicei în fața opiniilor și sugestiilor lui, nu fiindcă ar fi avut aceeași părere, ci pentru că o provoca mereu să-l contrazică.

Joel era altfel. Chiar dacă-i lipsea agerimea lui Hallam, asta devenea un avantaj, fiindcă puteai fi sigur că este de încredere – că se va achita de orice sarcină asumată. Adevărat, domnul Thornton avusese motive să se plângă de întârziere, dar Joel nu putea fi pus să lucreze la normă.

După prânz, când se întoarse în cameră, găsi măsuța de lucru așezată lângă fereastră, acoperită cu o bucată de postav gros. Pe ea, erau înșiruite o mulțime de unelte: ciocan, dălți, pensete, clești de sârmă, precum și bijuteriile pe care le lăsase neterminate, aproape o folie întreagă și câteva bucăți de fir de argint.

Zâmbi trist, nesigură dacă Joel voise să scape de ea cât mai repede, sau încerca doar s-o sprijine să-și pună la punct propriul colț de lucru. Spera că a doua supoziție reprezenta adevărul.

Ca să uite de ciudățeniile celor doi bărbați, se apucă de lucru. Termină trei dintre brățările cu semne zodiacale, le așeză în cutiuțe și le depozită în dulapul imens, care părea disproporționat față de garderoba ei restrânsă. Ajunsă în Las Palmas ca să predea bijuteriile, va profita să-și cumpere câteva rochii.

La cină, Hallam anunță că primise răspunsul Georgianei și că era încântată de idee.

– Cum o cheamă? întrebă Lucie. Care-i este numele complet?

– Georgiana este arhisuficient. De fapt, se numește doamna Frensham.

Joel reușise să termine schițele și aranjă ca Hallam să i le înmâneze personal bijutierului.

– N-ai nici un comision, Lucie? se oferi pictorul peste câteva zile.

Lucie se gândi câteva clipe.

– Ar fi ceva. În apartamentul unde am stat, am lăsat o trusă cu scule. Pe atunci, voiam să mă întorc în Anglia după terminarea iernii. Ți-aș rămâne datoare dacă ai vrea să mi le aduci. Am să-ți dau adresa.

– Cu plăcere, replică el, cu o asemenea cordialitate încât ea regretă că-i pusese la îndoială sinceritatea. Dacă îți mai amintești de ceva înainte să plec, anunță-mă și voi face tot posibilul să te îndatorez.

Mai târziu, Lucie stătea pe o bancă, lângă bazin. Hallam veni agale și se lăsă să cadă pe un scaun.

– Cum mai merge lucrul?

– Foarte bine. Am terminat câteva brățări, o broșă și niște pandantive. Trebuie să mă apuc de cercei.

– Hm. Când lucrezi singur, treaba merge mai repede. O dată, am încercat să împart atelierul cu un coleg, la Londra, dar n-a mers. Am ajuns să ne călcăm pe nervi. Îmi place să sporovăiesc în vreme ce pictez, iar el prefera liniștea absolută.

– La argintari, nu prea poate fi vorba de liniște, râse Lucie. Facem tot felul de zgomote, cu excepția clipelor când împletim lănțișoare.

– Împletiți?

– Este o vorbă – înșiruim zale.

– Mă gândeam, spuse el, aprinzându-și o țigară, crezi că mâine ai avea vreme să-mi pozezi?

– Mâine? repetă ea, încercând să câștige timp. Simțea un posibil pericol.

– Da, mâine. Oricât ești de ocupată, sunt sigur că-mi poți dedica o dimineață. Ai avantajul că poți lucra și la lumină artificială, pe când eu …

Își aminti purtarea lui amabilă și pricepu că nu-l poate refuza. Își spuse că ar fi trebuit să se simtă onorată.

– Da, desigur. La ce oră și cum să mă îmbrac?

Hallam zâmbi mulțumit.

– Bună întrebare. Parcă ai o bluză galbenă de mătase? În rest, nu mă interesează – fustă pantaloni, orice. Va fi un bust.

– Și ora?

– Să spunem, nouă și jumătate.

– Voi veni, promise ea. El se ridică brusc și porni spre vilă. Oare câte ședințe de pozat aveau să-i fie necesare? Spera să nu-i răpească prea mult timp.

După masa de seară, Lucie rămase o vreme în salon. Bărbații fumau și sporovăiau. Nu participă la conversație, ocupată să repare o rochiță a Jessicăi.

– Mâine, mă duc până la Corvario, Lucie, spuse Joel, la un moment dat. Vrei să vii? Jessica și Daniel pot să rămână cu menajera și vom prânzi în oraș.

Lucie își ținu respirația. Vizavi, Hallam o privea zâmbind, cu ochii întredeschiși. Ce bine ar fi fost ca invitația să vină mai devreme!

– Îmi pare rău, Joel, dar … Hallam m-a rugat să-i pozez mâine, spuse ea ezitant.

Pe figura lui apăru o expresie controlată de resemnare. De parcă și-ar fi mascat adevăratele sentimente sub o aparentă indiferență.

– Ah, bine. O lăsăm baltă.

– Scuză-mă, Joel. Glasul lui Hallam simula sinceritatea. M-am gândit că, până să plec în Anglia, o zi sau două, mi-aș putea umple vremea cu un portret. Nu pot lucra la peisaje exterioare fiindcă lumina e foarte schimbătoare. Dacă ții neapărat, am să găsesc altceva de făcut.

Cu câteva vorbe, reușise s-o reducă la statutul de umplutură printre alte chestiuni mai importante și-i făcuse imposibilă lui Joel orice insistență. Își aminti prima lui invitație, făcută probabil știind că fusese invitată să iasă cu barca. Lucie era furioasă. Probabil că și de astă dată știuse despre planurile lui Joel și acționase înainte.

Își dorea să declare că ar fi preferat să accepte invitația în oraș, dar ar fi fost o mitocănie și n-ar fi reușit decât să-l stânjenească pe Joel. Poate că trebuia să se simtă flatată de asemenea oferte simultane.

În dimineața următoare, întârzie zece minute cu bună știință. Își ceru scuze de formă, dar citi în privirea lui că-i pricepuse motivele. Era încă ocupat cu pregătirile: combinarea vopselelor pe paletă, așezarea cărbunelui de desen la îndemână.

– Mă gândeam că s-ar putea să mă fi lăsat baltă și să fi plecat cu Joel, spuse el, fără s-o privească.

– Nu te cred, spuse ea calm.

– Sper că nu regreți ocazia pierdută.

– Fără îndoială voi supraviețui, replică ea.

Îi rectifică poziția și adăugă:

– Lasă mâinile în poală. Le încordezi și se modifică poziția umerilor.

Lucie se supuse. Apoi îi ridică bărbia, iar ea văzu că situația îl amuza teribil. Se pregăti pentru un eventual sărut neglijent, dar acesta nu veni.

Începu să lucreze cu o concentrare surprinzătoare. Îi schiță chipul pe pânză, în cărbune, privind-o rar.

– Obișnuiesc să vorbesc mult în vreme ce pictez, dar nu-mi da atenție și nu-mi răspunde, o avertiză el.

– Nici o grijă.

– Iată! Ți-ai schimbat expresia gurii.

Ea își ceru iertare în gând și continuă să privească punctul indicat. După o vreme, el spuse arțăgos:

– Trebuie să te gândești la lucruri mai plăcute, Lucie. Te încrunți și clipești mereu. Încep să cred că era mai bine să fi plecat cu Joel.

Încercă să revină la atitudinea lipsită de încordare, dar el lăsă jos paleta și penelul.

– Vom lua o pauză. Plimbă-te prin cameră ca să-ți relaxezi musculatura.

Ieși din încăpere și reveni repede, aducând cafele pe o tavă. Ea privea pe fereastră la colinele dinspre nord, pe pantele cărora se vedeau culturi în terase și din loc în loc căsuțe albe, sau vreun palmier singuratic.

– Peisajul ăsta nu ți se pare demn de a fi imortalizat? întrebă ea, întorcându-se să ia ceșcuța.

– Într-un fel, răspunse el, țuguindu-și buzele. Dar cum ți-am mai spus, nu-mi place să stau mult în același loc. Cel mult un an sau doi, pe urmă simt nevoie de culori diferite, de altă lumină, de alte personaje.

Luci zâmbi la gândul că probabil avea nevoie și de fete noi, pe care să le sărute și în compania cărora să-și petreacă timpul în mod plăcut.

În ora următore, lucrul progresă mai bine. Hallam îi dădea scurte pauze și părea satisfăcut de rezultat

– Bun! spuse el, în cele din urmă. Suficient pentru astăzi.

Luci se ridică și se întinse, iar el se opri din curățatul pensulelor pentru a o urmări.

– Așa ar trebui să pozezi, rânji el.

– Nu-aș rezista prea mult. După o vreme, continuă: ai nevoie de mine și mâine?

Ochii lui căprui reflectau amuzament, iar sprâncenele se ridicară a nelămurire.

– Trebuie să întreb: la ce te referi?

Lucie se supără pe propria neglijență în exprimare.

– Adică, vrei să-ți pozez și mâine?

– Ah, înțeleg, murmură el, întorcându-se la pensule. Nu, Lucie, draga mea, ești liberă să faci ce vrei. Nu putem continua până nu se usucă parțial vopselele.

Joel nu apăru la prânz, dar era de așteptat. Totuși, rămase surprinsă când Hallam o anunță înainte de cină:

– Astă-seară, ies în oraș, Lucie. Am invitat-o pe Rosanna la restaurant. Te descurci singură?

– Sigur că da. Señora Matana va mai sta un timp.

– Joel s-ar putea să nu se întoarcă prea devreme. O dată ajuns în Corvario, se întâlnește cu vechi amici și pierd o groază de vreme la cafenea.

Peste câteva minute, îi auzi mașina și-și zise că acum era foarte clar. Dacă dimineața o pierduse cu ea, acum era rândul Rosannei. Înțelese și că Joel n-avea cum să-și petreacă seara cu Rosanna, iar revelația îi provocă o senzație de fericire.

– Vino să ne citești în pat, o rugă Jessica, aflând că Hallam ieșise în oraș.

– Bine, acceptă Lucie. Dar numai câteva minute. Pe urmă, trebuie să mă duc la masă; n-o pot obliga pe doamna Matana să aștepte. Vrea să plece acasă.

– Adu-ți farfuria aici, sugeră Jessica.

Lucie se înduplecă și-i dădu drumul señorei Matana, promițând că va spăla vasele în locul ei.

Citea de mai mult de jumătate de oră, iar Daniel adormise deja, când auzi o bătaie ușoară în ușă.

– Lucie, sunt Joel.

Deschise ușa în grabă.

– Am văzut lumină, explică el, și mi-am închipuit că ești aici. Se apropie de patul Jessicăi și se încruntă. Ar trebui să fii deja adormită, domnișoară. Și Lucie merită câteva clipe de relaxare, seara.

Jessica se cuibări în așternut și închise ochii, cu o figură inocentă.

– Vrei să-mi dai un pupic, unchiule Joel?

El o sărută și o ciupi afectuos de năsuc. Când Lucie, la rândul ei, se aplecă s-o sărute, Jesica se repezi și o cuprinse cu brațele după gât.

– Draga mea Lucie, chiar trebuie să pleci?

– Da, scumpo. Noapte bună.

Se desprinse din îmbrățișare și-l urmă pe Joel.

– Ai mâncat? întrebă ea. Să-ți aduc ceva?

– Nu. Nu mi-e foame. Să coborâm și să bem ceva.

Din hol, pe partea opusă salonului, exista o încăpere mai mică, cu mobilă puțină – pe post de cameră de joacă a copiilor. La exterior, fusese construită o verandă închisă, dând spre terasa largă. Masa cu tăblie de marmură și cele câteva șezlonguri, arătau că fusese gândită ca loc de petrecere a timpului în serile prea reci pentru a sta afară, dar prea calde pentru interiorul casei.

Aici o conduse Joel, după ce umplu două pahare. Se tolăni pe un șezlong și o întrebă:

– Ai avut o zi bună? Cum a mers pozatul?

– Nu știu sigur, chicoti ea. Mai bine l-ai întreba pe Hallam. Cred că n-am jucat prea bine rolul de model.

– Ești prea deschisă? Figura ta reflectă de obicei ce-ți trece prin minte, iar un model adevărat trebuie să-și reprime gândurile.

Era recunoscătoare pentru lumina slabă de pe verandă, dată de cele câteva lampioane în formă de scoică. Altfel, Joel i-ar fi putut observa expresia alarmată. Bău o înghițitură de vin, înainte de a răspunde:

– Pe viitor, va trebui să încerc să nu mai fiu așa transparentă, să nu mă dau de gol. Deja se simțea îngrijorată de ceea ce putuse el să-i citească pe chip.

– După ce sosește verișoara lui Hallam, această Georgiana, vei avea mai mult timp să lucrezi.

– Mă gândeam – cu permisiunea ta, desigur – m-aș putea ocupa de educația școlară a copiilor, la nivel elementar. L-aș putea învăța pe Daniel să citească, iar pe Jessica să socotească. Cu timpul, le-aș preda și noțiuni de geografie.

– Am luat hotărârea să nu te transformăm în guvernantă, Lucie, răspunse el, după o pauză lungă. Deja ai devenit un soi de dădacă.

– Fiindcă mi-a făcut plăcere. Nimeni nu m-a obligat.

– Cu excepția Jessicăi și a lui Daniel, o contrazise el, ducându-se să umple paharele. Probabil că ei sunt cei mai puternici în casa asta. Trebuie să ai grijă, draga mea Lucie, să nu devii sclava lor.

– Nici un pericol, în această privință. O înduioșase apelativul folosit de Joel, „draga mea“. Deși, nu avea nici o semnificație – era doar un fel de a spune.

– Dar tu? întrebă ea. Cum ai petrecut?

– Pentru mine, a fost o zi frustrantă. Mașina s-a stricat la câteva mile de Corvario și am continuat drumul cu autostopul. Nimic din materialele comandate nu sosise – fie a întârziat vaporul, fie s-au încurcat comenzile. Apoi, nu i-am mai găsit pe cei cu care voiam să mă întâlnesc – din cauza întârzierii. Oftă. Ei bine, trebuie să accepți asemenea întâmplări, dacă stai aici.

– E un loc încântător, murmură ea.

– Hm. Uneori, am impresia că-i exagerat de plăcut. Primăvara eternă ajunge să te lenevească. Adevărat, aici nu-s așa de mulți turiști ca în Las Palmas sau Tenerife. Totuși, atmosfera te duce cu gândul la vacanță, iar asta e rău pentru muncă.

– Și eu am avut senzația asta. Mi-am pierdut vremea și am tot amânat să mă apuc de lucru.

– La Londra, aveam un atelier micuț și urât și câțiva angajați pentru treburile mai grele. Apoi, am trăit senzația că viața trece și tot ce pot spera este un atelier mai mare și mână de lucru mai numeroasă. Aș fi ajuns un fel de producător industrial. Am plecat la Tenerife și apoi la Las Palmas, într-o vacanță, și mi s-a năzărit să rămân aici. Thornton și alții ca el mi-au spus că-i o prostie. Dădeam cu piciorul unei cariere de succes ca să devin un artizan izolat. Mi-au prezis că am să ajung să culeg gunoaie de pe plajă.

– Deocamdată, n-au avut dreptate, spuse ea. Lucrezi din greu.

– Am făcut destul de multe, cumva. Sunt indecis, încă. Nu-mi place să tot repet aceleași comenzi, dar pe de altă parte, nici producția în serie nu mă atrage.

– N-ai putea să angajezi pe cineva care să se ocupe de comenzile repetate? întrebă ea. Cineva din Anglia? Dacă ar avea schițele tale la dispoziție, n-ar prea avea cum să greșească.

– N-ar merge, pufni el. Doar dacă i-aș supraveghea munca în fiecare stadiu. Iar să aduc aici pe cineva competent este aproape imposibil. Ventura nu-i suprapopulată cu argintari calificați.

– Nu, înțeleg. Lucie se întrebă dacă nu cumva era supusă unui test. Bucuria o sufocă, dar se estompă aproape imediat. Ea nu-l putea asista; fusese instruită în cu totul alt domeniu. Totuși, cunoștea în mare meseria, deși îi lipseau deprinderile practice. Nu voia să-și ofere serviciile – inițiativa trebuia să vină din partea lui, fără ocolișuri.

Schimbară subiectul – cărți, muzică, amintiri din Anglia. El îi povesti despre o excursie în Spania, în cursul căreia vizitase Castilia, despre locurile pe care le văzuse, iar când se uită la ceas, Lucie fu surprinsă să constate că trecuse binișor de miezul nopții.

El îi observă gestul, și spuse:

– Da, Lucie. S-a făcut cam târziu. A venit vremea să ne retragem. După o scurtă pauză, continuă: Ești o bună ascultătoare. Mi-am petrecut toată seara vorbind fără șir și m-ai lăsat să continuu fără întreruperi. Hm, mă simt mai bine acum.

Ea se învioră sub influența complimentului neașteptat. Joel se ridică și stinse lampioanele de pe verandă.

– Stai pe loc, până aprind lumina din cameră. Lucie mai făcu vreo doi pași și se împiedică de un picior de scaun. Simți sprijinul mâinii lui și fu străbătută de un fior.

– Ce părere ai despre ideea cu lecțiile? Întrebarea avea rolul de a-i permite să-și revină.

– Lecțiile? Ah, da, faci cum crezi – numai să nu-ți ia prea mult timp. Știi cumva unde s-a dus Hallam? Am impresia că nu s-a întors încă.

– Spunea că o să ia cina la un local mic de pe coastă – nu știu cum se numește.

– Nu singur, garantez, glumi el, zâmbind strengărește.

Lucie ezită, nedorind să joace rol de bârfitoare.

– Probabil, cu Rosanna? zâmbi el din nou.

Ea aprobă din cap și văzu pe chipul lui aceeași expresie stăpânită. Era necăjită că-i provocase durere, confirmând ceea ce el ghicise deja. Totuși, cum altfel să răspundă unei întrebări directe? Și-ar fi dorit să cunoască mai bine relațiile celor doi bărbați cu Rosanna. Să fi fost rivali? Oare Hallam încerca să creeze o breșă între Joel și vecină? Sau poate Hallam era cel preferat de Rosanna și nemulțumirea lui Joel se datora înfrângerii?

Se foi multă vreme în așternut, fără să ajungă la o concluzie satisfăcătoare. Desigur, întrebările nu aveau rost. Se afla în Ventura pentru o perioadă limitată, iar după plecare, probabil că n-avea să mai afle cum au evoluat lucrurile. În viitor, era foarte posibil să găsească un mic anunț în ziar, anunțând căsătoria domnișoarei del Rey cu binecunoscutul argintar Joel Barron – sau poate, cu promițătorul artist plastic Hallam Dayne.

Înainte de a adormi, gândul care îi ridică moralul era că, măcar astă-seară, Joel reușise să se simtă mai bine în compania ei; că pentru câteva ceasuri, uitase de griji. Pe de altă parte, și ea se bucurase de prezența lui prietenoasă. N-avea ce să ceară sau să aștepte mai mult. Totuși, începuse să tânjească după dragostea lui. Și-o închipuia la fel de intensă și durabilă ca propriile ei sentimente. Știa că nu-i genul de bărbat dispus să risipească la întâmplare mângâieri și sărutări. La el, afecțiunea trebuia să fie profundă.

Era acum capabilă să recunoască: Vincent, celălalt bărbat din viața ei, nu fusese capabil niciodată să trezească în ea același fel de emoții. Când simțise că lumea i se dezintegrează înaintea ochilor, crezuse că nu va mai cunoaște iubirea, dar acum era convinsă de contrariu. Nefericirea din trecut nu fusese decât o vagă umbră trecătoare. Dar dacă va fi obligată să-și înăbușe noul sentiment, vindecarea va dura mult mai mult.

Capitolul 5

Cu o zi înainte de programata plecare a lui Hallam în Anglia, Lucie îi înmână o cutie cu bijuterii pentru domnul Thornton.

– Nu-i necesar să spună imediat dacă vrea să le cumpere. Poate să se gândească și să-mi scrie mai târziu, îl instrui ea.

– N-am să uit de lădița cu scule, promise el.

– Ce scule? întrebă Joel, dintr-o dată atent. Am tot ce-ți trebuie. De ce nu mi-ai cerut?

Hallam afișa o atitudine nepăsătoare.

– Am crezut că ar fi preferabil să folosesc propriile mele unelte, să nu risc să le deteriorez pe ale tale și întrucât Hallam trece prin Londra …

– Independentă, ca de obicei, concluzionă el, ridicând din umeri.

– Nu-i nici un deranj, interveni Hallam. Îmi face plăcere să-i fac un mic serviciu Luciei.

Acum juca rolul prietenului gata oricând să ajute, în contrast cu atitudinea urâcioasă a lui Joel.

Lucie deschisese gura să răspundă, dar se răzgândi. Hallam nu-i mai ceruse altă ședință de pozat și era convinsă că prima fusese o manevră menită să încurce planul lui Joel de a o invita la masă, în Corvario. Mai mult, își crea o scuză pentru eventuale ședințe viitoare de pozat.

Mai târziu, în lipsa lui Joel, Hallam îi spuse:

– Înțeleg că trebuie să transmit și un raport favorabil cu privire la copii.

– Ce raport? întrebă ea, deși pricepuse aluzia.

– Familiei Thornton. Vrei să-l laud pe Joel, nu-i așa? Să le spun că-i un tutore minunat și că n-au de ce să se îngrijoreze.

– Desigur, replică ea cu răceală. Dar ei știu asta.

– Atunci, de ce te-au mai trimis să investighezi?

– Lucrurile n-au stat chiar așa, răspunse ea. Pe doamna Thornton n-o preocupa decât problema educării copiilor.

– În cazul ăsta, pot s-o asigur că te ocupi chiar tu de acest aspect și nu trebuie să-și facă sânge rău.

Încercă să treacă ușor peste sarcasmele lui, pentru a nu-i da satisfacție.

– Vorbești de parcă aș fi guvernantă. Nu fac decât să-i ajut la citit și la socotit.

Ochii lui sclipiră, în vreme ce îi cuprindea mijlocul cu brațul și o sărută pe obraz.

– Dulce Lucie, murmură el. Îmi dau seama imediat când te superi pe mine. N-am mai văzut ochi căprui din care să țâșnească scânteieri verzi. O eliberă, iar ea reuși să zâmbească.

– Asta fiindcă nu prea te iau în serios.

– Dar pe Joel? Pe el cum îl privești? O amenință cu degetul. Te pun în gardă, s-ar putea să-l crezi mai demn de încredere, dar în dragoste, e focul întruchipat.

– Zău! Lucie îl înfrunta cu o impertinență neobișnuită pentru ea.

– Într-adevăr, da. Însă orice vâlvătaie se stinge repede. Ah, dacă dorește, poate fi încântător, dar nu te lăsa înșelată.

– Îți mulțumesc pentru avertisment, spuse ea degajat, îndepărtându-se. Am să țin minte.

Se bucura să scape de prezența lui Hallam. Urma să lipsească vreo săptămână, în funcție de cât de repede putea fi gata Georgiana. Spera să-și poată organiza și o expoziție personală pentru anul viitor și voia să se delecteze cu spectacolele londoneze de teatru și de operă, așa că și-ar fi putut prelungi absența.

– N-am să am vreme să mă perpelesc fiindcă m-ai respins, îi spuse, sărutând-o tărăgănat în loc de rămas-bun. Sunt pus pe hoinăreală. S-ar putea să-mi caut unele foste prietene, deși probabil că sunt deja căsătorite și au copii.

– Ce ai fi vrut? interveni Joel în derâdere. Să-ți aștepte întoarcerea până ce le-ar fi apărut argint în păr, ca în Peer Gynt?

De când primise învoire să se ocupe de învățătura copiilor, Lucie instaurase un program flexibil. În fiecare dimineață, mergeau pe plajă, iar lecțiile de înot erau urmate de exerciții de citire. Dificultatea de a găsi cărți potrivite scopului fusese temporar rezolvată de către Joel, care-i procurase niște cărți de copii în limba spaniolă și le tradusese.

– O să-l rugăm pe Hallam să ne aducă vreo câteva din Anglia. Între timp, Jessica și Daniel pot învăța să citească și în spaniolă.

Lucie râsese de optimismul previziunii.

– Poate că nu-i rău să pornești în viață știind două limbi, dar nu pot fi obligați.

Acum, pronunța cu răbdare cuvintele dificile pentru Daniel și o asculta pe mult mai avansata Jessica, absorbită deja de intrigile poveștilor.

Uneori, pe la jumătatea dimineții, Joel lăsa lucrul și li se alătura, aducând o carafă cu suc de fructe.

Pentru Lucie, aceste dimineți constituiau un mod foarte plăcut de petrecere a timpului. După-amiezile rămânea în propria cameră, lucrând lănțișoare, ciocănind și răsucind metalul pentru broșe, montând pietricele semiprețioase. Urma o perioadă de relaxare, petrecută în compania celor mici, până erau chemați la masa de seară. Serile erau însă favoritele ei. Nu fiindcă Joel ar fi fost mereu prezent, ci deoarece, atunci când luau masa împreună, se putea bucura de conversația lui. Apoi, de obicei, spunea că trebuie să răspundă la corespondență sau să citească documentații, dar din când în când i se alătura pe „veranda crepusculară“, cum începuseră să-i spună.

Această rutină zilnică îi dădea senzația că ar fi fost căsătoriți. Începuse să se întrebe cât va mai rezista să-i arate această amiciție pură. Era mereu

atentă să nu scape un gest sau o vorbă care să rupă fragilul echilibru atins în relația cu bărbatul căruia îi dăruise deja inima, dar care habar n-avea de respectivul dar.

Apoi, dintr-o dată, plăcuta rutină dispăru. Într-una din dimineți, Joel coborî pe plajă mai devreme ca de obicei, purtând un costum de baie. Înotă până în larg, dar se întoarse și începu să se joace cu copii la apă puțin adâncă.

– Ia să vedem cât de bine înoți, Daniel. Hai să facem o întrecere!

– Rușine! exclamă Lucie. Nu este încă gata să participe la concursuri. Hai Daniel, arată-i unchiului Joel cum faci pluta pe spate.

În atmosfera de veselie și încântare, Daniel se pierdu cu firea. După un început promițător se scufundă, chicotind.

– Întotdeauna, se îndoaie de mijloc, comentă Jessica. Uită-te la mine, unchiule Joel. Pot să înot până departe. Se lansă imediat, lopătând din brațe în direcția Africii.

– Nu te îndepărta prea mult, strigă Lucie, alarmată. Întoarce-te! Dar Jessica nu părea să fi auzit.

Lucie porni în urmărirea fetei, dar fu rapid întrecută de Joel. Când o văzu în siguranță, adusă la mal de unchi, Lucie se opri.

– Te-ai îndepărtat prea mult! Trebuie să ai grijă să înoți întotdeauna paralel cu țărmul. M-ai înțeles?

Acum, Jessica era numai zâmbete, dar se vedea că atunci când își dăduse seama că nu mai atinge nisipul cu picioarele trecuse prin clipe de panică.

– Dar pot să înot foarte bine, nu-i așa? argumentă ea.

– Chiar prea bine, aprecie Joel. Ești prea mică să te aventurezi în larg. Data viitoare, s-ar putea să nu mai fiu de față, așa că s-o asculți mereu pe Lucie.

– Dar Daniel unde-i? se impacientă Lucie.

Îl văzură imediat, plutind liniștit pe spate, fără pic de efort, cu ochii spre cerul albastru, înaintând cu rare bătăi laterale de brațe.

– Ia te uită! exclama Joel. Chiar face pluta!

– Șșt! îl temperă Lucie. Prea târziu, fiindcă băiatul întoarse capul și se scufundă iar.

– Haide, gata! Afară cu voi! spuse Lucie.

– Am înțeles, doamnă, răspunse Joel, pe un ton de glumă.

– Ah, nu mă refeream la tine, se scuză ea, dar Joel o prinse de mână, cu cealaltă o înhăță pe Jessica și ieșiră pe mal, unde avură surpriza de a o găsi pe Rosanna.

– V-am auzit făcând gălăgie și am simțit impulsul să particip la petrecerea voastră.

Purta un slip negru cu portocaliu, iar umerii îi erau înveliți de un prosop verde. Era minunat bronzată.

– Daniel poate să înoate, spuse mândră Jessica.

– Desigur, replică Rosanna. Toți copiii englezi învață să înoate, deși apa este foarte rece în țara lor.

– Dar aici e caldă, continuă Jessica. Nu-ți place să înoți?

– Gata cu întrebările, dragă, o înfrână Lucie. Nu-i politicos.

– Joel și Hallam – și nu numai ei – au încercat să mă învețe, dar în mare nu mă simt la largul meu. Îmi place să mă bălăcesc în piscină.

Lucie descifră ușoara notă de fanfaronadă din intervenția Jessicăi. La maturitate, avea să devină un pericol pentru celelalte femei.

– A plecat Hallam în Anglia? îl întrebă Rosanna pe Joel.

– Da. De aproape o săptămână. Nu știai?

– Nimeni nu mă ține la curent.

– Scuză-mă, credeam că ai aflat, spuse Joel, scuturându-și nisipul din espadrile, înainte de a se încălța.

– Am lipsit câteva zile. Am fost într-o croazieră cu velierul fratelui meu, explică ea.

– Îți amintești iahtul acela luxos pe care l-am văzut în port la Corvario, întrebă el întorcându-se spre Lucie.

– Da, minunat vas.

– Aparține familiei del Rey. Am fost invitați de câteva ori la prânz sau la cină și ne-am dat silința să apărem ca ieșiți din cutie. Se întoarse spre Rosanna. Data viitoare, o s-o luăm și pe Lucie, dacă se poate – să vadă cum arată o ambarcație de lux.

Rosanna o privi cu răceală.

– Da, desigur. Am putea aranja ceva, după ce se întoarce Hallam cu noua menajeră. Lucie admira ușurința cu care cealaltă reușise să descalifice femeile din casa lui Joel. Georgiana era „noua menajeră", ceea ce însemna că ea era privită drept guvernantă a copiilor. Rosana își aranjă prosopul pe umeri și se ridică.

– Acum, trebuie să plec, Joel. Dacă dorești, ești binevenit la prânz.

– Am o ținută necorespunzătoare, obiectă el. Dar am să te conduc pe poteca aia periculoasă. E riscant să mergi singură. De ce n-o amenajați?

Rosanna îi aruncă un zâmbet năucitor.

– Păi, atunci n-am mai beneficia de cavaleri care să ne escorteze.

– Lucie, te ocupi singură de copii?

Întrebarea era complet inutilă. Felul posesiv în care Rosanna îi luă brațul avu darul să-i provoace gelozie. Nici în proprii ochi nu mai reușea să ascundă sentimentele pentru Joel și orice gest al lui de curtoazie față de altă femeie, însemna o lovitură de pumnal în inima ei.

În diminețile următoare, Rosanna găsi cu cale să le țină companie pe plajă, aparent indiferent dacă Joel era sau nu acolo. Se așeza pe prosopul de baie și se prăjea la soare cu ochii închiși, semn că nu dorea să fie deranjată.

Lucie nu vedea vreun motiv pentru care să stăvilească joaca gălăgioasă a copiilor. Rosanna ar fi avut unde să facă plajă dacă o deranja zgomotul. Și oricum, porțiunea aceea de țărm se afla în dreptul vilei Sirena, așa că locatarii aveau prioritate.

Cu toate astea, într-o zi, când Jessica și Daniel începuseră să se certe, niște nisip stârnit de ei ateriză pe figura Rosannei, iar Lucie își ceru imediat scuze.

– Îmi pare nespus de rău. Jessica, trebuie să-ți ceri iertare. Și tu, Daniel. Sunteți vinovați!

– Îmi pare rău dacă te-am deranjat, se conformă Jessica, pe un ton de om matur.

Daniel privea hlizindu-se, dar reuși să îngaime un:

– Scuze! înainte de a o lua la fugă din nou.

Rosanna se ridică, curățându-și obrajii cu un șervețel, apoi se privi într-o oglinjoară – fără îndoială, mereu la îndemână, își spuse Lucie cu maliție.

– Ăia doi sunt cam sălbatici, observă Rosanna, după ce Jessica se îndepărtase destul să n-o mai poată auzi. Ar trebui trimiși la internat, în Anglia.

– Când va veni vremea, răspunse Lucie.

– Nu pricep cum de s-a pricopsit Joel cu familia fratelui lui. Sigur că mai există și alte rude.

– Nu știu nimic, replică Lucie. N-avea chef să-i dea informații. Probabil că oricum știa destul de bine care era situația copiilor.

– Fără îndoială, lucrurile se vor ameliora după venirea noii menajere, continuă Rosanna.

– Nu vine într-o astfel de calitate, obiectă Lucie. Doamna Frensham este verișoara lui Hallam. S-ar putea să preia o parte din responsabilități. În momentul acesta, señora Matana face față cu greu.

Figura Rosannei se animă dintr-o dată.

– Înseamnă că abia aștepți să vină. Vei scăpa de copii și vei avea vreme să te ocupi de bijuterii. O să fii liberă să te întorci în Anglia, sau să mergi oriunde vrei.

Lucie simți un amestec de amuzament și iritare.

– Vom trăi și vom vedea cum se prezintă doamna Frensham.

– Bineînțeles. E în vârstă?

– Nici tânără nici bătrână, din câte am auzit.

– Nu te deranjează venirea ei?

– De ce m-ar deranja? Înțeleg că a fost chemată la sugestia ta – sau a mamei tale – pentru perioada în care locuiesc aici. Lucru de înțeles, dacă ne gândim că există doi bărbați tineri care trebuie protejați.

– Ah, nu-i asta. Era vorba de reputația ta.

Sarcasmul fin al Luciei fusese irosit degeaba.

– S-ar zice că n-aveți o părere prea bună despre Joel și Hallam.

– Din partea mea, spuse Rosana ridicând din umeri, nu contează, dar mama era îngrijorată.

– Pentru tine? Pentru Joel? Sau pentru mine? se grăbi Lucie cu replica.

Rosanna o privi fix, apoi întoarse capul.

– În primul rând, pentru tine – dar situația este mai complicată. Se întoarse din nou, cu un aer confidențial – Joel este foarte îndrăgostit de mine. Iar mama crede că e important să fie păstrată o aparență discretă.

– Câtă vreme a stat Bernarda la vilă? întrebă Lucie.

– Bernarda? ridică din umeri Rosanna. Deci, așa o chema? Habar n-am. De la venirea lui Hallam, s-au succedat mai multe fete în casă.

Lucie abia reuși să-și înăbușe replica surprinsă „de la venirea lui Hallam?". Așa stăteau lucrurile! Aparent nu contase, atâta vreme cât acolo nu locuise decât Hallam, dar acum, asupra lui Joel planau suspiciuni. Anxietatea manifestă a celor două însemna oare că Rosanna și Joel se iubeau?

– Da, pricep că n-ați ținut cont decât de interesul meu, spuse ea. Niște localnice nu se compară cu o englezoaică. De asemenea, probabil că te temi pentru Joel. Ai să te măriți cu el?

Aruncase întrebarea sperând s-o ia prin surprindere, dar Rosanna nici nu clipi.

– Desigur, te interesează posibilitatea asta. Era o constatare, nu o întrebare. Trebuie luate o mulțime de decizii înainte de a se ajunge la logodnă. Poate că în Anglia vă pripiți, dar aici lucrurile stau altfel. Am trei frați, toți căsătoriți – tata a murit acum cinci ani – și având în vedere că am moștenit o parte din avere, va trebui să le obțin consimțământul înainte de căsătorie.

Lucie rămase tăcută, gândindu-se la dificultățile pe care le avea de înfruntat Joel – sau oricare alt pretendent.

– Mai trebuie ținut cont de faptul că Joel nu-i spaniol, continuă Rosanna, deși acesta nu-i un obstacol. În zilele noastre, fetele de aici se pot mărita cu străini. Zâmbi cât se poate de amical. După cum vezi, deși există dificultăți, sperăm că se vor rezolva favorabil.

Lucie rămase cugetând la semnificația pluralului „sperăm". Fie se referea la ele două, fie la Rosanna și Joel.

Spaniola găsi că era momentul să-și strângă prosoapele, loțiunile și cremele și să părăsească plaja. În vreme ce-și aduna lucrurile, scăpă o exclamație:

– Fir-ar!

Lucie constată uimită că un jet de ulei de plajă se împrăștiase peste cartea deschisă din care le citise copiilor.

– Ah, îmi cer scuze, spuse Rosanna, încercând să șteargă paginile și deteriorându-le și mai mult. Probabil că a căzut dopul. Lucie salvă cărțulia din mâinile Rosannei.

– O întâmplare nefericită, aprecie ea.

– E distrusă?

– Nu știu. Am să mă ocup de ea după ce intrăm în casă. Era convinsă că nu fusese un accident. Cartea stătuse departe de cosmeticalele Rosannei. Probabil că se răzbuna astfel pentru incidentul cu nisipul, de mai devreme. Sau putea fi un avertisment adresat Luciei, să nu mai pună întrebări?

– Trebuie să-mi permiți să plătesc stricăciunea.

– Era o carte de la bibliotecă. Joel a adus-o săptămâna trecută din Las Palmas.

– Înțeleg. Dacă o să facă scandal, Joel o să le dea bani. N-a fost vina ta și nu trebuie să ieși în pierdere, Lucie.

După plecarea Rosannei, de astă dată neescortată, dar perfect capabilă să urce periculoasa potecă spre vilă, Luciei îi reveniră în minte ultimele cuvinte: „… nu trebuie să ieși în pierdere, Lucie."

Dacă situația evolua cum se aștepta Rosanna, cu siguranță Lucie ar fi fost pierzătoare.

Îndată ce văzu cartea deteriorată, Jessica spuse:

– A făcut-o dinadins!

– Ușurel, drăguțo. Nu trebuie să acuzi. A fost un accident, susținu Lucie. În ochii albaștri ai Jessicăi se citea neîncredere. Cred că pot s-o curăț.

După-amiază, își petrecu mai mult de o oră încercând să îndepărteze petele, îndreptând paginile cu fierul de călcat, folosind argilă ca să

elimine toate urmele de ulei. Cum să-i explice lui Joel? N-avea cum să dea vina pe Rosanna. Pe viitor, va trebui să aibă mai multă grijă de cărțile luate pe plajă.

Mintea nu-i stătea la lucru. Tăie greșit două folii de argint, fiind obligată să improvizeze forma finală. Era cu moralul la pământ, iar lipsa lui Joel de la cină îi agravă starea.

Doamna Matana o informă că el plecase în sat și avea să se întoarcă târziu. Conform obiceiului, Lucie se oferi să termine treaba, astfel încât menajera să poată pleca acasă mai devreme. Tocmai termina de spălat vasele, când apăru Joel.

– Bună! Te faci utilă?

– Mi s-a părut că n-are rost s-o mai țin pe señora Matana, răspunse Lucie, întorcându-se cu supiera în mână. Am să-i țin locul și am să-ți servesc cina.

– Dragă Lucie! murmură el. Nu știu ce ne-am face fără tine.

Spre oroarea ei, simți că-i scapă supiera din mână și o văzu cum se face cioburi pe pardoseală. Apoi, izbucni în lacrimi.

– Nu plânge, Lucie, dragă Lucie, șopti el. Era un porțelan ordinar.

– Știu, suspină ea. Sunt o proastă. Nu-i putea mărturisi că lacrimile fusesră stârnite de vorbele lui mângâietoare, de felul cum i se adresase: „dragă Lucie".

Culese câteva fragmente și între timp reuși să se stăpânească.

– Așa-i mai bine, declară el. Apoi, o prinse de umeri cu blândețe. N-are rost să verși lacrimi pentru un blid spart! Se aplecă și o sărută ușor pe buze. Pe urmă, păru s-o dea la o parte și își vârî mâinile în buzunare, măsurând bucătăria cu pasul.

Rămasă lângă chiuvetă, îl auzi ca prin vis:

– Ce-ai spune de o plimbare cu barca, mâine? Ne-am putea lua zi liberă și am vizita una dintre plajele bune. De când ai venit, practic n-ai apucat să cunoști decât o mică parte din insulă.

– Ar fi minunat, răspunse ea, ștergându-și ultimele lacrimi. Ce bine că poți planifica excursii și ești aproape sigur că vei avea vreme bună. În Anglia, trebuie să aștepți să vezi dacă nu cumva plouă. Sporovăi în

continuare, încercând să ascundă bucuria pe care i-o provoca perspectiva de a petrece împreună o zi întreagă. Rosanna va coborî degeaba pe plajă. Oare? Gândul că el o invitase deja și pe Rosanna căzu ca un duș rece.

– Copiilor o să le facă mare plăcere.

Jessica și Daniel erau oricând gata pentru o astfel de plimbare. Dimineața devreme, Lucie intră în camera lor și-i trezi să le dea vestea. Jessica începu să-i dea ordine fratelui ei, hotărând cu ce să se îmbrace, ca o adevărată mamă.

– O să luăm și pulovere, pentru cazul că bate vânt rece. Unchiul Joel a spus ceva despre mâncare? se întoarse ea spre Lucie.

– Nu. Ce să spună?

– Uneori, luăm mâncare cu noi și pregătim masa la bord, răspunse ea veselă. Are un gust minunat.

– Am să-l întreb, promise Lucie.

Își termină micul dejun și coborî să-i spună și señorei Matana despre planurile zilei. Pe masa din bucătărie, erau pregătite mai multe pachete, conținând alimente.

– Le luăm cu noi?

– Si, si, señorita. Dar mai sunt și altele – așteaptă.

Pachetele deja făcute erau suficiente pentru o duzină de pasageri, iar Joel cără coșul până la port și-l urcă în barcă. Apoi coborî din nou.

– Stați aici. Trebuie să-l găsesc pe Alberto.

Lucie rămase să-i supravegheze pe copii, să nu cadă peste bord și să strice călătoria înainte de a fi început. Era încântată mai ales din cauză că Rosanna nu părea să fie invitată.

După vreo douăzeci de minute, Joel apăru ducând un pește mare, învelit într-o rogojină.

– Te pricepi la gătit, Lucie?

– Depinde, răspunse ea cu precauție, privind înspăimântată la pește.

– Nu-ți face griji. Mă pricep destul de bine la făcut grătar.

– Într-o zi, când am mâncat pe plajă, ai ars tot peștele, îi atrase atenția Jessica.

– Zău, replică el, adoptând o expresie de falsă părere de rău. Ești un enfant terrible, Jessica! N-am voie să mă dau mare, ca s-o impresionez pe Lucie?

– Știu ce ai spus, sări fata. Ai zis în franceză că-s un copil teribil.

– Am să-ți găsesc porecle în germană sau greacă, o amenință el, eliberând șalupa de la chei.

Se îndepărtară de țărm atât cât Lucie să poată admira conturul și culorile coastei. Munții care traversau insula ca o coloană vertebrală se estompau într-o ceață mov, răsărnd din verdele lanurilor de porumb sau din nuanțele mai închise ale plantațiilor de bananieri.

– Orășelul ăla este Blackpool.

– Blackpool? râse Lucie. Unde sunt promenada și vestitul turn?

– De fapt, se cheamă Pozo Negro, adică Blackpool, în traducere.

Jessica și Daniel aruncaseră undițele, iar Lucie stătea la pupa, bucurându-se de briza răcoroasă și de apropierea lui Joel. Din când în când, schimbau câteva vorbe fără importanță. Era alt Joel, lipsit de griji, vesel.

Apariția unui far de pe coastă îl determină să cârmească mai spre larg.

– Aici, sunt o mulțime de stânci ascunse sub suprafața apei, îi explică el.

– Am prins un pește, strigă Daniel, dar când ridică undița, în cârlig era doar o fâșie lungă de alge marine.

– Nenoroc! îl consolă Joel. Mai încearcă. Stai puțin să-ți pun momeală în ac.

Băiatul îl ascultă și apoi aruncă din nou undița.

– Nu prea cred că există pești în marea asta, se plânse Jessica. Daniel, poți să iei și undița mea. M-am plictisit de pescuit.

– Vai, vai! o luă peste picior unchiul. Nu trebuie să te dai bătută, Jessica. N-ai pic de tenacitate, de persistență.

– Cam grele cuvinte. Știu ce înseamnă, adică n-am răbdare.

– N-am nici o șansă în fața acestei micuțe orori, oftă el.

– Lucie nu-mi spune niciodată așa, protestă fetița.

– Fiindcă-i prea politicoasă

Ambarcația viră spre o plajă enormă, de mai multe mile, mărginind un golf vast. Pe mal se zăreau câteva căsuțe și vreo două hoteluri moderne, înconjurate de palmieri.

– O să tragem barca pe nisipul plajei. Deocamdată, aici nu există port. Niște intreprinzători o să amenajeze cândva locul, schimbându-l în bine, sau poate în rău.

Sări peste bord în apa de jumătate de metru, trase șalupa ceva mai sus, apoi îi duse pe copii până la plajă și reveni s-o transporte și pe Lucie. În vreme ce brațul lui îi cuprindea mijlocul, ea simți că i se moaie genunchii, dar își reveni rapid.

După ce asigură șalupa, Joel urcă la bord să ia coșul. Apoi aduse peștele și ustensilele de grătar. Merseră de-a lungul plajei până găsiră un loc mai apărat de briza slabă.

– Nu-i nimeni prin preajmă, observă Lucie. În depărtare, în apropierea hotelurilor, se zăreau vreo câteva siluete.

– Într-adevăr. Din cauza asta îmi place aici. Căută răcoritoare pentru copii și apoi închise din nou coșul.

– Să vedem dacă-mi mai amintesc ceva din experiența de cercetaș, murmură el, începând să adune vreascuri pentru foc. Jessica și Daniel îl ajutară. Lucie își scoase sandalele și-și suflecă pantalonii până la genunchi. După moartea tatălui, nu prea avuseseră bani pentru vacanțe. Din când în când, mai făcuse câte o săptămână la verii din St. Albans, sau câteva zile la Brighton. După terminarea școlii, își petrecuse vacanțele în Cornwall sau la lacuri, dar nu mai avusese parte de asemenea mici escapade specific familiale.

În vreme ce focul se întețea, Joel tăie peștele în felii groase. Găsise o piatră plată și folosea cu îndemânare cuțitul vânătoresc. Scoase grătarul și i-l înmână Luciei.

– Așază-l peste jar … așa.

Jessica și Daniel ajutau după puteri, pregătind farfuriile, sau suflând în foc.

– N-ai mai gustat asemenea pește, remarcă Joel, lingându-și degetele, după ce prima tranșă fu gata.

– Excelent, se entuziasmă ea. Ce fel de pește este acesta?

– I-am uitat denumirea. Pe aici, există un sortiment bogat, unii de care nici n-am auzit în Anglia. Dar ce contează numele? Mai ia!

– Nu mai pot, râse ea.

Joel deschise o a doua sticlă de vin roșu și umplu din nou paharele. După grătar, urmară prăjiturele cu brânză, banane și portocale.

– Ne-a rămas destul pentru încă o masă, aprecie Joel, când toată lumea se declară ghiftuită. O să mâncăm mai târziu, dar peștele este mai bun prăjit proaspăt.

– Alberto l-a pescuit azi-noapte?

– Așa pretinde, dar nu pot fi sigur că nu l-a cumpărat de la alt pescar, ca să mi-l revândă cu un mic profit. Nu se duce la pescuit decât atunci când îi convine. La fel procedează și cu grădina noastră – vine când are chef. Trebuie să-l conving să mai curețe jungla aia din spatele vilei.

Lucie își aminti cuvintele lui de la prima întâlnire: „Toată vremea ne chinuim să răzbatem printr-o junglă, fără să bănuim că spre orice direcție există și drumuri bătătorite.

Oare avea să găsească vreun astfel de drum, sau urma să se zbată mereu într-o junglă de nesiguranță și indecizie – printre clipe de încântare urmate de deprimări și erori de interpretare?

Doar obligați, copiii se așezară pentru o scurtă siestă.

– Parcă am fi acasă, protestă Jessica, morocănoasă.

– Numai o oră. Pe urmă, puteți face orice doriți, promise Joel. Dar acum vă culcați un ceas. E un ordin.

– Am să mă culc dacă vă culcați și voi.

Lucie îi făcu pe plac, rămânând cu ochii pe cer și cu gândul la întâmplările zilei.

– Întâi, să-mi găsesc țigara.

Jesica se cuibări confortabil, privi spre Lucie și-i făcu cu ochiul.

Lucie închise pleoapele și se lăsă pradă unei stări de reverie, între somn și trezie, când imaginile ți se perindă prin fața ochilor minții, scenele apar și dispar, dar ești totuși conștient de natura înconjurătoare, de valurile care se rostogolesc la mal, de ciripitul unei păsări, de zvonul îndepărtat al unor voci. Totuși, probabil că adormise, fiindcă atunci când deschise ochii, copiii se jucau cu Joel, la oarecare distanță. Apoi, el veni să se așeze lângă ea.

– Au prea multă energie pentru mine, murmură Joel. Probabil că îmbătrânesc.

– La nici treizeci de ani? se aventură ea să ghicească.

– Mai am doi ani până schimb prefixul, dar ei mă fac să mă simt bătrân. Oftă adânc și rămase nemișcat o vreme. Apoi, se ridică în capul oaselor, cuprinzându-și genunchii cu brațele. Din buzunarul de la piept, scoase o țigară și chibrituri.

Lucie îi supraveghea din când în când pe cei mici, să nu se îndepărteze prea mult. Între timp, privirea îi zăbovea asupra lui Joel, admirându-i forma maxilarului, nasul drept, părul zburlit de pe frunte.

Brusc, el se întoarse și o surprinse. Zâmbi nesigură, conștientă de roșeața care-i năvălise în obraji.

– Crezi că ai să te înțelegi cu Georgiana? întrebă el. Adică, sper că n-ai să te simți înlăturată.

– Ah, nu, în nici un caz. Cel puțin, din câte povestea Hallam …

– Hm, Hallam, murmură Joel. Nu e foarte ușor să-l înțelegi. Ți se pare un individ dificil?

– Nu, declară ea, mai repede decât voise. Mi-a făcut plăcere compania lui.

Joel tăcu o vreme, iar Lucie începu să regrete entuziasmul exagerat al spuselor ei. Totuși, n-avea cum să-i explice neîncrederea pe care i-o provoca Hallam.

– E un tip destul de atrăgător, vorbi Joel, ca pentru sine. Se întoarse brusc. Sper că nu te-ai îndrăgostit de el, nu-i așa?

Sub privirea lui scrutătoare, reuși cu greu să-și ascundă adevăratele sentimente.

– Nu, sigur că nu! Nici nu mi-ar trece prin minte! Cum spuneai, e un tip atrăgător – poate chiar foarte, pentru unele femei – dar nu și pentru mine.

Simțea că vorbește prea repede și prea mult.

– Probabil că au ezistat bărbați în viața ta, își continuă el ideea. Ce vârstă spuneai că ai? Parcă douăzeci și unu? Nu-mi vine să cred că n-ai mai avut nici o relație sentimentală.

Privirea ei se pierdu în zare.

– Am avut o … experiență, recunoscu ea, într-un târziu. Poate că ar fi reușit să treacă peste ultimele amintiri neplăcute ale acelei afaceri povestindu-i lui Joel. Astfel, ar pricepe că nu era o femeie disperată, în căutare de aventuri trecătoare.

– Te ascult, o îndemnă el, dar fură întrerupți de Jessica și Daniel, care veniseră să se tolănească alături.

– Mi-e sete, anunță Daniel. În vreme ce-i umplea paharul de plastic, Lucie nu știa dacă să se bucure sau nu de întrerupere.

În restul zilei, nu mai avură decât rare momente de singurătate, iar ea își spuse că probabil nu mai avea dispoziția să-i asculte povestea.

Aveau suficientă mâncare, dar Joel sugeră că s-ar putea duce la un ceai, în restaurantul hotelului.

– Nu, parcă n-aș vrea să mă întorc în lumea civilizată. S-ar pierde din farmecul acestei zile.

Mai târziu, urcară din nou la bordul șalupei și navigară spre nord, de-a lungul coastei. În lumina înserării, culmile muntoase căpătaseră contururi mai bine definite, de parcă aparțineau unui decor bidimensional. Apropiindu-se de micul port Molino de la Tore, Joel spuse:

– Cred că aș putea să eșuez pe plajă, chiar în fața vilei. Am mai făcut-o și astfel am scăpa de căratul echipamentului din port până acasă.

Trecu de intrarea în port, apoi coti ușor. Ajunseră cu bine pe uscat, dar în clipa aceea se auzi o voce, venind de pe stânci.

Lucie o văzu pe Rosanna, undeva pe la mijlocul potecii ce ducea la vila ei. Acum, toată lumea avea să afle despre escapada lor și cine luase parte la ea.

– V-ați distrat bine? întrebă Rosanna.

– Da, foarte bine, replică Joel, revenind la operațiunea de asigurare a ambarcației.

Lucie coborî, de astă dată neajutată, fiindcă nu dorea să atragă atenția Rosannei. Copiii parcurseseră deja mica distanță care-i despărțea de gardul vilei. Lucie și Joel îi urmară fără grabă pe poteca pietruită.

– Și chiar a fost o zi reușită, Lucie?

– Ah, da, a fost minunat. Mi-a plăcut fiecare clipă. În voce îi răsuna entuziasmul și nu găsi cu cale să-l ascundă.

Totuși, observă că, îndată după cină, Joel se scuză și se retrase.

– Trebuie să termin niște schițe, declară el, iar ea îl lăsă singur în salon.

Mai târziu, pe hol, trecu pe lângă el, în vreme ce vorbea la telefon. Din câteva frânturi de replici, deduse că-i povestea Rosannei despre excursie. Se întrebă dacă el ar mai fi găsit necesară explicația în cazul că Rosanna nu i-ar fi surprins la întoarcere.

Capitolul 6

Așa cum profețise Hallam, doamna Frensham deveni imediat Georgiana, pentru toată lumea. Ba chiar mai pe scurt: Georgie. Avea în jur de cincizeci și cinci de ani și o constituție rubicondă, iar părul, cândva de un roșu strălucitor, era acum aproape cărunt. Ochii albaștri sclipeau de bună dispoziție și umor.

– A fost o încântare să primesc invitația lui Hallam, de a-mi petrece aici Crăciunul. Dar când m-a rugat să vin mai iute și să stau mai mult, nu mi-a venit să cred ce noroc dădea peste mine.

Lucie avusese grijă de pregătirea camerei în care urma să stea Georgiana, pe același hol, vizavi de a ei. Era zugrăvită într-o nuanță caldă de oranj și avea mobilă veche, de culoare crem.

Georgiana rămase încântată de încăpere.

– Casa mea era confortabilă și primitoare, dar după moartea soțului – acum trei ani – n-am mai avut mijloace s-o întrețin. Așa că, am vândut-o și am constituit o rentă viageră.

– Dar la cămin te simți bine? vru să știe Lucie.

– E confortabil. Dar după o vreme devine cam dezolant. Aceeași rutină zilnică – chiar aceleași feluri de mâncare, prin rotație. Râse. Când știi dinainte că în prima marți din lună ai să primești la cină cotlete de

miel cu garnitură de fasole, urmate de tartă cu melasă, ai vrea să scapi, să te duci undeva să mănânci homari, sau chiar să ieși la un picnic cu pâine, brânză și murături.

– Aici, n-o să se întâmple așa ceva. De fapt, uneori habar n-am ce mănânc, dar señora Matana este foarte pricepută, iar mie-mi plac felurile exotice.

Abia trecuse o săptămână de la sosirea ei, când Georgiana îi sugeră Luciei că ar fi fost timpul să înceapă pregătirile de Crăciun.

– A început deja decembrie.

– Știu. N-am să apuc să termin nici jumătate din lucrările comandate. Zilele următoare, va trebui să ajung în Las Palmas. O să încercăm să le pregătim copiilor o sărbătoare ca în Anglia.

– Las Palmas, murmură Georgiana. Ce nume magic! Citești despre asemenea locuri, vezi fotografii cu hoteluri, plaje și promenade. Probabil că e un oraș minunat. Crezi că o să pot merge acolo cândva, mai târziu?

– Sunt convinsă că vom aranja cumva, o asigură Lucie.

În cursul zilei, i se revelă o posibilitate. Mai întâi îl atacă pe Joel, cu precauție.

– Copiii ar avea nevoie de niște haine, începu ea. Mă gândeam că putem împușca doi iepuri, dacă-i iau cu mine când mă voi duce să predau comenzile. Răspunsul întârzie atât de mult, încât se temu să nu-i fi încurcat alte planuri. Joel o privea cu un zâmbet slab, având pe chip o expresie impenetrabilă.

– Cum crezi că ne descurcam – eu și Hallam – înainte de venirea ta?

– Foarte bine, la nivel de burlaci, râse ea. Măcar o să vi-i luăm de pe cap.

– În situația asta am rămâne fără nici o responsabilitate, ricană el. Da, bine, faceți cum doriți. Dacă-mi spui când, am să vă fac rezervări la avion și la hotel.

– Îți mulțumesc, Joel!

– Asta îmi amintește că familia Thornton își va petrece vacanța în Tenerife, după sărbători. Mai mult ca sigur, doamna o să vrea să ne facă

o scurtă vizită, așa că n-ar fi rău să-i dichisești puțin pe Jessica și pe Daniel. Altfel, o să-mi meargă duhul că sunt zgârcit și că-i las să umble în zdrențe.

– Vom avea grijă să montăm un spectacol pe cinste, zâmbi Lucie – dacă nu cumva apar pe neașteptate și ne găsesc pe toți la plajă.

Georgiana fu încântată de veste.

– În ultimi trei ani, n-am mai avut parte de atâtea emoții. Îi sunt recunoscătoare lui Hallam că m-a invitat.

Se apucă să cerceteze hăinuțele copiilor, să le repare pe cele care meritau efortul și să le arunce pe cele prea uzate. Învățase și câteva vorbe în spaniolă, de la señora Matana și de la Jessica, care-și dădea aere de profesoară. În vreme ce Lucie trăgea tare să termine comenzile, Georgiana luă asupră-și lecțiile de citit și socotit.

Cu două zile înaintea plănuitei deplasări la Las Palmas, Hallam îi sugeră să facă o a doua ședință de pozat.

– Acum, sunt nițel cam ocupată. N-am putea s-o lăsăm până ne întoarcem din Las Palmas?

– Până atunci, o să-mi pierd interesul, declară el solemn. Toate femeile reacționează la fel – la început sunt flatate, iar apoi se plictisesc.

– Nu, Hallam, nu-i vorba de plictiseală. Dar poimâine ne ducem în Gran Canaria – of, bine, fie. Îi observă expresia posacă. Când? Acum, sau mâine?

Lucie nu putea uita că stă în casa lui și că trebuie să-și dea silința să nu-l ofenseze, sau să provoace neînțelegeri între el și Joel.

Recăpătându-și instantaneu buna dispoziție, el spuse:

– Așa da! După-amiază e bine?

Lucie acceptă. Avea să recupereze timpul pierdut în cursul serii, sau poate în dimineața următoare.

Bluza galbenă de mătase pe care o purtase prima dată era acum boțită. Dacă ar fi știut, ar fi păstrat-o. Îi netezi gulerul și mânecile, folosind fierul de călcat portabil.

După masa de prânz, când intră în atelier, îl găsi tolănit pe canapea. Hallam întinse mâna după sticla aflată alături și-i oferi un pahar de vin.

– Nu, mulțumesc. Am băut destul la prânz.

Nu părea grăbit să se apuce de treabă, iar întârzierea avu darul s-o irite pe Lucie.

– Unde să stau? nu se mai putu abține ea.

– În același loc, îi arătă el, fără să lase sticla de vin. Apoi se ridică în picioare și își întinse brațele deasupra capului. Lucie nu-i dădu atenție. Cunoștea silueta lui subțire, mai elegantă decât constituția mătăhăloasă a lui Joel; cei doi aveau cam aceeași înălțime.

O vreme, Hallam lucră intens, uneori vorbind singur. În cele din urmă, îi permise să se odihnească puțin.

– Cred că încă nu-mi dai voie să văd cum iese, spuse ea, mișcându-și umerii înainte și înapoi, pentru relaxare.

– Nu, într-adevăr.

– Din cauză că pictorilor nu le place să-și arate opera înainte de a fi gata, sau fiindcă te temi că modelul ar putea fi șocat?

– Ambele. Pictorul nu vrea să-și alunge modelul prea repede, oricât de jignitoare ar fi opera.

După vreo zece minute, ridică din nou paleta și pensula. Îi aruncă o serie de ocheade scrutătoare.

– Crezi că ar fi posibil ca decolteul să dezvăluie ceva mai mult?

Lucie privi în jos spre bluza deschisă la gât. Ezita să desfacă încă un nasture.

– Nu mai fi așa obositor de delicată. N-ai mai sta pe gânduri dacă ți-ar fi cerut-o Joel.

– Joel n-ar face așa ceva, se răsti ea, dar se supuse. Ei, ești mulțumit?

– Dragă Lucie, nu te mai ambala atât pentru nimicuri. Ți-ai deranjat gulerul. Lăsă jos paleta și se apropie să-i aranjeze decolteul. Ea simți pe piept atingerea ușoară a mâinilor lui, dar asta nu-i provocă o creștere a pulsului, deși se înroși. Se gândi, plină de resentiment, că dacă Hallam ar fi avut cât de cât sensibilitate, ar fi trebuit să renunțe la această ședință de pozat.

Mai trecu o jumătate de oră.

– Deci, l-ai convins pe Joel să te ducă la Las Palmas cu șalupa, atacă el un nou subiect.

– Cu barca? fu ea surprinsă. Nici vorbă, credeam că o să mergem cu avionul.

– Atunci, se cheamă că ți-am adus o veste bună. Și-a spus probabil că nu trebuie să vă lase de capul vostru în Las Palmas.

– Nu ne-a anunțat, șopti ea și nu mai reuși să-și ascundă mânia.

– Ce minunată schimbare de expresie! exclamă Hallam. Acum două secunde, erai plictisită, iar ochii aveau o lucire sticloasă. A ajuns o informație măruntă ca să se schimbe tot. Ține-o așa, Lucie!

Pentru o clipă, crezu că era posibil ca Hallam să fi încercat doar să o scape de plictiseala de pe chip.

– Este adevărat? vru ea să afle. Sau e doar o stratagemă ca să mă înveselești.

Își alesese prost cuvintele, iar el nu întârzie să profite de ocazie.

– Deci, compania lui Joel are darul să te înveselească?

Nu-i răspunse, temându-se să n-o atragă în capcană și să-i smulgă alte mărturisiri.

– Mai mult decât dacă v-aș fi însoțit? insistă el.

– Este un avantaj să-l avem alături pe Joel, când căutăm hăinuțe pentru copii, răspunse ea, cât mai sobru.

– Numai la atâta lucru e bun, se strâmbă el, batjocoritor. Un fel de cec la purtător? Nu, dragă Lucie, n-ai să mă duci de nas. Îmi pare rău pentru tine. Se feri să-l întrebe de unde provenea părerea de rău. Dar el continuă oricum: Se potrivesc foarte bine. Ambii sunt nemiloși și pretențioși, dar se vor descurca. Rosanna va fi încântată de șansa de a deveni soția unui artist nonconformist. Joel va fi fericit să se afișeze cu ea. N-o să rămână aici toată viața. Rosanna tânjește să călătorească – vrea să vadă Parisul, New Yorkul, Buenos Airesul. Joel îi va satisface năzuințele.

Fiecare vorbă a lui o rănea. Probabil că știuse încă de la început că Joel nu-i era destinat, dar se complăcuse în visul frumos. De ce să-i spulbere țesătura fragilă a speranțelor?

Tăcu, pretinzând că nu fusese decât un monolog al lui Hallam. El însă continuă pe aceeași temă, de parcă ar fi încercat s-o scoată din sărite cu orice preț.

– Când ai ajuns aici, cred că n-aveai habar în ce te vâri. Între timp, lucra mai departe. Ești dulce și deosebit de atrăgătoare, dar

ești prea moale – cel puțin, pentru un bărbat ca Joel. Mă îndoiesc să-și fi dat seama că puseseși ochii pe el.

Se aștepta la o ieșire violentă, cu ochi scăpărători și insulte pe buze, așa că-i refuză satisfacția. Se mulțumi să zâmbească, renunțând la atitudinea de model pentru a-i înfrunta privirea.

– Probabil că mă crezi total lipsită de experiență de viață. Am venit cu un singur scop în minte și care n-avea de-a face cu seducerea ta sau a lui.

– Atunci, de ce ai rămas și după ce ai constatat că cei mici nu erau deloc neglijați?

– Fiindcă m-a rugat Joel.

– Și ai fost destul de naivă să crezi că se îndrăgostise de tine?

– Nici vorbă! Aveam alte motive personale de a sta departe de Anglia, un timp.

– Zău? Interesant.

De ce să-i povestească lui Hallam? Trecutul ei nu-l privea. Păstră tăcerea.

– Pot ghici, reluă el. Vreo poveste de iubire terminată rău.

– Bine că nu-ți închipui că fugeam de poliție, spuse ea cu sarcasm.

– Nu, iubită Lucie, nu corespunzi profilului.

– Sigur că nu, sunt prea moale. Aș fi rămas pe loc, acceptându-mi condamnarea.

– Și bărbatul – de ce n-ai luptat pentru a-l câștiga?

– Să lupt? Era căsătorit. Vorbele îi fuseseră smulse cu forța și le regretă imediat.

– Ah, ce nenoroc, dragă Lucie! exclamă el; lăsă din mână pensula și se apropie. Îmi pare rău, n-am vrut să răscolesc amintiri supărătoare. Încă mai doare? Se opri alături și puse o mână pe umărul ei.

– Lacrimile s-au uscat de multă vreme. Acum nu mai simt amărăciune. Ți-am spus doar ca să te fac să pricepi că n-am venit aici în căutarea unui soț. Nu sunt încă pregătită să mă angajez într-o relație sentimentală.

– Povestește-mi, o îndemnă el, iar tonul era așa de înțelegător încât fu gata-gata să se lase păcălită.

– N-am ce. Multe fete au pățit-o înaintea mea. Credeam că n-are cum să mi se întâmple așa ceva. Nici măcar nu se despărțise de soție. Trăiau foarte fericiți împreună. Făcea naveta între Londra și Edinburgh – în capitală, împărțind un apartament cu doi camarazi, iar în Scoția, locuind acasă. Era comis-voiajor și călătorea mult. Lipsea câte o săptămână. Același lucru l-ar fi putut spune și nevastă-sa – când venea la Londra. Râse. Nu-ți face griji pentru mine, Hallam. Acum sunt perfect capabilă să rezist oricărui bărbat. M-am lovit de pragul de sus.

– Nu trebuie să-ți strici viața din cauza acestei întâmplări, scutură el din cap.

– N-am intenția! replică ea. Poate că vei pricepe acum că nu-s o amenințare pentru tine – și nici pentru Joel. Se ridică dintr-o dată. Ei bine, deocamdată s-ar părea că am terminat cu pozatul. Dacă nu te superi, aș vrea să plec. Am de lucru foarte mult, înainte de a pleca la Las Palmas.

Se retrase în propria cameră și rămase la fereastră, cu privirea pierdută. Avea senzația că făcuse o prostie, încrezându-se în Hallam. Nu putea fi convinsă că-și va ține gura. Mai târziu, i-ar putea răstălmăci cuvintele, ca s-o pună într-o lumină nefavorabilă.

Totuși, răul fusese făcut. Cu puțin timp în urmă, fusese gata să-i mărturisească lui Joel adevărul, dar circumstanțele o împiedicaseră, iar acum Hallam îi cunoștea secretul.

Oftând, se resemnă și începu să se gândească la apropiata călătorie. Singurul motiv de bucurie era știrea că Joel urma să-i conducă.

În timpul cinei, Joel o anunță că-și schimbaseră planurile și că urma să-i transporte cu barca.

– Nu că aș vrea să fac economie, dar e mult mai bine așa.

– Și pentru mine e preferabil, anunță Jessica. Oricine poate să meargă cu avionul, dar noi avem șalupă. Putem să stăm și să dormim la bord?

– Nu prea cred, râse Joel. N-avem loc toți.

– Dar am mai făcut-o, insistă ea. Ții minte când Daniel și cu mine am dormit în cușete?

– Sunt plăcute pentru copii, dar cam strâmte pentru adulți, îi explică el.

Călătoria cu șalupa era o noutate absolută pentru Georgiana și prima oră și-o petrecu în cabină.

– Cât durează drumul? o întrebă ea pe Lucie.

– Cu vaporul, vreo cinci ceasuri, dar cu Joel o să înjumătățim timpul. Văzându-i tenul cam pământiu, încercă s-o încurajeze.

– Mi-e teamă că nu-s bună de marinar, murmură Georgiana, dar ieși pe punte îndată ce-l auzi pe Daniel anunțând că se vedea pământul.

– De parcă nu s-ar fi văzut încă de la început, comentă Joel. După mintea lor, ai putea să crezi că am colindat tot Atlanticul.

– Ei bine, mă simt mai bine dacă am senzația că nu mai avem mult de mers, replică ea.

Aveau rezervări la un hotel situat aproape de port, vizavi de un parc.

– Cred că o să-ți convină – e aproape de străzile comerciale din Trina, de orașul vechi și de cele mai interesante puncte turistice.

Găsind în cameră un buchet de garoafe, o sticlă de vin și o fructieră plină, Georgiana scăpă o exclamație de încântare. Pe o bucată de carton stătea scris: „Complimente din partea conducerii".

– Ah, ce primire splendidă!

După masă, copiii își manifestară nerăbdarea de a explora părculețul de alături, o suprafață pătrată de teren, cu iarbă și copaci, incluzând și un loc amenajat pentru cei mici.

– Întâi siesta și pe urmă puteți să vă jucați, le tăie elanul Lucie. O să ieșim toți.

– Unchiului Joel nu-i place să meargă la cumpărături, dezvălui Jessica. Zice că-i un fel de hoinăreală și că-l obosește.

– Unchiul n-o să hoinărească împreună cu noi. Are de rezolvat lucruri mai importante.

– Nici mie nu-mi prea place, interveni Daniel. Mă plictisesc.

– Dacă mai continuați cu nazurile, am să-l rog pe Joel să vă arunce în mare, amenință ea. Astăzi, nu cumpărăm nimic. Dar Georgiana și cu mine o să trecem în revistă magazinele, astfel încât să nu mai pierdem vremea mâine.

– Bine, hai Daniel. Tonul resemnat al Jessicăi era cât se poate de amuzant. Oricum, de multă vreme n-am mai primit haine noi.

– Cu atât mai mult, trebuie să-ți luăm haine pe placul tău.

După retragerea copiilor, Georgiana și Lucie descoperiră că hotelul avea piscină și grădină, amenajate pe acoperiș. Se tolăniră pe șezlonguri, iar Lucie începu să studieze harta orașului.

Își însemnă locurile unde trebuia livrată marfa, ca să nu piardă vremea căutându-le.

– Am mai multe adrese din Trina și aș putea vizita vreo două chiar în după-amiaza asta, îi spuse Georgianei.

– Dacă vrei să te duci singură, o să-i supraveghez pe copii, se oferi Georgiana.

– Bine. Ne întâlnim în piața de lângă catedrală. Uite-o aici. La ce oră? Cinci și jumătate, sau mai bine șase? Așa, ai avea vreme să studiezi vitrinele magazinelor.

Își alese pandantivele, brățările și inelele ce trebuia predate, verifică din nou adresele și plecă. Înainte de a părăsi Ventura, avusese grijă să întocmească facturi, fiindcă Joel o sfătuise să nu lase bijuteriile decât contra bani sau cecuri.

– Nu te lăsa fraierită cu promisiuni de onorare ulterioară. Trebuie să-ți cumperi materiale și nimeni n-o să-ți dea fără bani.

Însă nu întâmpină nici o dificultate. Toți comercianții, spanioli, indieni sirieni, turci sau marocani, se arătară încântați de colaborare. La fiecare comandă primită, făcuse și câteva piese suplimentare. După încheierea turului, se grăbi să-i găsească pe copii și pe Georgiana la Plaza. Era foarte mulțumită de realizările zilei.

În ultimele săptămâni, experimentase noi forme pentru pandantive și cercei, mai ales animale marine sau pești. Întotdeauna, o fascinaseră căluții de mare, cu codițele lor arcuite și delicate. Încă de la prima încercare, primise felicitările lui Joel.

– N-am să fac decât câteva bucăți. Nu știu dacă o să aibă căutare.

– O să se vândă ca pâinea caldă. Ah, vei începe să-mi periclitezi poziția. Constat că mi-am găsit un rival pe măsură.

Prețuirea arătată, precum și prefăcuta teamă de concurență constituiau cea mai încântătoare muzică pentru urechile ei. Acum putea să-i spună nu numai că vânduse tot stocul, dar și că primise comenzi suplimentare.

– Sunt foarte fericită, îi mărturisi ea Georgianei. M-am umplut de bani, iar un individ mi-a dăruit pe deasupra și o sticlă cu vin de banane, ca bonus. Ce facem cu ea? O bem?

– E bun? întrebă Jessica, dornică să încerce orice noutate.

– Are un parfum grozav, răspunse Lucie, îmbătată de propriul succes. Dar nu-i frumos să bei în locuri publice. O s-o bem acasă.

La cină, primi și felicitările lui Joel.

– În curând, ai să pui bazele unei afaceri manufacturiere. Însă ai grijă să nu fii înșelată. Când ai să treci pe la ceilalți comercianți, fii mai reținută, lasă-te mai greu convinsă. Astfel, probabil că vei reuși să salți prețurile binișor.

Lucie râse. Marelui artist îi era ușor s-o sfătuiască să aștepte creșterea prețurilor. Pentru ea, succesul se măsura la un nivel mult mai umil.

Timpul părea să zboare. Încercase să scape de toate întâlnirile de afaceri în primele trei zile, inclusiv călătoria la Tenerife, pentru ca apoi să se poată alătura Georgianei și copiilor la distracție. Pe timpul zilei, Joel avea alte preocupări, dar seara, când maturii se întruneau la cină, după culcarea copiilor, cei trei schimbau impresii.

Apoi, Joel le scotea la câte un café-bar. Într-o noapte, merseseră la un club simandicos. Altă dată, vizitaseră hotelul Doramas Park și băură vin pe terasa elegantă, înconjurați de bărbați și femei foarte bine îmbrăcați.

Dar cel mai mult îi plăcu Santa Catalina Park, situat lângă docuri, în inima orașului. Acolo, sub acoperișul format din crengi de copac, o mulțime cosmopolită se relaxa la mesele cu umbrelă, sau se plimba pe aleile mărginite cu răsaduri de arbuști și palmieri.

Locul pulsa de activitate. Marinari japonezi se înghionteau cu cei italieni, femei hindu, îmbrăcate tradițional, se plimbau grațios printre turiști scandinavi. Pe laturi, se înșirau cafenele, care ofereau în permanență gustări și răcoritoare; Lucie se întreba dacă acei chelneri mai aveau și vreme de somn.

– Oare nu închid nici o dată? îl întrebă pe Joel.

– Nu, atâta vreme cât mai există clienți, rânji el. Cred că închid pe la două-trei noaptea și redeschid în dimineața următoare.

Existau chioșcuri de ziare și reviste, vânzători de suveniruri și standuri cu mărunțișuri; din când în când, prin mulțime se strecurau femei purtând coșuri de flori.

Duminică la amiază, toată trupa merse la Pueblo Canario, satul de vacanță, exemplu tipic de arhitectură insulară. Lucie își aminti că acolo o dusese Joel la prânz, cu ocazia primei ei vizite în Las Palmas, prezentându-i surprinzătoarea ofertă de a rămâne la Ventura și de a se ocupa de educația celor mici. Atunci, n-avusese cum să prevadă că peste puțin timp avea să se îndrăgostească de el atât de profund, că va fi gata să renunțe la orice ambiții personale pentru șansa vagă de a trăi și munci alături de el.

Joel avusese prudența de a rezerva o masă, de unde putură urmări nestingheriți dansatorii, acea paradă de costume și cântece populare. Pentru Georgiana, spectacolul era o noutate absolută.

– Niciodată nu m-am distrat așa de bine, spuse ea.

Jessica și Daniel își aminteau că mai vizitaseră locul.

– Dar era seara, explică fata, iar Daniel a adormit.

– Ba nu, protestă cel în cauză. Doar închisesem ochii.

– Ei bine, chiar dacă ați mai fost aici, probabil că veți vedea și auzi dansuri și cântece noi, interveni Joel.

– Vai ce frumoase costume! se extazie Georgiana. Se apucă să-și schițeze ținutele în jurnal.

– Se găsesc vederi color, o informă Joel.

– Foarte bine, fiindcă vreau să țin minte toate astea. Păcat că n-am luat aparatul de fotografiat.

– Pot să-ți dau niște instantanee făcute de mine, se oferi el.

Acompaniamentul consta din chitare, tamburine și castaniete, însă unele fete foloseau și un instrument local, numit timple.

– Sună ca o chitară havaiană, observă Lucie.

– Vreau și eu una, ceru Daniel.

– Dar nu știi să cânți, protestă Jessica.

– Am să învăț. Pot să cânt.

Apoi, dansul și cântecele se terminară. Daniel îi trase spre una din tarabe.

– Uite un magazin unde se găsesc chitare din alea, bătu el șaua să priceapă iapa.

– Ce spui Jessica, să-i cumpărăm o timple?

– Dacă așa o să tacă, cedă Jessica. Deși nu prea cred.

Joel fu cel care alese instrumentul, zdrăngănind niște melodii aproximative.

– Poate că n-ar fi rău să luăm una și pentru unchiul Joel, îl luă ea peste picior.

Privirea lui amuzată îi opri respirația. Luată pe nepregătite, ochii ei mărturiseau mai mult decât ar fi vrut.

– Jessica, ce ți-ar plăcea? întrebă ea.

– Asta e drăguță, spuse ea, arătând spre o păpușică îmbrăcată în costum tradițional. Dar sunt cam mare pentru păpuși.

Lucie schimbă o privire cu Georgiana, dar se mulțumi să spună cu tact:

– De fapt, nu-s păpuși, draga mea. Sunt suveniruri care să-ți amintească de dansatorii din Canare.

Următoarele zile, Joel își găsi timp să-i însoțească prin împrejurimi. Jessica și Daniel se arătară foarte interesați de grădina zoologică, situată în Doramas Park și-i îndemnară s-o viziteze de mai multe ori. La Casa lui Columb, o clădire veche adăpostind documente, globuri geografice, fotografii și modele la scară ale navelor expediției, descoperiră o pereche de papagali exotici. Copiii rămaseră încântați de sunetele cu care păsările îi întâmpinau pe vizitatori.

Lucie fu din nou cuprinsă de senzația de familie în vacanță. Nu-i venise greu să se atașeze de copii. Acum, cu Georgiana în rol de mătușă, nu se putea împiedica să-și imagineze că Joel era soțul și tatăl familiei.

– Deseară, suntem invitați la niște prieteni, le spuse el într-o după-amiază, înainte de cină, cu două-trei zile înainte de încheierea vacanței. Locuiesc într-o vilă magnifică, în cartierul vechi, Vegueta.

Lucie apelase la noile achiziții vestimentare; o bluză de nailon cu mâneci bufante și o fustă lungă de mătase ciclamen. Trebuia să încerce să nu-l facă de râs în fața amicilor, însă fără să exagereze.

Când coborâră din taxi, Lucie deslușì chiar și la lumina lunii minunata fațadă a casei, cu balcoane de lemn în dreptul ferestrelor de la etaj. Pe unul din colțuri se desena un balcon mai mare, susținând un scut cu armorii, fără dubii blazonul familiei.

Trecând de poarta din fier forjat, pătrunseră într-o curte splendidă. Lumini mascate, puneau în valoare desișuri de hibiscus și alte plante decorative, înconjurând o mică arteziană; aluni plantați la colțurile casei susțineau înflorescențe de bougainvillea.

– Ce loc minunat! comentă Georgiana. Din stradă, nici nu bănuiești ce splendoare se ascunde aici.

Joel le conduse pe femei printr-una dintre arcadele maure. Intrară într-o încăpere foarte spațioasă. Era slab luminată, iar Lucie avu senzația că erau prezenți vreo jumătate de duzină de oameni.

Făcând prezentările, Joel se opri în fața unei femei așezate într-un fotoliu spaniol, cu spătar înalt.

– Desigur, pe Rosanna o cunoști.

Rosanna! Abia acum pricepu Lucie că fusese prezentată unor membri ai familiei del Rey. Manuel, Camaro, Leandro erau nume de botez, iar Joel nu găsise cu cale să adauge și numele de familie. Erau prezente și alte câteva femei, care le salutară pe vizitatoare, dar Lucie se liniști abia când se așezară. Primi un pahar cu vin și trebui să facă eforturi ca să-și ascundă tremurul degetelor.

Deci, Joel își petrecuse atâte vremne în Las Palmas doar fiindcă Rosanna se afla aici. Ce proastă fusese să creadă că-l atrăsese compania ei! Vai, când se va învăța minte?

Tot restul serii, fu copleșită de dezolare. Mai mulți dintre invitați discutară cu ea și cu Georgiana, dar Joel rămase la celălalt capăt al încăperii, lângă Rosanna.

Lucie deduse că vila aparținea celui mai mare dintre frații Rosannei. Mai erau prezenți încă doi frați, cu soțiile. Se discuta despre o petrecere la bordul iahtului, a doua zi, iar Lucie acceptă invitația de a prânzi la bord.

La întoarcere, în taxi, nu mai avu puterea să participe la discuția inițiată de Georgiana, care-și exprima admirația pentru casă, pentru patio, pentru mobila desăvârșită și pentru oamenii pe care-i cunoscuse. O durea că, fără să știe, Joel o ridicase pe aripile speranței, pentru ca apoi s-o lase să se cufunde în abisuri de amărăciune. Acum, era obligată să se întâlnească iar cu Rosanna și cu restul familiei. Joel ar fi trebuit s-o prevină. Mai târziu, își spuse că el n-avusese de unde să știe câtă suferință îi provocase.

Dormi prost, iar la micul dejun, Georgiana o privi întrebător. Îi trecu prin minte să pretindă că era bolnavă, ca să evite invitația la prânz, dar decise că trebuia să înfrunte situația cu tot calmul de care era în stare.

Daniel se arătă încântat de invitație, dar Jessica adoptă o atitudine resemnată.

– Ah, da, e un iaht frumos, dar nu te simți la largul tău. N-ai voie să zgârii vopseaua și trebuie să-ți amintești să pui la loc pernele. Nu spui decât „si, señora del Rey", sau „no señora del Rey". Pun pariu că nu ține așa de tare să ne aibă la bord. Nu-i place să ne vadă. Numai că unchiul Joel n-ar accepta să ne lase undeva.

Aprecierea prozaică a situației și încrederea de nezdruncinat în unchi avură un efect tonic asupra Luciei.

– O să ne îmbrăcăm frumos și o să-i arătăm domnișoarei del Rey că suntem obișnuiți cu asemenea evenimente.

Georgiana o privi încurajator, iar Lucie se întrebă cât de multe ghicise.

Cu toate astea, pe iahtul Mirabelle, Lucie se simți mai bine decât s-ar fi așteptat. Din clipa când fură conduși la bord și până aproape de miezul nopții, când aceeași barcă îi aduse înapoi la chei, reuși să-și ascundă descurajarea sub o mască veselă.

Punțile erau foarte spațioase. Sub o prelată în dungi, fuseseră așezate mese lungi, pe care tronau sticle și pahare, precum și castronele cu creveți, moluște, felii de ardei și de castravete, precum și legume cu sos picant – exista o varietate practic infinită de aperitive.

– Ești tentat să te saturi cu asemenea gustări, îi spuse ea Georgianei, urmărindu-l din priviri pe Daniel, care se servea cu a treia porție. Destul, Daniel, te rog, îl opri ea. Altfel, n-ai să mai ai loc pentru ce urmează.

În general, Rosanna o ignoră cu totul, excepție făcând câteva remarce politicoase. Dar o încolți pe Georgiana.

De la oarecare distanță, admiră trioul: Rosanna, tolănită pe un șezlong imaculat, Georgiana așezată alături, iar la picioarele lor Joel, stând pe o grămadă de perne. Era cu spatele spre Lucie, așa că nu-i putea vedea expresia, dar atitudinea lui sugera interes față de spusele Rosannei.

Masa dură mult. În salonul decorat cu picturi murale reprezentând vechi galioane spaniole, mai mult de o duzină de oameni se așezaseră în jurul mesei ovale. Erau invitați mai mulți tineri pe care nu-i cunoscuse și deși însoțitoarele lor erau drăguțe, nici una nu se putea compara cu Rosanna.

După terminarea mesei, convivii se împrăștiară peste tot, căutând locuri unde să se poată întinde și moțăi. Existau și câteva hamacuri, iar Jessica și Daniel nu avură nevoie de nici un îndemn să-și facă siesta în ele. Se formaseră grupulețe de două-trei persoane, care stăteau de vorbă sau citeau. Señora Anna-Maria, soția celui de-al doilea frate, o invită pe Lucie să viziteze vasul.

În afară de salonul în care luaseră masa, mai existau câteva, precum și o încăpere destinată copiilor. Cabinele – foarte spațioase – erau mobilate cu gust și decorate în culori minunate – albastru-safir, verde-pal, sau combinații de magenta și crem. Băile erau incredibil de luxoase, pardosite cu marmură, cu pereți îmbrăcați în faianță și luminație subtilă, lăsând impresia că te afli deja pe fundul oceannului.

– Petreceți multă vreme la bord? se interesă Lucie.

– Nu prea, zâmbi Anna-Maria. Iahtul îi aparține lui Manuel. El este capul familiei. Soțul meu, Camaro, este al doilea ca vârstă. Locuim în

Tenerife, însă uneori venim să stăm în vila din Las Palmas sau pe iaht. De obicei, asta se întâmplă când trebuie luate decizii privitoare la familie. Există mai multe proprietăți comune ale celor trei frați și trebuie ținut seama și de viitoarea dotă a Rosannei.

Da, zestrea. Lucie observase, aseară și în cursul dimineații, lejeritatea cu care frații Rosannei îl acceptau pe Joel. Își aminti declarația ei, că frații vor avea un cuvânt de spus în alegerea viitorului soț. În mod clar, în privința lui Joel n-aveau să existe obiecțiuni.

– Am impresia că am văzut iahtul în portul Corvario, nu-i așa?

– Uneori, mergem s-o vizităm pe doamna del Rey, în Ventura.

– Da, casa mea – adică, în care locuiesc – se găsește alături de vila Rosannei, în Molino de la Tore.

Se așteptase ca vizita să se încheie pe seară, dar Joel nu dădea nici un semn că ar vrea să plece. Evident, nu se temea că ar putea să deranjeze. Supărată pe propria nemulțumire, admise că era absolut normal să nu renunțe ușor la compania Rosannei.

Pe la cinci, un steward aduse cafea și fursecuri, iar apoi câțiva bărbați se antrenară în jocurile copiilor. Joel apăru dintr-o dată lângă umărul ei.

– Ce părere ai despre o partidă de discuri. Vom juca perechi.

– N-am mai încercat, mărturisi ea, nedorind să se facă de râs în fața Rosannei.

– E foarte simplu. Chiar și Daniel e maestru.

Rosanna nu vru să participe, motivând că era prea obositor, așa că oponenții lor fură o tânără și un bărbat pe nume Pedro. După câteva stângăcii, Lucie prinse șpilul și reușiră să câștige destul de ușor.

– Îți place? întrebă el, după ce se așezară pe niște șezlonguri, lângă balustradă.

– Sigur că da. Nu apuci în fiecare zi să te bați pe burtă cu cei bogați, răspunse ea cu dezinvoltură. Aruncându-i o privire, observă că figura lui prietenoasă își schimbase brusc expresia, în vreme ce trecea în revistă pe cei prezenți pe punte. Ce-l deranjase oare? Pentru a-și masca anxietatea, se grăbi să întrebe: vizita se va încheia curând?

– De ce? Nu vrei să mai stai? Replica abruptă îi provocă un fior.

– Ba da, însă credeam că …

– Suntem invitați și la cină.

Lucie își privi pantalonii albi de pânză și bluza roz. Cum să participe la o cină formală, la bordul unui iaht de lux, astfel îmbrăcată?

– Nu-ți face griji în privința hainelor, o liniști el. Aici, nimeni nu se va îmbrăca în costum de seară.

Dar Rosanna se găti cu o rochie de seară foarte decoltată, din brocart rubiniu, care-i punea în valoare tenul bronzat și formele savuroase. Părul negru era adunat într-un coc înalt, prins cu un pieptene ornamental. Purta un colier cu rubine și topaze, precum și o brățară groasă de aur, încrustată cu briliante și rubine. Printre ceilalți, Rosana părea o minune exotică în mijlocul unui buchet de flori de câmp. Cele două femei care nu făceau parte din familie o admirau cu invidie aproape ostilă, dar se abținură de la vreun comentariu.

Spre sfârșitul cinei, Rosanna se adresă Luciei, așezată la capătul opus al mesei.

– Ce reprezintă pandantivul acela?

– E un căluț de mare, spuse ea, atingându-l cu degetul. Am făcut vreo duzină, adăugă ea sfidător.

– Câtă pricepere! Este din argint?

Devenea clar motivul pentru care Rosanna se îmbrăcase astfel. Ostentația vestimentară i se adresa doar lui Joel și era menită să scoată în evidență diferențele dintre ea și nesemnificativa Lucie, care își câștiga existența vânzând mici bijuterii fără valoare.

– Nu-i argint pur, desigur, răspunse Lucie, doar un aliaj

– N-ai de unde să știi cum lucrăm noi, interveni Joel pe neașteptate. Au trecut vremurile când străbunii tăi spanioli aveau la dispoziție tot aurul pe care l-ar fi putut dori. Astăzi, ne mulțumim să prelucrăm diverse aliaje, dându-le o formă artistică, iar valoarea se datorează muncii noastre și nu metalului.

Zâmbetul care arcui buzele Rosannei nu era reflectat și de ochi.

– Desigur. Fără îndoială, ai ajutat-o să creeze acele mici … animale.

– Habar n-ai, dragă Rosana, replică Joel. Lucie observă că toate celelalte conversații încetaseră. Căluții de mare sunt pești, nu animale, iar ideea i-a aparținut în exclusivitate. În curând, ai să renunți la colierul ăla cu pietre prețioase, înlocuindu-l cu una dintre creațiile Luciei, prinsă pe o panglică. Se vând peste tot ca pâinea caldă și fiecare fată o să vrea să fie la modă.

Lucie fu încântată de intervenție. Pe la miezul nopții, când șalupa îi duse la mal, avu parte de noi motive de bucurie. Pe când așteptau o mașină, Joel spuse:

– Mă întreb pe cine încerca să impresioneze. N-am mai văzut-o așa de gătită pe iaht. Nimeni nu procedează astfel.

– Poate că voia s-o impresioneze pe Lucie cu bijuteriile, încercă Georgiana o explicație. Dacă și-ar fi pierdut nimicurile scumpe, i-ar fi fost o bună învățătură de minte.

Joel și Lucie izbucniră în râs și imediat apăru un taxi.

Rămase cu ochii pe tavan, în întuneric, multă vreme, reflectând la întâmplările serii. Poate că era un gând iscat de propriile dorințe, dar n-ar fi fost posibil ca Joel să nu fie chiar așa de amorezat de Rosanna? Dar și așa, nu avea de ce să creadă că ar fi fost dispus să se îndrăgostească de ea, sau de oricine altcineva. Totuși, ce bine era să descoperi că rivala nu e perfectă! În ciuda celor afirmate de Hallam, Rosanna nu-l cucerise încă pe Joel.

Capitolul 7

Per total, călătoria la Las Palmas fusese plăcută și utilă. Lucie reușise să predea toate comenzile și primise multe altele; împreună cu Georgiana, cumpărase hăinuțe noi pentru copii, precum și un set de cărți de școală, hărți și niște jocuri de puzzle.

Georgiana rămăsese încântată de oraș și de cupoanele de material pe care le cumpărase, mătase tailandeză, brocart, țesături sintetice, menite să devină rochii, cândva.

– Ar fi bine dacă aș pune mâna pe o mașină de cusut, îi spusese Luciei. Aș putea să croiesc tot felul de haine pentru copii și pentru mine. Întotdeauna mi-a plăcut să-mi confecționez singură îmbrăcămintea.

Și Joel avusese întâlniri de afaceri și achiziționase materie primă și echipamente pentru atelier.

Dacă se gândea bine, existaseră și câteva motive de dezamăgire, deși nu insuportabile – ca o zi ploioasă în miezul unui interval însorit de două săptămâni.

Într-un fel, o bucura întoarcerea acasă – așa considera acum vila Sirena. Georgiana era de mare ajutor, ocupându-se de cei mici când Lucie lucra, răsfățându-i cu jeleuri și prăjiturele, pentru care señora Matana n-ar mai fi avut vreme. Învață să pregătească și unele din felurile spaniole, sau specialități locale.

– Se pricepe, remarcă menajera, într-o zi când Georgiana îi dusese pe copii la plajă pentru obișnuitele ședințe combinate de citit și înot.

– Mă bucur că a venit, replică Lucie.

Femeia mai vârstnică părea să mai aibă ceva de spus. Își luă inima în dinți și continuă:

– Señora din Anglia rămâne aici mai multă vreme?

– Ah, așa sper.

– Dacă rămâne – asta înseamnă că eu trebuie să plec? își expuse ea îngrijorarea.

– Nu, nici nu poate fi vorba, o asigură Lucie. Avem nevoie de dumneata. Georgiana vrea doar să-ți mai ușureze munca.

Lacrimi de ușurare începură să șiroiască din ochii femeii.

– Gracias, señorita, gracias. Sunt nevoită să lucrez, fiindcă soțul meu este bolnăvicios. Are dureri de șale de la pescuit.

– Vrei să spui că s-a accidentat când era la pescuit?

– Da. Acum șase luni. A căzut și nu mai poate merge ca lumea.

– Fiica dumitale îl îngrijește?

– Da, dar are doi copii. Bărbatul ei a murit.

– Vai, ce trist!

– El și camaradul lui s-au înecat în timpul unei furtuni.

Lucie oftă, apăsată de situația disperată a acestei familii care trăia din banii câștigați de señora Matana. Găsi cu cale s-o asigure încă o dată pe femeie că Georgiana nu venise să-i ia locul.

– Vom avea mereu nevoie de dumneata. Nu ne-am descurca fără. Să nu-ți fie frică. Conversația fusese purtată într-un amestec de limbi, căci menajera reușise deja să învețe câteva cuvinte englezești.

Totuși, după plecarea ei, Lucie căzu pe gânduri. Casa îi aparținea lui Hallam și numai el avea dreptul să angajeze personal. S-ar fi putut ca el să considere indicat să se dispenseze de serviciile doamnei Matana.

Nu-i venea să creadă într-o astfel de eventualitate, fiindcă într-o locuință de dimensiunile vilei Sirena, era greu de făcut curat. În al doilea rând, Hallam nu se arătase zgârcit și fără îndoială că și Joel contribuia la întreținerea gospodăriei.

Discuția cu menajera i-l readusese în minte pe Hallam. Părea să fi revenit la obișnuita sa exuberanță, dar Lucie avea senzația că-și reprima cu greu triumful din ochi, de fiecare dată când o privea.

Deocamdată, încă nu-i ceruse să mai pozeze, dar ea avusese grijă să spele și să calce bluza de mătase galbenă. Avea de gând s-o păstreze pentru cazul că el ar fi dorit să termine portretul.

Și ca prin telepatie, Hallam îi ceru să-i pozeze în ziua următoare.

Intrând în atelier, își alungă din minte toate neplăcerile trecute și încercă să-și mențină o expresie placidă.

Totuși, el nu se arătă satisfăcut.

– Parcă ai fi înlemnit.

– Iartă-mă. Ce trebuie să fac?

– Gândește-te la ceva stimulant, izbucni el.

– Voi încerca, promise ea. Apoi, avu un gând diavolesc. Cum ar fi să se trezească în brațele lui Joel, primindu-i sărutările și auzindu-i șoaptele de dragoste?

– Așa-i mult mai bine, aprecie Hallam, după ce lucrase o vreme în tăcere, curățând pensulele, amestecând culorile și mâzgălind energic pânza neterminată. Gândindu-te la Joel, expresia ți s-a ameliorat mult.

– Cine spune că mă gândeam la Joel? îl înfruntă ea.

– Taci. N-am nevoie de cuvinte. Un îndrăgostit își dă seama imediat când iubita se gândește la rival.

– Gelos? Ce motiv ai avea?

O vreme, nu-i răspunse, ci doar o privi încruntat, aplicând trăsături viguroase de pensulă.

– Nu vreau să-ți frângi inima din cauza lui Joel.

– Sunt vindecată de boala asta, minți ea.

– Ah, mă bucur să aud. În cazul acesta, poate că voi descoperi și o cât de mică prețuire pentru mine.

– Te flatezi singur, Hallam. Încerca să nu lase discuția să evolueze într-o direcție periculoasă. Cine spune că trebuie să mă îndrăgostesc de unul dintre voi?

– Păi, nimeni. Și totuși, când o fată întoarce spatele unui bărbat, e foarte posibil să dea peste altul.

Fu rândul ei să tacă. Ce punea la cale Hallam? Ce voia să-i spună?

– Cred, dragă Lucie, că am pornit-o cu stângul.

– Adică?

– Când m-am mutat aici, Rosanna s-a dat peste cap să-mi arate cât de binevenit eram. Petreceam multă vreme împreună, navigam printre insule, uneori mergeam la Las Palmas să bem vin, să mâncăm și să dansăm. Am pictat-o de câteva ori. Mă simțeam foarte bine. Apoi, m-am întâlnit cu Joel – ne cunoșteam din Anglia – și, ca fraierul, l-am invitat să stea cu mine.

– De ce crezi că a fost o prostie?

– Fiindcă Rosanna și-a mutat îndată întreaga atenție asupra lui și am fost lăsat pe dinafară.

– Pricep. Dar tocmai tu mi-ai atras atenția cât de bine se potrivesc, îi aminti ea.

– Așa o fi, dar nu-mi convine. Când Joel m-a anunțat că vrea să te roage să te ocupi de cei mici, ideea mi-a surâs. Mi-am zis că n-are decât să pună ochii pe tine, iar eu am s-o recapăt pe Rosanna.

– Deci, n-am fost decât un pion? zâmbi ea.

– Nu chiar. Oricum, lucrurile n-au mers așa. Joel nu s-a îndrăgostit nebunește de tine, așa că mi-am spus că, dacă nu ești destul de captivantă pentru el, ar merita să-ți dau mai multă atenție.

– Mulțumesc pentru compliment, replică ea. Câtă aroganță!

– Of, nu te simți ofensată. N-a fost o remarcă disprețuitoare. Am început prin a te trata cu răceală, dar după o vreme am fost atras de blestemata ta independență, de ieșirile temperamentale și chiar de aspectul tău – căruia nimeni nu-i poate găsi cusur – bine, bine, nu te repezi să înfigi pumnale în mine! – știi bine că nu ești o frumusețe răpitoare. Totuși, cu timpul, am început să apreciez figura ta serioasă și succesiunea de expresii pe care le redă.

– Materie primă a pictorilor, aprecie ea. Apoi îl întrebă: chiar o iubeai pe Rosanna?

– Hm, nu mai sunt atât de sigur. O vreme, am fost nebun după ea, dar acum nu mă mai interesează. Lăsă jos pensula și veni spre ea, cu brațele larg deschise. Lucie, draga mea, ne-am putea distra. O cuprinse, dar ea nu răspunse la îmbrățișare. O sărută cu pasiune, dar ea rămase la fel de rigidă. Se așeză alături și o strânse la piept fără pic de tandrețe. Cu prima ocazie, îl împinse.

– Nu, Hallam. Se ridică în picioare, cu toată demnitatea. Nu pe mine vrei să mă săruți. Sunt doar la îndemână.

– Iubito, nu spune așa ceva! Rămăsese așezat, cu o expresie prostească pe chip. Mi-ești dragă.

– Dragă! repetă ea, râzând. Nu mă iubești. Nici măcar nu pretinzi. Nici nu ți-ar trece prin cap să te căsătorești cu mine …

– Ah, însurătoarea – asta-i cu totul altceva.

– N-ai să faci greșeala asta.

– Nu, multă vreme de acum înainte, recunoscu el. Dar mi-ai spus că nu-ți dorești un soț.

– Într-adevăr.

– Mincinoaso! Nici chiar pe Joel?

– Nu vreau să mă pripesc, explică ea, înroșindu-se ușor.

– Atunci, între timp, fii drăguță cu mine, încercă el s-o înduplece.

– Dacă aș fi pretins că sunt dispusă să-mi umplu vremea cu tine, te-ai fi simțit jignit, zâmbi Lucie.

Hallam se ridică și se întoarse la șevalet.

– Ești o fată pe cinste, tare ca fierul – și eu care te credeam gingașă. Ei bine, merita o încercare.

În timp ce el își curăța pensula, Lucie încercă să arunce o privire pânzei de pe șevalet, dar Hallam fu mai rapid și acoperi tabloul.

– Nu trage cu ochiul. Ai să-l vezi când va fi gata.

Părăsind atelierul, se întâlni cu Georgiana, care ieșea din camera lui Daniel. Îl convinsese să doarmă singur, în camera vecină.

– Jessica ar trebui să aibă o cameră numai a ei, iar Daniel nu mai este un copilaș.

În mod surprinzător, băiatul fusese de acord, știind că Georgiana urma să fie în camera de alături.

– Sigur că nu mai sunt bebeluș, se înfoiase el. Nu mi-e frică de întuneric.

Jessica fusese cât pe ce să-l contrazică, dar Lucie o oprise și, mai târziu, îi arătase avantajele noii situații.

– Poate că unchiul Hallam o să-ți redecoreze camera, sugerase Lucie. Am să-l întreb.

Roșie la față, Lucie încercă să se facă nevăzută, conștientă că avea părul în dezordine.

– Ați vorbit cam mult, o abordă Georgiana. Credeam că pictorii preferă ca modelele să tacă.

– Lui Hallam îi place să vorbească. Uneori îi răspund. Se refugie în spatele ușii de la dormitor. Oare auzise Georgiana ceva din conversație – desigur, fără intenție?

Lucie era fericită că terminase cu pozatul. Nu dorea să-l revadă prea curând pe Hallam, după întâlnirea violentă din după-amiaza aceea.

Ea și Georgiana se angrenară în pregătirile pentru Crăciun, dintre care unele trebuia ferite de ochii copiilor.

– Încearcă să fie secretoase, îi spuse Jessica lui Daniel, destul de tare să poată fi auzită. Uneori, oamenii mari ascund cadourile în dulapuri sau sub pat, ca să nu le găsim înainte de Crăciun.

– Mulțumesc pentru avertisment, râse Lucie. O să avem grijă.

I se păru că ascunzătoarea perfectă ar fi fost atelierul lui Joel, așa că îl abordă:

– Copiii știu că n-au ce să caute acolo, așa că poate găsești un loc pentru pachetul ăsta.

– Bună idee. Ce-i înăuntru? Între timp, continua să lucreze la armăsarul de argint, cizelându-i coama.

– De parcă speri că ți-aș spune! afectă ea indignare. Cum să fiu sigură că ai să păstrezi secretul?

O ului asprimea care i se citea în privire.

– Nu, n-ai de unde să știi.

Lucie nu mai găsi nimic de spus. Ieși din atelier, dar rămase câteva clipe afară, întrebându-se ce putea determina schimbările acelea bruște de atitudine. Interpretase greșit mica ei glumă, dar nu avea nici un motiv să-i răstălmăcească intențiile.

Probabil că-l deranjase întreruperea. Probabil că armăsarul urma să devină cadou pentru Rosanna, iar el nu voia să se afle.

Pe timpul cinei, Joel continuă să fie inexplicabil de morocănos, iar Hallam o privi de câteva ori de parcă între ei ar fi existat o legătură secretă. De fiecare dată, ea întorcea capul în altă direcție, dar întâlnea privirea cercetătoare a lui Joel.

Cu o săptămână înainte de Crăciun, Hallam anunță că intenționa să-și petrecă sărbătorile în Anglia. Știa că era improbabil, dar Luciei i-ar fi convenit ca el să-și prelungească șederea cel puțin șase luni.

– Trebuie să văd niște expoziții, le spuse el, și cinstit să fiu, cred că n-aș suporta atmosfera de aici, cu distracții și jocuri copilărești. Mă înțelegeți?

– Desigur, replică Georgiana tăios. Ai gusturi mai sofisticate.

– O spui pe un ton acid, pe care nu ți-l știam, comentă el.

– Viața e plină de surprize, replică ea. Mă surprinde doar că ai pierdut atâta vreme aici, în Ventura.

– Ah, dar am constatat că nu pot lucra în mijlocul unei mulțimi petrecărețe și …

– … și-n prezența unor oameni simpli, ca mine și ca Lucie, completă ea veselă.

– Lucie nu-i nici pe departe așa de simplă cum vrea să pară. Nu-i așa? spuse el, întorcându-se spre ea.

– N-am de unde să știu. Depinde de semnificația pe care o dai cuvântului „simplu“. Nu mă consider o persoană excesiv de complicată.

– Dar ai anumite subtilități, declară el. Mici cute care au darul de a te vârî într-un labirint de o complexitate primejdioasă.

– Te exprimi prea adânc pentru niște persoane simple ca noi, întrerupse Georgiana, râzând. Ia-o din loc și lasă-ne pe noi cu „baba-oarba", cu plăcinte de Crăciun, cu degetare de argint și alte distracții nevinovate.

După ce el plecă până în sat, cele două femei rămaseră tăcute o vreme. Apoi, Georgiana rupse tăcerea:

– Nu vreau să-mi vâr nasul, dragă Lucie, dar Hallam te-a deranjat cu ceva?

– Nu chiar. Uneori, este cam impulsiv, dar așa-i el. N-o face înadins. La el, nu contează câteva sărutări sau îmbrățișări.

– Mă tem că întotdeauna a avut atitudinea asta de play-boy, oftă Georgiana. Nu-l văd căsătorindu-se și stabilindu-se undeva.

– Prea puțini artiști acceptă asemenea viață.

– De multe ori l-am auzit declarând că însurătoarea e un fel de cușcă. O soție sau o familie nu fac decât să-ți inhibe năzuințele – sunt vorbele lui.

– Mi-a spus același lucru, râse Lucie.

– E vorba de Joel, nu-i așa? Nu trebuie să-mi răspunzi.

Lucie se întoarse spre femeia matură.

– E clar ca lumina zilei, nu-i așa?

– Femeile înțeleg mai bine micile semne care nu atrag atenția bărbaților. Apoi continuă: poate că spaniola aceea nu-i chiar așa deșteaptă cât se crede.

– Ce te face să spui asta?

– Joel nu-i tipul de bărbat care să se lase cucerit de frumuseți orbitoare și rubedenii bogate. Are nevoie de altceva. De o persoană ca tine, poate.

– Cred că e o speranță prea vagă, replică ea.

– Să nu renunți niciodată la speranță, draga mea. Nu costă nimic și uneori aduce recompense nesperate.

Joel primise sarcina să facă rost de un brăduț, sau de un copac asemănător.

– De unde să fac rost de așa ceva? voise el să știe. Pe aici, nimeni n-a auzit măcar de obiceiul bradului.

– Când ne-am plimbat cu barca de-a lungul țărmului, am văzut o plantație la poalele munților.

– Păi, dacă ești așa sigură, ai face bine să vii cu mine. Bine că aici nu există tradiția asta, că altfel s-ar distruge toată plantația și am intra în conflict cu pădurarii.

– Ne trebuie unul mic – cam atât, spuse ea, indicând cu mâna o înălțime egală cu a ei.

Ziua aceea avea să i se întipărească în memorie, alungându-i o parte din supozițiile supărătoare asupra relației dintre Joel și Rosanna.

Peoiectul fiind încă secret pentru copii, Lucie și Joel plecară dimineața devreme, pe ascuns. El o luă pe alt drum, dar Lucie nu protestă, încântată de situație. Întrucât Hallam plecase deja, ea își recăpătase buna dispoziție.

– N-ai mai fost la Betancuria, spuse el, urmând drumul pe firul unei văi. Cândva, a fost capitala insulei. Acum, e un orășel liniștit, relativ departe de rutele turistice.

– Orice insulă ar trebui să păstreze asemenea locuri nealterate, replică ea.

– Ventura are plaje splendide, majoritatea acoperite de nisip, spre deosebire de celelalte insule vulcanice, așa că nu-i decât o chestiune de timp până o să apară armatele de excursioniști, hotelurile și străzile comerciale.

– Să fie chiar așa de rău că oamenii vor avea ocazia să vadă asemenea minunății?

– Marea majoritate nu apucă să vadă și altceva în afară de cameră, piscina hotelului și barul de zi. Nu-i interesează să exploreze. Ah, poate că s-ar aventura într-o excursie cu trăsura, dar de fapt n-ar vedea nimic. Nu i-ar interesa atmosfera locală.

– Cred că procedez la fel. Dar am avut privilegiul să stau aici mai mult decât obișnuitele sejururi.

– Adevărat, dar nici nu ești turistul tipic.

Lucie tăcu o vreme, delectându-se cu peisajul, cu palmierii singuratici ca niște sentinele pe lângă casele izolate, cu morile de vânt ridicându-se în mijlocul câmpurilor. Uneori, treceau pe lângă vreo cămilă înhămată la mecanismul de pompare al unei fântâni, sau pe lângă câte o femeie în straie negre, largi, mânându-și măgărușul încărcat.

– Peisajele de aici mă duc cu gândul la scenele biblice, comentă ea.

– Probabil că n-au avut loc prea multe schimbări.

Intrau în Betancuria, având case cu terase, o turlă de biserică pătrată și mici grădini cu palmieri pitici. Ajungând în piața centrală, el îi arătă fosta casă a guvernatorului și alte clădiri vechi cu scări exterioare, ducând spre balcoanele de la primul cat.

Se opriră la cafenea să bea vin local și primiră și niște bucățele de pește prăjit.

– Cred că peștele are menirea să-ți crească setea, observă Lucie.

– Fără îndoială. E unul din tertipurile afaceriștilor.

Bătură cu piciorul câteva străduțe, apoi își reluară călătoria cu mașina. Pe versantul unei coline, găsiră câțiva brazi, care nu păreau să aparțină unei plantații. Joel luase în portbagaj o casma și începu să sape în jurul rădăcinii copăcelului ales. Lucie înfășură rădăcina într-o cârpă umedă.

– Vai de mâinile mele! se plânse Joel. N-am să mai pot lucra la ibrice, vase și potire de argint, ca să nu vorbim de operele în filigran.

– Filigran? N-am știut că te ocupi și de lucruri atât de minuțioase.

– Ha, îți închipui că numai tu ești capabilă să meșterești mărunțișuri elegante! Eu sunt doar un ciocănar bun să mânuiască barosul de cinci kilograme?

– Nu, râse Lucie. Chiar și barosul trebuie mânuit cu precizie.

– Atunci, nu mai considera că ai monopol asupra flecuștețelor.

– Înțeleg. Acum am un rival pentru piesele de bijuterie. Asta, de când am înregistrat atâta succes la căluții de mare. Spune-mi, la ce te-ai oprit ca să-mi faci concurență? Pescărași? Fluturi?

– Am tot dreptul să păstrez anumite secrete. Dacă nici Jessica n-a scos nimic de la mine, poți fi convinsă că n-ai să reușești să mă tragi de limbă.

– Ai terminat armăsarul? Întrebarea îi scăpă fără voia ei.

– Acel cal arab te intrigă, nu-i așa? Joel zâmbea, iar ea se simți ușurată. Ce-ar fi dacă ți-aș spune că nu-i treaba ta?

Lucie nu mai avusese ocazia de a savura o astfel de zi, cu delicioase schimburi de replici, complet lipsite de constrângeri. Uitase de propriile inhibiții, de teama de a nu da în vileag prea mult. Ca urmare, se purta firesc, ca orice altă femeie în compania bărbatului potrivit.

La prânz, se opriră la un han pierdut în munți, iar calitatea bucatelor n-ar fi făcut de rușine orice restaurant de mare hotel – vinete cu sos picant, o specialitate locală, numită caldo de pescados, gătită dintr-un pește foarte gustos. Brânza de capră și desertul cu nuga de alune și clătite de mălai, completară masa.

La plecare, hangiul și soția lui le făcură semne cu mâna până trecură de prima cotitură, a drumului.

– Îmi plac localnicii, murmură Lucie mulțumită, așezându-se mai comod pe banchetă. Probabil că am fost singurii clienți la masă, dar ne-au răsfățat.

– Hm. Sunt ospitalieri și simpli, ceea ce înseamnă că ne-au tratat cu ce aveau mai bun.

– Acasă, în Anglia, trebuia să fim fericiți dacă am fi căpătat pâine și brânză. Sau poate vreo supă din plic.

Joel nu răspunse, iar ea îl lăsă să se concentreze asupra drumului șerpuit. Treceau pe lângă o plajă de câteva mile, aproape pustie.

Coborâră din mașină și se apropiară de mal. Se așezară pe niște pietre teșite, iar Joel își aprinse una dintre preferatele lui țigări subțiri de foi.

– Ai vreun plan de viitor – pe termen mai lung? întrebă el, pe neașteptate.

Lucie aproape că ațipise, sub mângâierea soarelui și moleșită de ritmica spargere a valurilor. Clipi și se trezi.

– Pe termen lung? Păi, nu, nu prea. Nu m-am gândit. M-au preocupat comenzile și noile mostre. Mai devreme sau mai târziu, îmi voi găsi timp și pentru viitor. Pe moment, am destui bani, dar s-ar putea ca norocul să fie schimbător. Întotdeauna apar noutăți și moda evoluează.

– Dar te poți adapta, cred?

– Așa sper, deși aș ezita să fac lucruri de nimic.

– Bine spus, declară el, zâmbindu-i. Nu trebuie să ne pretăm la orice, nu-i așa?

Sub privirea lui, inima începu să-i bată cu putere și se abținu cu greu să i se arunce în brațe.

– Mă gândeam – e doar o idee – la un fel de parteneriat slobod.

– O tovărășie? Își întoarse capul spre el, surprinsă.

– Da. Mi-am dat seama că am putea forma o echipă bună – măcar pentru o vreme. Acum vreo doi ani, mă bătea gândul să lansez o marcă de bijuterii, dar n-am avut cu cine, așa că am lăsat-o baltă. Acum, am reconsiderat ideea și, dacă-ți surâde, am putea intra în amănunte. Nu imediat. Mai gândește-te.

Lucie se ridică și inspiră profund. Ce ofertă primise! Un viitor absolut entuziasmant – din punct de vedere economic – și șansa de a lucra cu Joel Barron, faimosul designer de argintărie, de a-și vedea numele pătrunzând în elitele breslei.

– Minunată idee, declară ea, neîndrăznind să-l privească în ochi. Ar însemna să mă stabilesc definitiv?

– Hm, permanent înseamnă o groază de vreme. N-aș putea promite așa ceva – nici chiar în climatul acesta idilic. Mai devreme sau mai târziu, vor apărea schimbări – Hallam s-ar putea hotărî să se mute în altă țară. Pictorii caută mereu peisaje noi. Noi doi suntem mai norocoși. Trebuie doar să dăm formă ideilor și o putem face aproape oriunde.

– Nu contează unde lucrez, întări ea, înăbușind pornirea de a continua „atâta vreme cât sunt în preajma ta".

– După cum ți-am mai spus, poți oricând să-mi folosești atelierul. Există și alte avantaje, adică pentru mine – ai putea să mă reprezinți, să mergi la Londra, sau altundeva, să te îngrijești de expoziții, de taxe, să participi la prânzuri de afaceri. Mi-e greu să găsesc timp pentru toate. Nici nu vreau să pierd vremea în avioane, taxiuri și restaurante. Izbucni în râs. Sună ca și când te-aș trimite să rezolvi tot ce nu-mi convine, dar nu la asta mă gândeam.

– Mă crezi capabilă să-ți țin locul? Ar fi o responsabilitate enormă.

– Dacă nu te consideram în stare, nu-ți făceam propunerea. Thornton e un tip corect, dar are prea multe pe cap. Am nevoie de cineva care se pricepe la argint și care să acționeze exclusiv în numele meu. De asemenea, ai să-ți poți expune lucrările lângă ale mele, iar astfel probabil că ai obține rezultate mai bune decât dacă l-ai delega pe Thornton.

În mintea Luciei se desfășura deja o ametitoare imagine a succesului.

– Ah, Joel, sunt entuziasmată! Figura ei radioasă se afla la numai câțiva centimetri de a lui și dintr-o dată Joel se aplecă, îi prinse bărbia și o sărută pe buze.

– Bun! Rămâne stabilit – și pecetluit cu un sărut. Se ridică și-i întinse o mână. A venit vremea s-o luăm din loc.

În mașină, Lucie se lăsă pradă viselor. Un parteneriat de afaceri putea reprezenta primul pas spre o colaborare mult mai strânsă. Se și vedea în rol de reprezentant acreditat al lui Joel, parcurgând meridianele și răspândindu-i faima, lucrând cot la cot cu el, fiindu-i confidentă. Și poate – când ar fi venit timpul – el ar fi putut pricepe că reprezenta mai mult decât o colaboratoare.

Brusc, în minte îi apăru figura Rosannei. Și dacă Joel o iubea și o va lua de soție? Îi era foarte clar că Rosanna n-ar fi văzut cu ochi buni parteneriatul lor. Apoi își aminti ziua petrecerii de pe iaht. Nu cumva Joel nu corespunsese, din punctul de vedere al fraților Rosannei?

Totuși, n-ar fi simțit nici o satisfacție să-l știe cu inima frântă.

Când ajunseră la vila Sirena, Lucie se pierduse complet în variante și supoziții. Per total, fusese o zi splendidă. N-avea s-o dea uitării, orice i-ar fi rezervat viitorul.

Capitolul 8

Ultimele câteva zile înainte de Crăciun, Lucie le petrecu mai mult în cameră, lucrând la cadourile pentru Georgiana și Jessica. Însă absența ei trecu neobservată, întrucât și Georgiana stătea mai mereu la mașina de cusut cumpărată de ocazie, din Corvario.

Jessica și Daniel rămaseseră cam de capul lor, dar erau perfect conștienți de activitățile secrete care se desfășurau în casă.

– Toată lumea se face nevăzută după masa de prânz, observase Jessica. Toți au câte ceva de făcut pe ascuns. Și tu lucrezi la cadourile de Crăciun? își întrebase ea unchiul.

– Bineînțeles. De ce aș fi mai cu moț?

Ea zâmbise strengărește, îl cuprinsese pe după gât și continuase:

– N-ai vrea să mă lași să intru în atelier și să arunc o privire?

– Nu. Oricum, n-ai înțelege la ce lucrez și pentru cine.

– Aș putea să ghicesc.

– N-ai decât, după ce ai să-ți primești cadourile, replicase el. Acum, lasă-mă să mă apuc de treabă. Se eliberase din îmbrățișare și o trimisese la joacă.

De prăjituri se ocupase Georgiana, cu ajutorul Luciei, așa că doamna Matana să-și poată petrece Crăciunul și Ajunul împreună cu familia. Femeia rămăsese mută de uimire când Georgiana copsese o plăcintă tradițională.

– Când se servește, explicase Georgiana, o flambăm cu rachiu.

Avusese grijă să prepare încă o plăcintă pentru familia menajerei, ce urma să fie însoțită de un coș cu alimente felurite.

– Crezi că s-ar simți ofensați dacă le-am trimite niște cadouri? îl întrebase ea pe Joel.

– Nu. Probabil că ar fi recunoscători, cu condiția să nu fie lucruri prea scumpe, fiindcă sunt foarte mândri, ca toți spaniolii.

Cu o zi înainte de Ajun, Lucie, însoțită de copii, duse pachetele la casa din Molino de la Tore. O rochie neagră și două halate șic de nailon pentru señora Matana; o rochie înflorată de bumbac pentru fiică; jucării pentru cei mici și tutun de pipă pentru pescarul bolnav.

Lucie primi mulțumirile familiei, înțelegându-le mai mult după expresiile fețelor. Fiica fu entuziasmată și de alimentele aduse: un pui, un pește mare, un coș cu legume și fructe, mai multe conserve, precum și plăcinta de Crăciun.

– Am uitat să-i luăm ceva lui Alberto, spuse Jessica.

– Nu. Unchiul Joel i-a pregătit un cadou frumos, o plasă de pescuit nou-nouță și tutunul lui preferat.

După-amiază, Lucie și Georgiana avură parte de o scurtă relaxare pe șezlongurile de pe terasă.

– Nu-i ciudat să te poți tolăni astfel la soare? observă Georgiana. Acasă, chiar în zilele frumoase, am fi rămas în casă, lângă foc.

– Poate că spaniolii au dreptate să evite prăjiturile grele și mâncărurile cu carne, replică Lucie. Se întoarse spre Jessica și întrebă:

– Cum ați serbat Crăciunul în alți ani?

– Uneori frumos alteori, nu prea. Era plăcut când era mami cu noi. Primeam o mulțime de cadouri și aveam un brăduț strălucitor. Pe urmă, erau petreceri – uneori mergeam în vizită.

– Îmi aduc aminte de petreceri, interveni Daniel. Am primit o vioară – așa cred …

– Era un banjo, îl corectă Jessica.

– Fie, un banjo. Alt băiat mi-a furat-o și a lovit-o până s-a spart. Daniel râse fericit. L-am plesnit peste nas și a început să plângă.

– Ah, toată lumea crede că Daniel este molâu, interveni Jessica, dar știe să se apere.

– Mai povestiți-ne despre celelalte sărbători de Crăciun, îi încurajă Lucie.

– O dată, am fost la mătușile noastre. Sunt foarte, foarte bătrâne.

– Au vreo sută de ani, supralicită Daniel.

– Poate nu chiar atâția. Da' tot au nouăzeci, continuă Jessica.

Lucie și Georgiana știau că după toate probabilitățile cele două mătuși erau sexagenare, dar copiilor le păruseră teribil de bătrâne.

– Se purtau foarte frumos cu noi, dar nu aveam voie să ne jucăm sau să facem gălăgie. Trebuia să atârnăm fețe de pernă, în loc de ciorăpei, pentru cadouri și … Jessica se opri, izbucnind în râs. Era foarte hazliu. După ce ne culcam și ne făceam că dormim, intrau în cameră și se împiedicau de scaune sau de altceva. Făceau zgomot și Daniel întreba: „cine-i acolo?“, iar eu îmi vâram capul sub pernă să nu mă audă râzând. După ce plecau, săream din pat, aprindeam lumina și cercetam cadourile.

– Sper că aveați grijă să le puneți la loc? interveni Georgiana.

– Sigur că da. Dimineața le mulțumeam și le spuneam cât suntem de încântați de cadourile moșului. Nu credeam că Moș Crăciun coboară pe horn, dar le spuneam ce voiau să audă.

– Ei bine, anul ăsta, veți primi darurile sub … altfel. Lucie evită la mustață să dezvăluie existența bradului, deja împodobit cu globuri și beteală, deocamdată ascuns în atelierul lui Joel.

În dimineața de Crăciun, așezară bradul pe „veranda crepusculară“, unde aveau loc toate pachetele mari. În vreme ce Joel și Georgiana făceau ultimele retușuri, avură grijă să închidă ușa, dar copiii scăpară curând de supravegherea Luciei și încercară să tragă cu ochiul prin geamurile verandei.

– Am să vă leg la ochi, îi avertiză Lucie, când descoperi stratagema. Îi luă de acolo și își spori vigilența. Stabilea ultimele detalii ale mesei de Crăciun și insistă ca Jessica și Daniel să rămână lângă ea, până îi va chema Joel.

– Suntem nerăbdători să vedem ce-am primit, se plânse Jessica.

– Parcă spuneai că nu trebuie să vorbim despre cadouri! o tachină Daniel.

– De Crăciun e altceva, replică soră-sa, privindu-l trufaș.

Apoi, în sfârșit, Joel îi chemă, iar cei doi o zbughiră, urmați de Lucie.

– În primul rând, trebuie să dansăm în jurul bradului, sugeră Georgiana, ca să avem noroc în anul care urmează.

– Ăsta e vreun obicei din Midland? se interesă Joel.

Georgiana se mulțumi să râdă și îl prinse de mână. Lucie și copiii se prinseră în horă și începură să zburde în jurul pomului. După o primă strofă și două ture în jurul bradului, Jessica se opri brusc.

– Asta-i de ajuns, decise ea, privind spre vârf. Îmi văd numele pe unul din pachețelele alea de sus.

Degetele Luciei rămăseseră în mâna lui Joel, iar el nu părea dornic să-i dea drumul. Georgiana rupea deja ambalajul cadourilor și le dădea copiilor.

– Iată unul pentru tine, Lucie. Abia atunci își retrase ea mâna.

Îm următoarea jumătate de ceas, se produse un haos de ambalaje rupte, mulțumiri murmurate ale adulților și îmbrățișări din toată inima ale copiilor.

Daniel fusese obligat să urmărească o panglică roșie lungă, care-l condusese la cutia de carton în care găsise o bicicletă. Voise s-o încerce imediat, dar până la urmă se mulțumise să-i asurzească pe toți cu claxonul.

Lucie confecționase un șirag de agate pentru Georgiana.

– Ia uită-te, Joel! Nu-i minunată lucrătura? se entuziasmase femeia.

El luă bijuteria și o examină în amănunt.

– Da, frumoasă piesă. Probabil că ai pierdut o groază de vreme, dar a meritat. Lucie fu încântată de prețuirea sinceră. Își jură să nu dea niciodată rasol.

Jessica găsi un costum complet de dansatoare din insule, croit în secret de Georgiana.

– Vai, ce frumos! strigă ea.

– Nu-i integral făcut de mine, recunoscu Georgiana. N-am avut vreme, dar am cumpărat numai furnituri originale, din Ventura.

– Are și pantofi, constată Jessica scormonind prin maldărul de ambalaje.

Purta deja cadoul de la Lucie, o brățară din plăcuțe de argint, gravate cu mici animale, pești, sau păsări. De la Joel, căpătase un ceas de mână.

Cele mai multe suspine de recunoștință fură provocate de cadourile lui Joel pentru cele două femei. Decorase niște ouă de argint în stil Faberge. Al Luciei avea smaralde în nuanțe delicate și, la apăsarea unui resort, capacul se ridica și apărea o pasăre cântătoare.

Al Georgianei avea un brâu de dansatoare în costume tradiționale. De sub capac apăreau două instrumente muzicale miniaturale, cântând singure.

– Știu că nu-i Paștele, dar mi-am zis că o să le considerați „ouă de Crăciun".

– Acum văd cu ce rival puternic m-am pricopsit. Astea n-au fost făcute cu barosul de cinci kilograme.

Hallam lăsase și el cadouri, înainte de a pleca. Cutii cu bomboane de ciocolată pentru cei mici și parfumuri scumpe pentru Lucie și Georgiana. Oricând binevenite, dar fără acea contribuție personalizată la care apelaseră toți ceilalți.

Cele două femei se consultaseră în privința cadourilor pe care urmau să i le facă lui Joel.

– Am să apelez la tradiționala cutie cu trabucuri. Am descoperit ce marcă preferă.

– Nu prea știu ce să-i dau, ezitase Lucie.

– Dar ai realizat și articole de bijuterie pentru bărbați, sugerase Georgiana. Butoni – ceva în genul ăsta.

Lucie bănuia că el are destui butoni, dar se hotărâse totuși să-i confecționeze o pereche de argint, cu onix și coral. Chiar el îi procurase onixul, adus din Tenerife.

– Într-o bună zi, când vei urca pe muntele Teide, ai să-ți poți alege oricâte bucăți de pe marginea drumului. Deocamdată, folosește-le pe astea.

Și chiar așa făcuse. Tăiate și finisate, pietricelele intraseră în componența pandantivelor, a inelelor, șiragurilor, brățărilor, sau butonilor.

Așa că îi întinse o cutiuță, dar nu stătu să-i vadă reacția sau să-i primească mulțumirile. Seara, înainte de cină, Jessica observă:

– Uite, Lucie, unchiul Joel poartă butonii de la tine. Nu-i așa că-s frumoși?

Lucie se înroși, în vreme ce el ridica mâinile ca să-i pună în valoare.

– Îmi plac, spuse el, și declarația o umplu de bucurie. Mulțumesc, Lucie. Sub privirile atente ale Jessicăi, îi cuprinse obrajii și o sărută pe buze.

– E prima dată când o săruți, remarcă ea.

– Și poate că n-o să fie ultima, replică el.

Lucie își spuse că, de fapt, era a treia oară. Le numărase. Totuși, nu-și permitea să spere că sărutările aveau o semnificație mai profundă; nu promiteau nimic.

Copiii aveau permisiunea de a participa la cină, deși masa de Crăciun avusese loc la vremea prânzului. Se jucară și făcură pozne până simțiră că li se închid ochii de oboseală. Mai târziu, Georgiana și Lucie se retraseră împreună cu Joel pe „veranda crepusculară". După o vreme, Lucie observă că Georgiana dispăruse.

Joel continuă să vorbească despre expoziția pe care plănuia s-o organizeze la Londra.

– După Crăciun, când o să vină Thornton, am să discut cu el și am să te anunț ce am stabilit. Un lucru o să-l facă fericit – e vorba de bunăstarea copiilor. Ai avut o influență minunată asupra lor.

– N-am făcut cine știe ce. Aveau nevoie de cineva suficient de tânăr să participe la jocurile lor, dar destul de matur să-i țină în frâu și să-i avertizeze împotriva primejdiilor.

– Sunt fericiți cu tine, Lucie, și n-ai cum să bagatelizezi realitatea.

– Poate că există reciprocitate, murmură ea. Ora târzie și lumina vagă de pe verandă îi provocară o pornire introspectivă. Când am ajuns aici, de fapt, fugeam de realitate și …

Apoi, pe hol, răsunară râsete și în clipa următoare își făcu apariția Rosanna.

– Ah, Joel! Pur și simplu n-am rezistat tentației de a intra ca să-ți povestesc, deși e foarte târziu – a, Lucie, ești aici … Rosanna se întrerupse de parcă ar fi observat o muscă, dar înțelesul era foarte clar.

Lucie luă paharele goale și întrebă doar:

– Să-ți aduc ceva? Vin? Sau …

– Nu, mulțumesc. Se întoarse spre Joel, iar Lucie o auzi spunând: vai, ce cadou minunat! Numai tu te puteai gândi la așa ceva. Un ou de Paște! Când l-am despachetat …

Ajungând pe hol, Lucie se simți copleșită de satisfacție. Deci, nu-i dăruise armăsarul de argint. Poate că nu reușise să-l termine la timp. Sau preferase să-și trateze identic toate cunoștințele feminine. Asta nu-i strica plăcerea. Avea să-și păstreze oul ca pe o comoară, chiar dacă va fi obligată să părăsească insula și pe Joel.

Oare cât va trece până să afle și Rosanna că nu era singura posesoare a unui „ou de Crăciun"?

După Sărbători, Lucie și Georgiana se pregătiră pentru vizita domnului și doamnei Thornton. Georgiana aranjase deja un dormitor.

– Am să aduc un buchet de flori, un coș cu fructe, apă minerală și o sticlă de vin. Se vor simți bineveniți, nu-i așa?

– De acord. N-ar fi drăguț dacă și hotelurile engleze ar proceda la fel? răspunse Lucie.

– Vinul ar putea fi înlocuit cu whisky sau cidru, continuă Georgiana, amuzându-se.

– Sau chiar socată! completă Lucie.

Amândouă erau vesele. Mai târziu, Lucie își spuse că atmosfera din casă era mult mai destinsă în lipsa lui Hallam.

Joel îi întâmpină pe Thorntoni la aeroport și-i aduse acasă. Jessica și Daniel fuseseră avertizați să fie cuminți.

– De ce vom fi inspectați? vru să știe Jessica.

Lucie îi arătă că vizitatorii erau prieteni de-ai tatălui lor.

– În lipsa lui, vor să se asigure că sunteți bine îngrijiți.

– Inspectori sunt la poliție, deduse Daniel. Sunt polițiști?

– Nu chiar, vin doar să vă vadă, chicoti Lucie.

– Și ce o să se întâmple dacă n-o să le fim pe plac, sau dacă vor considera că nu suntem bine tratați?

– Probabil că … o să vă trimită înapoi, la mătuși, spuse Lucie, după o scurtă pauză.

– Ah, nu, asta nu! exclamă Jessica. Ideea îi părea un fel de condamnare la moarte. Șantajul dădu roade miraculoase. Deși, în mod normal, nu erau niște copii obraznici, sau obositori, preferau să-și consume energiile pe plajă, îmbrăcați cu haine ponosite, decât să stea smirnă în prezența adulților.

Doamna Thornton, o femeie înaltă, greoaie, fusese inițial sceptică și pornită să critice.

– Fără îndoială, par sănătoși, acceptă ea, dar în ce privește educația… scutură din cap cu părere de rău.

– N-am neglijat educația, o asigură Lucie, iar Georgiana aduse manualele pe care le utilizau.

– Hm, murmură doamna. Totuși, continuu să cred că ar fi de preferat o școală bună, cel puțin în cazul Jessicăi.

– Daniel este încă prea mic, obiectă Georgiana. Abia învață să fie ceva mai independent de soră-sa. O despărțire bruscă s-ar putea dovedi nefastă pentru amândoi.

– Posibil, aprecie doamna Thornton cu răceală, dar dumneata n-ai avut copii și-mi imaginez că ai o experiență limitată. Noi am avut trei.

– Cred că vă înșelați, răspunse Georgiana. Fiica mea a murit la trei ani, iar fiul la cincisprezece, într-o excursie la munte, cu școala.

Cealaltă păru descumpănită.

– Îmi pare rău, nu știam. Era vizibil impresionată.

Lucie fu cuprinsă de indignare. Sărmana Georgiana! De parcă n-ar fi trecut prin destule tragedii. Trebuia să suporte și ignoranța trufașă a acestei femei care nici nu se obosise să ceară informații.

Restul vizitei, doamna Thornton adoptă o atitudine ceva mai binevoitoare. Admiră cadourile primite de copii, inclusiv cele trimise de tatăl lor, din Singapore: o minunată mapă de piele pentru Jessica și un set de cuburi cu ilustrații chinezești pentru Daniel.

– Dar trebuie să vezi și brățara pe care mi-a făcut-o Lucie, se laudă Jessica, vârând obiectul sub nasul doamnei. Mai târziu, am să mă îmbrac în costumul tradițional pe care mi l-a făcut Georgiana și am să dansez.

Spre seară, Joel îi anunță că erau invitați la o petrecere, la Rosanna.

– Vom face grătar pe plajă și o să ne distrăm.

Lucie nu era încântată de idee, dar nu găsi nici o scuză plauzibilă pentru a rămâne acasă.

Se dovedi o petrecere foarte populată, cu o mulțime de invitați mișunând prin camere și pe terase. Lucie nu mai avusese ocazia să vadă toată grădina vilei. Descoperi că terasele erau prevăzute cu niște alei semicirculare, protejate de bătaia vântului și legate între nivele cu scări spiralate, din dale de piatră. Deși interesante pentru petreceri, probabil că erau foarte greu de întreținut și aproape inaccesibile pentru personalul de serviciu.

Câteva bănci și scaune fuseseră așezate pe plajă, acolo unde urma să fie montat grătarul, iar la lăsarea întunericului, Rosanna îi invită pe toți să coboare.

Lucie avu grijă să-i ducă pe copii de-a lungul potecii periculoase. Împrejurul grătarului, fuseseră puse mai multe felinare și scena era memorabilă. Pe fundalul întunecat al stâncilor, umbrele flăcărilor dansau pe figurile celor prezenți; strălucirea roșiatică a cărbunilor încinși se adăuga mirosului apetisant de carne friptă; râsetele și strigătele completau atmosfera.

Brusc, Lucie îl simți alături pe Joel.

– Am terminat cu grătarul. Să se mai ocupe de el și alții. Ai mâncat?

– Chiar prea mult! râse ea. Aici, mă îngraș văzând cu ochii. Curând, am să fiu obeză.

– Ești suficient de suplă. N-ai motiv de îngrijorare.

Dacă ar fi fost Hallam în locul lui Joel, ar fi cuprins-o îndată cu brațul, chipurile să-i verifice talia. Se bucura că Joel nu făcea parte dintre bărbații dispuși să flirteze oricând.

– Va trebui să-i aducem pe cei mici cu picioarele pe pământ, spuse el. Vino. O ajută să treacă peste zona mai stâncoasă a plajei. În trecut, Lucie se dovedise destul de neîndemânatică în vorbe și fapte, dar era posibil ca, în materie de dragoste, Joel să prefere tocmai această lipsă de grabă. Trecerea lentă de la amiciție la un sentiment mai profund. Spera asta din toată inima și n-ar fi riscat să strice armonia grăbind lucrurile.

– După ce îi vom găsi, o să plecăm acasă. Sunt destul de obosiți.

Jessica și Daniel stăteau cuminți lângă Georgiana și familia Thornton.

– Să vă luăm copiii de pe cap? întrebă Joel. Astfel, veți avea mai multă libertate să participați la distracție. Lucie și cu mine mergem acasă.

La început, Jessica protestă, dar privirea Luciei o avertiză să nu facă o scenă în fața doamnei Thornton. Oricum, ambii erau foarte obosiți.

În scurtă vreme, erau în paturi.

– Vă întoarceți la grătar? întrebă Jessica.

– Păi, nu. N-ar fi potrivit să vă lăsăm singuri, declară ea, deși nu se gândise la posibilitate. O să stau la parter.

– Bine, murmură fetița, aproape adormită. Stai cu unchiul Joel. Te place. Chiar foarte mult.

– Noapte bună, draga mea, îi ură Lucie, nerăspunzând la aprecieri. O sărută și ieși din încăpere.

Credea că Joel se întorsese pe plajă, dar fu surprinsă să-l audă chemând-o:

– Sunt afară! Lucie. Vino aici.

Stătea pe terasa ce mărginea vila spre est, în capătul sudic. Ea se așeză pe un scaun. De acolo, printre tufișuri, se vedea oceanul, argintată parcă

de lumina lunii. Din când în când, liniștea era tulburată de râsete îndepărtate, venind de la petrecerea Rosannei. Joel vorbi primul.

– Am discutat cu domnul Thornton și mi-a prezentat mai multe variante.

– Da?

– După el, îmi irosesc talentul cu mărunțișuri, muncind din plăcere, când aș putea face o avere.

– Din nou ideea lucrului pe bandă rulantă?

– Nu chiar. Crede că m-aș putea stabili undeva, într-un sat liniștit, deschizând un magazin în care să vând o parte din producție, iar în atelier aș putea angaja trei-patru asistenți calificați. Spunea că e asaltat de clienți. Încerca să-mi demonstreze că astfel aș putea să împac și capra și varza. Să susțin o producție semiindustrială a propriilor mele schițe: tacâmuri, servicii de ceai și de cafea, ibrice etc. Și pe de altă parte, să-mi expun creațiile unicat în propriul magazin.

– Și vei reuși să te readaptezi vieții dintr-un sătuc englez, după ce ai stat mai mult de un an în Canare?

– Ăsta este singurul motiv de ezitare. Thornton spune că-s în pericol să mă complac în a trăi din ceea ce-mi aruncă oceanul pe plajă. Cineva cu mai mult simț practic ar inunda piața și m-ar putea lăsa la mâna câtorva clienți care s-ar retrage și ei în timp. Voi deveni un fost prosper meșter argintar, care și-a neglijat afacerile și a ajuns în sapă de lemn.

Lucie izbucni în râs.

– Ți-a înfățișat viitorul în culori foarte sumbre.

– Hm, da. Pare interesat de viitorul meu, dar nu-mi înțelege situația. Și pe mine mă preocupă problema, dar orice voi face, trebuie să țin seama și de alții. Puțini pot pretinde că se pot izola complet de umanitate. De obicei, ceea ce facem îi afectează și pe ceilalți.

– Desigur. Nu trăim în pustiu. Oare voia să abandoneze ideea parteneriatului pe care i-l propusese?

– Care-i părerea ta?

– Privind întoarcerea în Anglia? Ar fi însemnat ruperea contactelor dintre ei. Ei bine, nu-s în măsură să am o opinie pertinentă.

– Totuși, vreau să știu ce crezi. Plecarea n-ar afecta relațiile dintre noi. Problema e că nu-mi vine să părăsesc insula.

Singurul motiv plauzibil ar fi fost neplăcerea despărțirii de Rosanna.

– Probabil că, în locul tău, mi-ar fi la fel de greu. De fapt, sunt cucerită de Ventura – ca să nu vorbim de șansa de a explora și alte insule.

– N-ai senzația că-ți irosești timpul pe o linie moartă?

– Nu. Pot lucra aici la fel de bine ca oriunde.

– Înțeleg. Vorbise gânditor. Nu-i vedea expresia figurii, din cauza întunericului. Adică, nu te pronunți în favoarea întoarcerii în Anglia?

– N-am spus asta, se grăbi ea să rectifice. Este o hotărâre care-ți aparține. Ar fi vrut să adauge: „sunt gata să te urmez până la capătul pământului", dar nu îndrăzni.

El se ridică, împingând scaunul cu un gest brutal.

– E vremea să intrăm.

– Dar ceilalți? Georgiana și familia Thornton? N-ar trebui să-i așteptăm?

– Nu-i nevoie. Vor veni când vor dori. Ușa rămâne deschisă.

Se lăsă convinsă și porni spre ușa salonului. Pe când intrau, Joel spuse:

– Poate că nu-i de vină doar atmosfera de aici. Uneori ne poate reține și o persoană.

– Adevărat.

– Și tu simți asta?

– Da. Într-un fel. Își dădea seama de înrâurirea pe care o avea Rosanna asupra lui, dar era adevărat că și ea se simțea legată de locul unde se afla Joel.

Vocile și râsetele ce se auzeau dinspre plajă, anunțară sosirea celorlalți. Lucie le ieși în întâmpinare.

– Sunt moartă de somn, declară doamna Thornton. Dar a fost o petrecere pe cinste.

Georgiana o trase la o parte.

– Să fi văzut mutra Rosannei când se lăuda cu oul primit și i-am spus că și noi am primit câte unul. Credea că e unicat … și Georgiana izbucni în râs.

– Înseamnă că acum știe …

Lucie se întoarse grăbită, să vadă dacă Joel auzise, dar el plecase, însoțindu-i probabil pe cei doi Thorntoni.

Mult mai târziu, Lucie continua să stea trează, întorcând pe toate fețele ideea lui Joel de a se întoarce în Anglia, deși admitea faptul că nu-i prea venea să părăsească Ventura – și pe Rosanna. Totuși, spusese clar că dorea ca Lucie să-i devină asociat. Să fi sperat că o va convinge și pe Rosanna să-l urmeze? În cazul acesta, era cam nerealist.

Mândria Luciei se revolta împotriva unei astfel de soluții. Dacă voia, putea rămâne locului, își putea căuta o nouă locuință pe gustul inimii.

Dar copiii? Despre ei nu suflase nici o vorbă. Poate că Joel își închipuia că ea și Georgiana vor rămâne în Ventura, să aibă grijă de Jessica și de Daniel, în vreme ce el și Rosanna urmau să se căsătorească și să plece. Rosanna nu se ferise să declare mereu că-i considera pe cei mici un fel de pietre de moară. Până și Jessica știa. Cu siguranță, n-ar fi tolerat să-și sacrifice confortul personal de dragul unor copii.

Încercă să alunge din minte gândurile stăruitoare și să adoarmă, dar fără succes. Îi părea rău că Georgiana dezvăluise secretul ouălor de Crăciun. Rosanna avea să fie foarte mânioasă.

Capitolul 9

De mai multe ori, Lucie fu tentată să-i ceară lămuriri lui Joel în privința planurilor de viitor, dar era foarte ocupat. Își petrecea mai tot timpul în atelier, pregătind exponatele pentru planificata expoziție de la Londra.

Odată, când intrase în șopron cu timiditate să caute o unealtă specială, el o întâmpinase într-o dispoziție prea puțin amabilă.

– Dorești ceva?

– Doar un șpiț mai mic.

Armăsarul de argint se afla pe unul din capetele bancului de lucru și părea terminat – minunată figurină, suplă, cu coada și coama fluturând în vânt, fixat de postament pe un singur picior, celelalte trei fiind avântate într-un început de săritură.

– Este gata? întrebă ea.

– Da. Ridicase o bucată de pânză și acoperise statueta. Apoi îi aduse unealta cerută, adăugând: sunt foarte ocupat, Lucie, așa că, dacă nu te superi …

O zbughise din atelir cu cea mai mare viteză, nelămurită de motivele atitudinii lui neprietenoase. Toată relația amicală construită cu migală părea să se fi destrămat dintr-o dată. Ce determinase schimbarea? Vreun

cuvânt necugetat? Își cercetă amintirile, dar nu descoperi nici un posibil motiv. Sau poate că-l deranjase referirea la armăsar?

Hallam se întoarse plin de energie și entuziast. Își aranjase expoziția de primăvară, se desfătase la petreceri și părea nerăbdător să se apuce de lucru.

– Trebuie s-o pictez pe Jessica în costumul ei popular, promise el, provocând încântare copilei.

La fiecare ședință, Lucie sau Georgiana o ajutau să se gătească. Într-o zi, în vreme ce pregătea costumul, Lucie se împiedică de o draperie folosită de obicei ca fundal și dărâmă câteva pânze. Se aplecă să le ridice. Erau câteva peisaje și vreo două nuduri. Apoi își dădu seama că unul dintre nuduri o reprezenta pe Bernarda, fata care avusese grijă de gospodărie înainte de sosirea Luciei.

Ascunse tabloul între alte două, astfel încât Jessica să nu-l vadă, întrucât ar fi recunoscut-o imediat pe Bernarda. Oare îi pozase nud, sau doar pentru figură, așa cum făcuse și ea? În lumea pictorilor mergea vorba că-i destul de ușor să pictezi un portret și să-i adaugi un alt trup. Poate că Bernarda descoperise șmecheria și din cauza asta plecase. Sau s-o fi săturat de insistențele lui Hallam?

Cu prima ocazie, o întrebă pe señora Matana despre Bernarda.

– Si, si, señorita, cunosc. O fată nu bună.

– Nu?

– Nu. Îi plac bărbații. Acum, în Las Palmas. Acolo, o mulțime de bărbați.

Deci, poate că Bernarda acceptase de bunăvoie cererile lui Hallam.

La următoarea vizită a Jessicăi în atelier, Lucie încercă să descopere vreo dovadă care să-i confirme teoriile. Dar cel mai mult o interesa propriul portret, numai că Hallam refuzase mereu să i-l arate, pretextând că mai are de făcut unele retușuri.

– Ai să-l vezi când o să fie gata. Trebui să se declare mulțumită cu promisiunea.

Joel fixase data când urma să se deplaseze la Londra, împreună cu colecția. Armăsarul de argint fusese împachetat, împreună cu un set de

piese de șah, cănile de cafea Regency și nou proiectatele tacâmuri. O parte din obiectele mai grele, platouri, pocale și trofee, fuseseră deja trimise.

Deși mai erau doar câteva zile până la plecare, Joel nu mai abordase subiectul parteneriatului. Nu reușea să-i descifreze atitudinea, așa că lăsă lucrurile să meargă de la sine și aștepta ca inițiativa să vină din partea lui. De câteva ori fu tentată să-i ceară lămuriri, dar nu avu ocazia.

Apoi, într-o după-amiază târzie, Rosanna sună la ușă.

– Am auzit că Joel pleacă în Anglia, spuse ea. Trebuie să-l văd înainte de plecare. Este în atelier?

– Așa cred. Lucie o conduse până la ușă, dar plecă imediat ce Joel deschise. Își spuse cu amărăciune că avea tot dreptul la intimitate.

Înainte de cină, Georgiana o anunță degajat:

– Hallam și Joel nu vor veni la masă. Hallam spunea că va ieși în oraș, iar Joel are ceva de terminat, dar ar vrea să te vadă după cină, la debarcader.

– Cine, Joel?

– Da. Are ceva de discutat cu tine.

Reuși să termine de mâncat, ascunzându-și agitația. Acum, aproape în ultima clipă, avea s-o pună la curent. Trecu imediat peste întârzierea frustrantă și incertitudinea în care trăise. Totuși, se feri să-și dezvăluie speranțele și temerile în fața Georgianei.

– Oare se gândește la o plimbare cu barca în miez de noapte? o tachină Georgiana, zâmbind.

– Poate. E lună plină, ideală pentru navigația de noapte, răspunse ea.

– Nu-mi prea place ideea să te duci singură în port, pe întuneric.

– Absurd! exclamă Lucie. Señora Matana face drumul ăsta mereu.

– Prea bine, în cazul ăsta, veți merge împreună.

Lucie își ponderă nerăbdarea, așteptând-o pe femeia mai vârstnică să-și termine treaba, dar în cele din urmă porniră spre sat.

– De aici văd barca, o anunță ea pe menajeră. Luminile sunt aprinse la bord.

Traversă debarcaderul și sări pe punte. Ușa cabinei era închisă. O deschise și intră. Joel stătea cu spatele, aplecat. Apoi se ridică și se întoarse, iar ea observă că de fapt era Hallam.

Din câțiva pași, ajunse între ea și ușă.

– Lucie, draga mea! Ce te aduce aici, la ora asta?

– O eroare, murmură ea. Credeam că Joel … am venit să …

– Sigur că ai venit imediat ce te-a chemat Joel.

– De ce ești aici? întrebă ea.

– Poate că și eu am fost păcălit, râse el. Mă așteptam s-o întâlnesc pe Rosanna.

– Pe barcă? Minți! N-ar accepta să vină aici noaptea.

– Nu zău? N-o cunoști. Oricum, cred că ar fi venit să-și ia bun-rămas.

– De ce? Ești pe cale să pleci?

– Nu, dar am auzit că intenționează să se mărite cu un bogat nobil spaniol. Eu și Joel am fost lăsați baltă. Necorespunzători, asta suntem.

Lucie se relaxă o clipă. Dacă era adevărat, asta ar fi putut explica proasta dispoziție a lui Joel.

– Așa că, vezi tu, dragă Lucie, acum ai o șansă – cu Joel, vreau să spun. Ai putea să-l prinzi destul de ușor. Acum e vulnerabil.

– N-am nici o intenție să-l prind, se răsti ea. Se întoarse spre ușă și spuse: te las s-o aștepți pe Rosanna – poate vine.

– Nu te pripi! Cu o mișcare bruscă, o trase de lângă ușă și o cuprinse în brațe. Cum ai zis, Rosanna s-ar putea să nu vină, iar în cazul ăsta, sunt dispus să pierd niște vreme în compania ta.

– Ba nu! Nu cu mine! Se străduia să-și păstreze calmul. Ai face bine să speli putina, fiindcă s-ar putea să apară Joel.

– Poate că n-o să vină, ca Rosanna, o zeflemisi Hallam. Poate nici nu știe că ești aici, așteptându-l.

Lucie își eliberă o mână și îl plesni peste obraz.

– Scorpie! țipă el, ducând mâna la falca înroșită.

Încercând să profite de moment, Lucie țâșni spre ușă, dar fu prinsă.

– Deci, acum recurgi la violență. Nu credeam că poți fi atât de dușmănoasă. Acum, va trebui să te pedepsesc.

– Dă-mi drumul, Hallam! Am să strig și mă va auzi cineva.

– N-ai decât! Nimeni nu-ți va da atenție. Dacă vor auzi, vor crede că-i o petrecere a zurbagiilor de englezi.

Disperată, închise ochii. Era vremea ca Joel să-și facă apariția. Dar cum să-i explice situația jenantă? Dacă mesajul fusese fals, trebuia să găsească o metodă de a scăpa. Măcar dacă ar fi reușit să iasă din cabină!

– Mereu ai fost atrasă de Joel, nu-i așa? De când ai venit, ai pus ochii pe el.

– Și ce-ți pasă?

– În primul rând, îmi pasă fiindcă ai distrus armonia dintre noi. Ne-ai despărțit.

– Nu-i adevărat! Cel care a destrămat armonia ai fost chiar tu.

– În al doilea, sunt nebun după tine, Lucie. La fel cum eram cândva îndrăgostit de Rosanna. Câtă vreme am fost în Anglia, m-am tot gândit la tine – n-am mai avut ochi pentru alte femei.

– Scutește-mă de declarații! îi aruncă ea în față, zbătându-se să scape. Așa ai procedat cu toate femeile. Nu mă impresionezi.

– Atunci, poate am să te impresionez astfel. O sărută pe buze, brutal, împingând-o spre cușetă. Era aproape sufocată și nu reuși să se miște nici după ce auzi ușa deschizându-se.

Hallam îi dădu drumul, iar ea îl văzu pe Joel, cu figura împietrită, cu ostilitate în priviri.

– Deci, chiar te aștepta! spuse Hallam. Îmi pare rău amice, dar am ajuns primul.

Lucie se strădui să se ridice de pe cușetă, conștientă de ținuta ei dezordonată.

– Joel! începu ea. Te rog … ascultă-mă …

Disprețul din privirea lui o îngrozi.

– Scuze pentru întrerupere. Nu pricepusem situația – dar n-am să vă mai deranjez.

Încercă să se apropie de Joel, dar brațul lui Hallam o prinse și o reținu cu ușurință.

– Adevărul este că nu sunt decât un palid înlocuitor, spuse Hallam. De fapt, inima Luciei aparține altui bărbat – care este însurat, din păcate.

Pe moment, uită de Joel, îngrozită de josnicia dezvăluirii.

– Hallam! Cum ai putut …

Fu întreruptă de zgomotul ușii care se închidea.

– Ei bine, lucrurile s-au lămurit. Acum, avem puțină liniște – dacă nu-și face apariția și Rosanna, desigur.

Lucie simțea că n-are vreme de pierdut. Cu o forță ieșită din comun, se smulse și ieși pe punte. Sărind pe debarcader, fu cât pe ce să cadă, dar își recăpătă echilibrul. Voia să-l găsească pe Joel, dar nu știa încotro o luase. Privi spre micuța piață, dar în fața cafenelei era o singură masă și nici unul dintre cei prezenți nu era Joel. Probabil că se întorsese la vilă. Începu să alerge de-a lungul plajei.

– Joel! strigă ea. Joel! Luna se ascunsese. Suspinând și gâfâind, înaintă pe poteca accidentată. Căzu de două ori, dar se ridică și-și continuă cursa.

În sfârșit, văzu luminile vilei și mări viteza, rugându-se ca Joel să fie acolo și s-o asculte. Pe terasă nu era nimeni. Intră și urcă la etaj. Georgiana tocmai ieșea din dormitorul Jessicăi.

– Lucie! Ce s-a întâmplat?

– Nu-ți pot spune! Intrară în cameră, iar Lucie se aruncă pe pat, suspinând amarnic.

– Povestește-mi, dragă. A fost Joel? insistă Georgiana așezându-se lângă ea.

Lucie se mulțumi să scuture din cap.

– Ce-i cu rochia ta? Mâneca e ruptă și ești plină de praf. Lasă-mă să te ajut. Te rog, schimbă-te!

Glasul plin de înțelegere al Georgianei păru să-i rupă zăgazurile lacrimilor. Cu înțelepciune, femeia o lăsă să plângă. Într-un târziu, suspină profund și se ridică, abia acum observând mâneca zdrențuită de brutalitățile lui Hallam.

– Hallam era acolo – nu Joel, spuse ea. Cine ți-a transmis mesajul, Georgiana?

– Hallam.

– A fost o păcăleală, continuă ea. Poate că n-ar fi fost așa rău dacă nu l-ar fi chemat și pe Joel, ca să ne găsească împreună.

– Dar chiar eu l-am trimis. Georgiana închise ochii de ciudă. Ah, ce am făcut?

– Cum adică? întrebă Lucie.

– Joel a venit după cină și m-a rugat să-i prepar o gustare. Cum știi, señora Matana plecase puțin mai devreme, împreună cu tine, așa că i-am încropit o gustare și i-am dus-o pe terasă. După ce a mâncat, nu dădea nici un semn că ar voi să plece și i-am amintit că-l așteptai la debarcader.

– Și după aceea?

– Bineînțeles, crezusem că a uitat. A părut surprins. I-am povestit despre mesajul lăsat de Hallam, pe care ți-l transmisesem.

– Ce nemernic! izbucni Lucie, să te folosească pentru a mă prinde în capcană. Este cea mai josnică faptă. Iartă-mă. Totuși, ți-e văr.

– N-are importanță rudenia, se ambală Georgiana. N-are nici o scuză și am să i-o spun cu prima ocazie. Ce s-a întâmplat?

– A fost brutal și și-a sincronizat perfect acțiunile, astfel încât Joel să ne surprindă. Am vrut să fug, dar m-a prins.

– Ah, măcar dacă nu i-aș fi spus lui Joel! șopti Georgiana. Nu ți-aș putea face rău cu bună știință. Speram să vă întoarceți împreună. Vă potriviți ca soț și soție.

– Nu te mai învinovăți, dragă Georgiana. Venise rândul ei s-o consoleze pe cealaltă. N-aveai de unde să știi. Ai transmis un mesaj cu bună-credință. Nu puteai bănui că Hallam va fi acolo. Se ridică și își scoase rochia distrusă. Joel m-a privit cu atâta dispreț! N-am să-i uit niciodată expresia.

– Poate e mai bine că pleacă poimâine la Londra. Avem nevoie de puțină liniște, dar abia după ce am să-i spun lui Hallam ce cred despre el.

– Joel s-a întors? întrebă Lucie.

– Nu l-am văzut, răspunse Georgiana. Hai să-ți prepar o băutură, iar apoi să te culci și să uiți necazurile astea. Dimineața, lucrurile nu mai par chiar așa dezastruoase.

Lucie spera din suflet să fie adevărat. Desigur, n-avea cum să decadă mai mult.

Totuși, a doua zi, când deschise ochii, amintirile nopții o asaltară din nou și se pregăti să primească o nouă lovitură, și mai devastatoare.

Georgiana îi aduse micul dejun, alcătuit din cafea și brioșe. Îi înmână și o scrisoare.

– Joel s-a dus foarte devreme la Las Palmas.

– Înțeleg. Și-a grăbit plecarea. În gând, adăugă: n-a suportat să mai rămână sub același acoperiș cu mine. Nici măcar încă o zi.

Georgiana ieși din cameră, lăsând-o să întoarcă plicul pe toate fețele. În loc de adresă, apărea un singur cuvânt: Lucie. Cu degete tremurânde, scoase foaia de hârtie și citi:

„Dragă Lucie,

Nu îmi vine ușor să-ți scriu cele ce urmează. Probabil că înțelesesem mai de mult că-l preferai pe Hallam, deși mai speram să înțelegi că o asemenea afecțiune nu-i menită să dureze.

Îmi pare rău că n-ai fost mai deschisă față de mine. Vorbindu-ți despre planurile de întoarcere în Anglia, încercam să-ți destăinuiesc adevăratele mele sentimente. În noaptea aceea – după grătar – am încercat să-ți arăt că din cauza ta nu-mi surâdea ideea de a părăsi insulele. Întrucât păreai că preferi să rămâi aici, n-am avut tăria să încerc să te conving să mă însoțești în Anglia.

Când mi-ai dat de înțeles că Hallam era motivul pentru care voiai să rămâi, am știut că mai devreme sau mai târziu, va trebui să plec singur.

De ce nu mi-ai spus adevărul? Nu era necesar să mă atragi pe barcă.

Avusesem senzația că am fi realizat un parteneriat profitabil – în toate sensurile – fiindcă intenționam să te cer de soție. Dar bineînțeles că ai tot dreptul să alegi. Nu-mi rămâne decât să-ți urez noroc și fericire, orice vei face.

Îmi dau seama că probabil am greșit complăcându-mă în atmosfera idilică din insule. Are darul de a te împinge spre atașamente greșite.

Cândva, va trebui să mă întorc, să-mi împachetez lucrurile. Apoi, vei putea să mă dai uitării. N-am să te mai deranjez.

Joel“

Lucie rămase în picioare lângă fereastră, cu foaia de hârtie mototolită în pumn. Deși avea ochii larg deschiși, nu vedea nimic din peisaj. Parcă auzea glasul lui Joel, atunci când îi împărtășise planurile lui de viitor: „… uneori, te simți legat de o persoană“ și apoi: „… vreau să lucrezi cu mine, ca asociat“.

Încetul cu încetul, fu cuprinsă de mânie. De ce nu fusese mai explicit? O acuzase că nu-i vorbise pe față, dar se așteptase ca ea să-i ghicească intențiile. Ca toți bărbații! Se ferise să-și asume o atitudine clară, folosise vorbe cu înțeles vag.

Se îmbrăcă și reuși să se calmeze. Începea să priceapă cât de aproape fusese de fericire. Să-i fi devenit soție și asistentă – ah, ce ocazie dumnezeiască! Porțile raiului se deschiseseră pentru o clipă, doar pentru a-i fi apoi trântite în nas.

Totuși, nu-l putea învinovăți doar pe Hallam. Se condamna pentru naivitatea cu care se lăsase pe mâna lui. În mod meschin, profitase de buna-credință a Georgianei, dar ar fi trebuit să fie mai precaută; ar fi putut să verifice, întrebându-l pe Joel.

Netezi foaia de hârtie. Nicăieri nu vorbea despre iubire. Voia un partener și era dispus să se însoare cu o femeie care să aibă calificarea necesară.

Lucie luă oul de Crăciun. Oare câte tinere mai primiseră, de-a lungul vremii, asemenea copii cu monograma J.B. ca daruri de bun-rămas? Își dădu seama că știa foarte puține despre el. Doamna Thornton insinuase că frânsese multe inimi la vremea lui și că semăna cu Howard, tatăl copiilor.

– Nu m-ar mira să aflu că se distrează acum în compania cine știe cărei chinezoaice din Singapore, îi spusese ea.

Dar doamna Thornton era mânată de prejudecăți, așa că Lucie găsise cu cale să nu țină seama de acuze.

Împachetă oul și îl vârî într-un sertar. La întoarcerea în Anglia, îi va aminti de perioada aceea și de speranțele destrămate.

***

– Hallam spune că a primit mesajul de la Rosanna, îi destăinui Georgiana, mai târziu. Cică ar fi ieșit din atelierul lui Joel și s-ar fi întâlnit cu Hallam în grădină – asta e povestea lui.

Lucie o privi pătrunzător. Să fi fost o urmă de îndoială în vorbele Georgianei? În definitiv, îl cunoștea mult mai bine pe Hallam.

– Înțeleg. Atunci, de ce s-a dus la barcă, dacă știa că va veni și Joel?

– Asta l-am întrebat și eu, spuse Georgiana, încruntându-se. Zicea că a înțeles greșit și că se aștepta s-o întâlnească pe Rosanna.

– Așa mi-a spus aseară – că o aștepta pe Rosana. Dar nu l-am crezut atunci, după cum n-o fac nici acum. Oricum ar fi, s-o lăsăm baltă. Ancheta n-ar avea nici un rost. Joel a plecat și am să fac același lucru, cât de curând.

– Dar copiii? obiectă Georgiana. O să le frângi inimile.

– Copiii uită repede. Mai greu e cu maturii. Georgie, trebuie să înțelegi că nu mai pot rămâne aici!

– Ba nu, deloc! izbucni Georgiana, pe un ton autoritar, neobișnuit pentru ea. Joel te-a angajat să ții companie copiilor. A făcut astfel încât să-ți poți continua activitatea și te-a ajutat. Iar acum, din cauza unei scene nefericite, vrei să speli putina ca un câine bătut.

– Poate că așa mă simt, replică Lucie.

– Rămâi să-ți îndeplinești îndatoririle asumate. Oricum, trebuie să predai mai multe comenzi.

– Pot să le dau gata rapid, declară Lucie. Cât despre copii, acum te au la dispoziție. Te iubesc și vor fi fericiți lângă tine.

– Asta trebuie să discuți cu Joel, la întoarcerea lui.

– N-aș suporta întâlnirea! Cum să-l privesc în ochi după cele întâmplate?

Georgiana îi luă mâinile cu blândețe.

– Dragă Lucie, trebuie să înveți să faci față nenorocirilor. N-ai voie să te lași doborâtă. Cum crezi că am rezistat după ce mi-am pierdut ambii copii – și apoi bărbatul?

– Da, ai avut parte de suferință, murmură Lucie.

– Situația nu se compară, Joel nu-i mort. Există mereu șansa să revină.

– Se va întoarce, dar nu în căutarea mea.

– Nu poți fi sigură. Dacă te iubește cu adevărat – și eu sunt convinsă că da – atunci nu va ceda în fața unei înșelăciuni.

Lucie tăcu o vreme.

– Îți mulțumesc, Georgie. Ești o femeie de ispravă, dar egoismul mă împiedică să mă gândesc la ceilalți. Deși Jessica și Daniel îmi sunt foarte dragi, tot va trebui să plec.

Capitolul 10

Portretul Jessicăi, în costumul tradițional, era aproape gata, iar Hallam declară că mai avea nevoie de o singură ședință. Lucie îl evitase pe cât posibil, iar el părea cam abătut și rareori cobora la masă.

Profitând de ocazie, Lucie încercă iar să-și găsească propriul portret, dar nu avu timp fiindcă Hallam intră în atelier, întrebând-o:

– Cauți ceva?

– Nu. Ei bine, da – portretul meu.

– Ai răbdare. Ai să-l vezi la momentul potrivit. Acum poți să ne lași fără teamă. Jessica chicotea:

– Mi-am văzut portretul. Unchiul Hallam nu mi-a făcut încă picioarele. Doar le-a mâzgălit.

– Și cum ai reușit? vru el să știe.

– M-am uitat când nu erai atent.

– Dacă nu ești cuminte, o amenință el în glumă, am să-ți las așa picioarele, ba am să-ți mâzgălesc și mâinile …

– … și fața. Ba nu, fiindcă n-ar mai fi un portret. Jessica izbucni în râs.

– Liniște, acum. Stai nemișcată și nu mai chicoti.

Coborând scara, Lucie reflecta la calitățile lui. Copiii îl adorau, se distrau împreună, îl ajuta pe Daniel să construiască folosind abia primitul set de cuburi. Într-o zi, îi urmărise construind un pod, la sugestiile lui Hallam. Nu-l auzise niciodată vorbindu-le răstit. Oare numai femeile mature îi provocau ieșiri răutăcioase?

Ziua următoare, Hallam anunță o prezentare ad-hoc, pentru ora cinci, în atelier.

– Va fi o ocazie specială, așa că încearcă să nu-ți uiți pe undeva buna creștere, o avertiză el pe Jessica.

Lucie n-ar fi vrut să participe, dar dorea cu disperare să-și vadă portretul.

Hallam adusese în studio un rând de scaune, inclusiv pentru señora Matana și Alberto, care fusese special chemat de la îndatoririle sale de grădinar. În fața lor, se afla un șevalet.

– Acum, numărul unu din catalog, anunță el, expunând un bust al Jessicăi. Hainele erau în ușoară dezordine, iar figura exprima toată încântarea ei copilărească.

– Unde este câinele rău? întrebă Daniel.

Hallam se încruntă, în râsetele celorlalți și ridică un băț lung.

– Dacă mai chicotiți, am să închid prăvălia. Daniel, catalogul va fi prezentat de mine.

– Câinele rău, câinele rău, insistă Daniel, pe un ton șoptit. Dar următoarea pictură avu darul să-l amuțească. Era chiar el, cu o figură foarte serioasă.

Urmă señora Matana, purtând una din rochiile ei negre, și apoi Georgiana.

– Nu știam că i-ai pozat, șopti Lucie.

– Probabil că a pictat toate mutrele disponibile, zâmbi Georgiana.

Apoi văzură portretele lui Joel și Alberto. Urmă tabloul Jessicăi, îmbrăcată în costumul popular din Canare. Atât Georgiana cât și Lucie scoaseră exclamații de admirație.

– E minunat! fu verdictul Georgianei. Jessica fusese surprinsă într-o atitudine de dansatoare. Sub enorma pălărie de pai, trăsăturile delicate ale fetei erau puțin umbrite, dar și scoase în evidență, totodată.

– Ei bine, cu asta basta, declară Hallam, privind-o pe Lucie, de parcă ar fi provocat-o să intervină. Ah, nu, îl uitasem pe ultimul.

Lucie rămase cu ochii pe pânză, nevenindu-i să creadă. Să fi fost chiar ea? Hallam îi spusese de câteva ori că nu era frumoasă, dar din tablou privea o tânără femeie încântătoare.

– Nici un comentariu?

– E flatant, spuse Lucie încet.

– Ah, nu, interveni Georgiana. Seamănă perfect.

– Când ai să mă mai pictezi, unchiule Hallam? întrerupse Jessica liniștea stânjenitoare.

– Nu fi lacomă! Crezi că nu mai am nimic de făcut decât să-mi risipesc pânzele și vopselele pe o domnișorică obraznică? Hallam îi ciufuli părul. Hai, ia-o din loc!

Lucie părăsi atelierul la urmă. Hallam o abordă:

– Satisfăcută?

– Este un portret splendid, răspunse ea potolit.

– Credeai că am alipit un nud la bustul tău, nu-i așa?

– Mă bucur că n-ai făcut-o, declară ea, după o scurtă ezitare.

– Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat în seara aia.

– Hai să uităm, propuse ea. Se întoarse în cameră, fiindcă avea de terminat niște amulete de argint.

Peste câteva zile, pe când era în grădină, Jessica îi aduse un ziar englezesc.

– Vorbesc despre unchiul Joel, anunță ea.

La început, literele păreau să-i fugă de sub ochi.

– Ce scrie? Tonul nerăbdător al copilei o aduse la realitate. Am înțeles aproape tot, în afară de fragmentul ăsta.

– Am să-ți citesc. Spune că unchiul Joel a primit premiul Cellini pentru armăsarul de argint. Ții minte că ți l-a arătat o dată. „Domnul Joel Barron a mai fost premiat și pentru alte realizări, setul de piese de șah, sau noile modele de servicii de cafea. A primit multe oferte de achiziție pentru exponate și a promis că le va analiza, cu excepția armăsarului, care nu-i de vânzare. S-ar putea să-l dăruiască unui muzeu. Deocamdată, întreaga colecție va fi expusă pe rând în principalele galerii londoneze." Mai vorbesc despre figurile notabile care au fost de față la decernarea premiului Cellini.

– Ce-i aia? se încruntă Jessica.

– Benvenuto Cellini a fost un mare artist italian, un sculptor care lucra în argint sau în aur. Premiul care-i poartă numele este cea mai importantă distincție pentru un argintar.

– Ah, asta-i frumos. Primește și bani?

– Nu, draga mea. Doar o medalie cu chipul lui Cellini și prestigiul cuvenit.

După plecarea Jessicăi, Lucie rămase pe gânduri. Oare avea să-și modifice planurile din cauza rezultatelor expoziției? Totuși, planurile respective n-o mai includeau și deci n-ar fi trebuit s-o intereseze.

Georgiana o găsi în cameră, lucrând la niște pandantive.

– Sper că nu te deranjez. Ce părere ai avea de o ieșire la Las Palmas și poate la Tenerife – doar noi două și copiii? Am proceda ca data trecută. Câteva zile în fiecare loc. După ce ți-ai preda comenzile, am putea închiria o mașină, ca să avem libertate de mișcare.

– Excelentă idee, spuse ea, ridicând capul. Tuturor ne-ar prii o schimbare de peisaj. Înțelegea că propunerea venise din inima generoasă, plină de compasiune a Georgianei. Pentru moment, vila Sirena nu făcea decât să i-l amintească mereu pe Joel.

Deși purtarea lui Hallam era acum fără cusur, prezența lui continua să fie neliniștitoare. Ca să-și găsească pacea, singura soluție era să plece ea.

Următoarele zile, lucră febril să termine toate comenzile, în vreme ce Georgiana se ocupa de rezervări pentru biletele de avion și pentru hotel.

Jessica și Daniel erau entuziasmați de neașteptata distracție.

– Sărmanul unchi Hallam! O să rămână singur, murmurase Jessica.

– Señora Matana o să aibă grijă de el, o asigură Georgiana.

– Hm. Fetița își încreți năsucul. Dar o să-i fie dor de noi.

– Se potrivește cu recomandarea doctorului, le întrerupse Hallam. Câteva săptămâni fără gălăgia voastră ar face minuni pentru nervii mei distruși.

– Va trebui să primești și tu un premiu când ai să mai mergi în Anglia, replică Jessica răutăcios. Unchiul Joel a câștigat.

– Nu mă pot compara cu unchiul Joel, izbucni Hallam în râs. Întotdeauna, el va câștiga premiile. Eu, deși mă cred un as, pierd întotdeauna la mustață. Își ațintise ochii spre Lucie, dar ea se feri să-i înfrunte. Era decisă să nu se mai lase atrasă în conversații potențial primejdioase.

Vacanța plănuită de Georgiana se dovedi un succes, iar Lucie se bucură deplin de ea. De astă dată, nu avură de făcut vizite familiei del Rey și nici nu trebui să suporte o petrecere la bordul iahtului lor de lux. Georgiana conducea foarte bine și tote excursiile erau programate ținând cont de copii, astfel încât aceștia nu apucau să se plictisească.

Peste tot, migdalii erau înfloriți, acoperind văile cu un voal uimitor alb-rozaliu, care lăsa senzația că versanții munților se pierdeau în ceață.

După ce studiau harta, descopereu rute inedite, demne de a fi explorate; pe coasta de est, printre plantațiile de roșii, până la stațiunea Maspalomas; pe drumul ce străbătea ținutul muntos, Tejeda, pe serpentine săpate în roca vulcanică; pe coasta nordică, străbătând așezările pierdute printre livezi de pruni, cireși sau piersici.

În Las Palmas, străduțele și grădinile erau năpădite de florile mov ale palisandrilor și de cele roșii ale tulipierilor africani. Peste tot înflorise tamariscul și poinsettia, specifice Insulelor Canare.

Petrecură zile liniștite pe plajă, iar Daniel începu să înoate cu adevărat. Cel mai mult îi plăcea să facă pluta, iar Jessica îl acuza de „lene absolută!"

Tenerife era un obiectiv nou pentru toată lumea, fiindcă Lucie nu avusese niciodată vreme să exploreze insula.

Îndată ce scăpă de comenzi, îi duseră pe copii în portul Santa Cruz, să vadă marile transatlantice, precum și vreo duzină de diferite alte vapoare.

Când urcară pe vârful înzăpezit al vulcanului Teide, din centru insulei, Lucie își aminti că pe pantele lui puteau fi găsite fragmente de onix. Adunară o grămadă de bucăți de onix dur, de un albastru minunat, sau purpurii. Câteva clipe, gândul îi zbură la Joel.

Într-o zi, luară masa la luxosul hotel Mencey, care fusese cândva reședința guvernatorului și păstra încă o atmosferă de splendoare maiestuoasă.

Întorși acasă, aflară că Hallam plecase în Anglia cu o zi în urmă.

– Știai? o întrebă Lucie pe Georgiana.

– Într-un fel. Nu cunoșteam ziua, dar îmi spusese că are de gând să plece. Trebuie să se ocupe de expoziție și … ăă … nu prea avea chef să fie de față la întoarcerea lui Joel.

– Și când vine Joel?

– Nu cred că și-a fixat o zi. S-ar putea să treacă mai multe săptămâni.

Lucie nu continuă discuția, dar se hotărî să dispară cât mai repede, oricum înainte de întoarcerea lui.

– E ciudat că nici unchiul Hallam nici unchiul Joel nu-s acasă, remarcă Jessica, într-o după-amiază. Am rămas numai femei – cu excepția lui Daniel, dar el nu-i bărbat.

– Da' ce sunt? Poate măgăruș? veni replica promptă a băiatului.

– Jessica voia să spună că ești încă tânăr. Trebuie să mai treacă niște ani până să devii bărbat, încercă Lucie să-l liniștească, însă Daniel se îndepărtă, indignat.

– Nu mă deranjează femeile, continuă Jessica, pe gânduri. Doar dacă sunt foarte bătrâne – ca mătușile noastre. Mami era foarte drăguță – semăna puțin cu tine. Dar era blondă – părul ei avea culoarea mierii și era parfumat. Ochii erau albaștri, ca ai lui Daniel. Cred că semăn mai mult cu tati. El e brunet.

Lucie pricepu că fata gândea cu glas tare. Pentru prima oară, o auzea vorbind despre mama ei și simți că sub impresia de maturizare precoce, Jessica era foarte vulnerabilă.

– Ți-o amintești bine? murmură ea.

– Ah, da. Râdea întotdeauna, dar mai ales când era acasă și tata. Daniel n-o mai ține minte, fiindcă era prea mic. Se juca împreună cu noi, ne spunea povești – cam ca tine, Lucie.

Lucie zâmbi și o îmbrățișă cu afecțiune.

– Ar fi bine dacă te-ai mărita cu unchiul Joel. Atunci, ai deveni mătușica noastră și am putea să locuim mereu împreună.

– Nu prea cred să se întâmple una ca asta, spuse Lucie, roșind.

– De ce? Îl preferi pe unchiul Hallam, nu-i așa?

– Nu, sigur că nu. Dar nu cred că ne vom putea căsători.

– Hm, păcat. Unchiul Joel ți se potrivește. În afară de asta, cu unchiul Hallam s-ar putea să fii obligată să te muți departe de noi. Nu mi-ar plăcea să pleci și să nu te mai văd niciodată. Cu un acces de drăgălășenie, Jesica o sărută pe obraz și o zbughi în grădină.

Despărțirea de copii urma să fie dureroasă, își spuse Lucie, dar era inevitabilă.

– Mâine, suntem invitate să prânzim la Rosanna, o anunță Georgiana, la cină.

– Inclusiv copiii?

– Da. I-am spus la telefon că nu-i putem lăsa singuri și a zis să-i aducem.

Lucie încercă să descifreze motivele ascunse ale Rosannei, dar până la finalul prânzului din sufrageria vilei del Rey nu reuși.

După masă, ieșiră pe terasa de lângă piscină. La un moment dat, Georgiana o lăsă singură cu Rosanna, motivând:

– Mai bine mă duc să văd ce fac Jessica și Daniel.

Rosanna își trase scaunul mai aproape de Lucie și i se adresă pe un ton confidențial:

– Am citit despre succesele lui Joel, începu ea. Suntem foarte mândri de el.

Lucie murmură că se bucura mult pentru reușitele lui.

– Și Hallam a plecat în Anglia?

– Trebuie să participe la niște expoziții.

– Bineînțeles. Probabil că le simți lipsa?

– Am mult de lucru, replică Lucie.

– Era plăcut să-i văd pe cei doi roind în jurul meu, preocupați să-mi facă plăcere, continuă Rosanna lenevos. Hallam obișnuia să-mi spună că mă iubește, dar nu-l credeam. Joel nu mi-a spus-o – dar cred că se îndrăgostise puțin de mine. Râse și scutură din cap. Desigur, nu mă puteam mărita cu nici unul dintre ei.

– Nu? Lucie își întoarse privirea spre ea.

– Niciodată. S-ar crea prea multe probleme. Hallam este pictor, dar – Rosanna ridică din umeri – n-are a face. Cu Joel mi-ar fi plăcut să mă mărit, iar frații mei ar fi avut grijă să găsească alți oameni care să lucreze argintul în locul lui. N-ar fi trebuit să-și mai piardă vremea lucrând cu ciocanul sau modelând. Puteam angaja niște oameni.

– Dar Joel este un artist în meseria lui, nu un simplu ciocănar, răbufni Lucie. Trebuie să lucreze cu mâna lui, nu prin intermediul unor angajați – ca în fabrică.

– Poate. Dar cei din familia del Rey nu lucrează cu brațele.

– Nu, sigur că nu, aprobă Lucie. Vorbele Rosannei avuseseră darul să-i ridice moralul, dar rămăsese decisă. Am să plec … începu Lucie, dar fu întreruptă de un strigăt. Sări în picioare. Unul dintre copii … scările acelea periculoase care făceau legătura între nivele …

Pe terasa de dedesubt, o întâlni pe Jessica, albă la față.

– Georgie! A căzut!

Lucie își continuă cursa și ajunse lângă Georgiana, care stătea pe jos, ținându-se de gleznă.

– Nu-ți face griji, murmură accidentata. Mi-am scrântit glezna.

– Cum s-a întâmplat?

– Daniel și cu mine eram jos, începu Jessica, iar Georgie rămăsese singură.

– Mi-am agățat tocul într-o rădăcină și am căzut, continuă Georgiana.

Între timp, Rosanna chemase niște servitori. Întrucât Georgiana nu suporta să-și lase greutatea pe piciorul respectiv, o luară pe sus și o duseră în casă.

– Am sunat la doctor, spuse Rosanna. Lucie îi zâmbi în semn de mulțumire.

Rănita fusese așezată comod într-unul din saloane și fusese servită cu un coniac.

– Vreunul dintre copii a făcut pe grozavul? vru să afle Lucie.

– Ah, nu, nici vorbă. N-a fost vina lor. Cred că, furată de peisaj, n-am fost atentă pe unde mergeam.

– Va trebui să punem balustrade, declară mama Rosannei. Scările alea sunt periculoase.

Doctorul din Corvario apăru repede. Examină glezna și diagnostică o entorsă cu posibilă fractură.

– Cel puțin o săptămână n-ai voie să mergi, declară el categoric. Voi veni și mâine.

Lucie îi spuse că trebuia dusă acasă, la vila Sirena.

– Ah, la vila cu celebrități – acolo locuiește señor Barron, meșterul argintar. Bine, atunci am s-o văd acolo.

După plecarea lui, Rosanna dădu instrucțiuni șoferului să-i ducă acasă pe musafiri.

– O să vă ajute s-o transportați pe doamna Frensham în camera ei, fiindcă acum nu aveți nici un bărbat în casă.

– Da, e destul de ciudat că lipsesc amândoi, răspunse Lucie, mulțumindu-i călduros.

– Îmi pare rău că s-a întâmplat una ca asta. Dacă mai aveți nevoie de ajutor, nu ezitați să apelați.

Lucie își spuse că probabil se lăsase influențată de prejudecăți și că spaniola avea și trăsături de caracter frumoase.

La vila Sirena, Georgiana fu instalată cât mai comod în propria cameră. Copiii intrară cu grijă.

– Putem sta? se rugă Jessica. O să fim cuminți.

– Sigur că da. Nu-s bolnavă, răspunse Georgiana.

Totuși, după părerea Luciei, accidentata avea nevoie de somn pentru a-și reveni.

Până a doua zi, la sosirea doctorului, nu avu vreme să se mai gândească la propriile planuri, dar când acesta declară că Georgiana va avea nevoie de cel puțin zece zile de imobilizare la pat, Lucie fu cuprinsă de îngrijorare. Asta însemna că n-avea cum să plece.

– E un bătrân pisălog, comentă Georgiana. Și-i complet demodat. Se zice că-i bine să te miști chiar și după operații importante. O să mă pun pe picioare mult mai repede. Afară de asta, pot să mă odihnesc și pe sofaua din salon, supraveghindu-i și pe copii. Se strâmbă spre Jessica. Să nu credeți că ați scăpat de lecții. Vacanța s-a terminat.

– Da, doamnă profesoară Georgie, râse Jessica.

Lucie și señora Matana o ajutau în fiecare zi să coboare în sufrageria spațioasă, ale cărei ferestre dădeau spre terasa sudică. De la venirea Georgianei, cele două femei se retrăseseră adesea în camera aceea plăcută.

– Când bărbații vor să rămână singuri, n-au decât să stea în salonul lor dezordonat. O să ne simțim mult mai bine aici. Dar în mod ciudat, Joel și Hallam le urmaseră destul de des, după masa de seară.

Într-o după-amiază, Lucie stătea la masă, asamblând un colier. Jessica citea, iar Daniel se chinuia să construiască un camion de jucărie.

Dinspre hol, veni un zvon de glasuri, iar Lucie ridică fruntea. Auzul mai fin al copiilor le dezvăluise deja cine venise și o zbughiră amândoi afară, strigând:

– Unchiul Joel! Unchiul Joel!

Lucie scăpă din mână cleștele, se ridică în picioare și căută din priviri o ascunzătoare, dar nu avu vreme să scape. În clipa următoare, Joel intră în cameră, cu Jessica și Daniel agățați de brațe.

– A venit! exclamă complet inutil Jessica.

– Ce-i cu accidentul de care aud? o întrebă el pe Georgiana.

Lucie profită de gălăgie ca să-și recapete stăpânirea de sine. În aparență, întâlnirea decurse amical, dar i se păru că detectează o oarecare răceală în atitudinea nou venitului, o subtilă lipsă de amabilitate. Cât despre ea, se rezumă la o politețe abătută.

Totuși, într-un fel, era o ușurare să-l știe acasă, fie și doar pentru cazurile de urgență majoră, ca accidentul Georgianei.

Toată lumea se înghesui să-l felicite pentru succese. Setul de piese de șah fusese vândut unui colecționar american, iar domnul Thornton era asaltat de comenzi pentru servicii de cafea, tipsii, sau pocale – orice, numai să poarte monograma J.B.

– Ești pe cale să faci avere, comentă Georgiana.

– Sunt cât pe ce să devin un lucrător pe bandă rulantă, replică el cu o urmă de tristețe.

Lucie observă că n-o întrebase cum stătea cu lucrările ei, dar Georgiana îl informă din proprie inițiativă.

– Ne-am luat o vacanță în Las Palmas și Tenerife, iar Lucie a vândut tot ce pregătise.

Reacția lui ponderată o făcu să se retragă cât mai iute în cameră, pretextând că trebuie să termine colierul.

Însă mai târziu, îi fu imposibil să-l evite. Mai întâi ceru cheia de la atelierul lui Hallam și o invită să-l urmeze.

– Ar fi bine să vii cu mine, Lucie. Fără tragere de inimă, îl aşteptă să descuie uşa. El ridică un pachet mare, aşezat pe scaunul rezervat modelelor. Este pentru tine.

– Pentru mine?

– Despachetează-l. Pentru asta sunt făcute ambalajele.

O privi cu acel zâmbet care avea darul să-i moaie genunchii şi să-i accelereze pulsul. În pachet se afla portretul pe care i-l făcuse Hallam.

– Credeam că şi-a luat toate tablourile la Londra, pentru expoziţie.

– Cu siguranţă, nu şi pe ăsta. A vrut să-l primeşti.

Lucie continua să se uite la pictură, fără s-o vadă. Nu pricepea semnificaţia gestului lui Hallam.

– Lucie, vreau să ştii că n-am să stau decât câteva zile, cât va fi necesar să pun lucrurile la punct. Se îndepărtase de ea. Am şi stabilit cu Hallam unele chestiuni. Vreau să mă întorc în Anglia.

– Da. Cum rămâne cu cei mici?

– N-aş vrea să-i iau cu mine, deocamdată. Încă nu ştiu unde am să stau şi nu depinde de mine. Dacă tu şi Georgiana vreţi, aş prefera să-i las o vreme cu voi. La toamnă, fratele meu se va întoarce şi vom stabili ce-i de făcut mai departe.

– Te rog să nu contezi pe mine, Joel, spuse ea, lăsând tabloul pe un scaun. Mă întorc în Anglia cât se poate de curând – adică, îndată ce Georgiana se pune pe picioare. De fapt, dacă n-ar fi fost accidentul, eram deja plecată.

– Înţeleg, murmură el, fără s-o privească. Pot să te întreb dacă ai planuri definitive de viitor?

– Am să-i cer sfatul domnului Thornton. Îşi controla cu dificultate lacrimile.

– Copiii ştiu?

– Nu. Am preferat să nu le spun câtă vreme nu era necesar. Ridică tabloul şi adună ambalajul rupt.

– Hallam te roagă să ai grijă. Vopselele nu s-au uscat încă.

– Bine. Mulţumesc.

Părăsi atelierul și se întoarse în camera ei. Să i se fi părut doar că descoperă urme de tandrețe în vocea lui? De cine depindea alegerea locului unde se va stabili? Desigur, știa că Rosanna n-avea nici o intenție să se mărite cu el. Oare acesta era motivul plecării lui?

Joel adusese cadouri pentru toată lumea. Un joc de cuburi pentru Daniel, o casetă de bijuterii pentru Jessica, o poșetă elegantă pentru Georgiana. Darurile apărură chinuitor de încet, unul câte unul. Se părea că doar Lucie fusese omisă, iar ea își spuse că nici nu dorea vreun cadou din partea lui. Avea oul de Crăciun și tabloul lui Hallam. Era suficient. Totuși, fusese ofensată.

Nu mai avea chef de lucru și își petrecea mai tot timpul pe plajă, cu copiii. Avea să plece curând, așa că voia să profite la maximum de climatul acela blând. Conform spuselor, Joel nu le stătea în cale. Ori își împacheta sculele din atelier, ori era plecat la Corvario. Uneori, ieșea cu barca. Poate că nici el nu dorea să plece de pe insulă.

– Deci, Joel ne părăsește poimâine, remarcă Georgiana, în vreme ce se aflau pe plajă, la mică distanță de vilă.

– Da?

– Greșești, arătându-te atât de încăpățânată, dragă Lucie.

– Încăpățânată? Nu e cazul. Am propria viață și mă voi întoarce în Anglia cât mai repede.

– A fost o simplă neînțelegere.

– Ba, ceva mai mult, o corectă Lucie.

– Daniel! Daniel! răsunară stigătele Jessicăi. Se apropie de cele două femei și declară: e un băiețel cam obositor! Parcă ar fi intrat în pământ.

Îndată, Lucie sări în picioare.

– Unde era când l-ai văzut ultima oară?

– În apă. Făcea pluta și stropea împrejur.

– Fugi acasă și încearcă să dai de unchiul Joel. Copila pornise înainte ca Lucie să termine propoziția.

– Mă duc să încerc să dau de el, îi spuse apoi Georgianei.

– Probabil că se joacă printre stânci. Nu te aventura prea departe, Lucie!

Marea era liniștită. Totuși, nicăieri nu se zărea capul băiatului. Lucie înotă înapoi spre mal.

– Nici un semn?

– N-avea când să ajungă prea departe, spuse Georgiana, scuturând din cap.

Joel veni în goană, urmat de Jessica.

– Mă duc după barcă. Puteți să-l căutați pe aici. Jessica o să vă ajute.

– Vin cu tine, se oferi Lucie.

El se opri, ezitând. Dacă îmi refuză ajutorul, am să știu că nu mai am nici o șansă de împăcare, își spuse ea.

– Dar ești udă. Nu poți …

– Am un prosop gros.

– Bine, pune-l pe tine și hai să mergem.

Când Lucie ajunse la barcă, el pornea deja motorul. Ea sări la bord. Deși se înfășurase în prosop, când ieșiră din rada portului, soarele și vântul o zvântară mult mai repede.

La oarecare distanță, se vedea o bărcuță. Joel se îndreptă spre ea.

– Ați văzut vreun băiețel?

Cei doi bărbați scuturară din cap, iar Joel porni mai departe.

– Curenții l-ar fi dus în direcția asta, doar dacă n-a intrat în panică.

Lucie tremura toată. Ce s-ar fi putut întâmpla dacă Daniel descoperea că-i prea departe de țărm? Se ruga să fie undeva pe mal, în siguranță, ascunzându-se.

După ce execută un cerc larg, Joel întoarse barca spre portul Molino de la Tore. O ambarcație pescărească tocmai intra în radă și un bărbat le făcea semne, dar era prea departe pentru a auzi ce spune.

La chei, vreo jumătate de duzină de oameni se adunaseră lângă o barcă. Apoi auziră câteva vorbe în spaniolă, iar Joel îi traduse: e bine. L-a găsit cineva.

Sări pe chei fără să mai lege barca. Încercând să-l urmeze, Lucie se dezechilibră, căzu și leșină. Se trezi într-o mașină, ținându-l strâns pe Daniel, învelit în pături. La vilă, se grăbi să se îmbrace, fiindcă purta încă prosopul și costumul de baie.

Foarte spășit, Daniel fu vârât în pat imediat, iar Lucie află ce se întâmplase.

– A fost văzut de niște pescari care se întorceau în port, spuse Joel. Oamenii ziceau că nu dădea semne de panică. Făcea pluta și înota din când în când.

– Nu-și dăduse seama cât de departe ajunsese, fiindcă altfel s-ar fi speriat, adăugă Georgiana.

– Pescarii l-au scos din apă, l-au învelit cu niște pături și tocmai ajunseseră la mal, când am sosit noi. Dar ce ai pățit? Când m-am întors cu Daniel, erai cât pe ce să cazi în apă.

– Am leșinat … de îngrijorare, cred. A fost numai vina mea. Ar fi trebuit să stau cu ochii pe el.

– Nu te mai învinovăți, interveni Georgiana. Am și eu o parte de vină, iar Daniel trebuia să fie mai atent.

– Cam greu, când plutești pe spate, râse Joel.

Lucie cedă nervos, iar lacrimile începură să i se scurgă pe obraji. Se întoarse, încercând să se refugieze în propria cameră, însă Joel fu mai rapid. O cuprinse în brațe și o mângâie, așteptând să se calmeze. Apoi o sărută cu pasiune.

– De ce m-ai ținut departe atâta timp? șopti el.

Ridicând privirea, Lucie văzu că Georgiana dispăruse discret.

– Credeam că nu vrei să ai de-a face cu mine.

– Pe dracu! M-am îndrăgostit de tine aproape imediat după ce ai venit. Ți-ai manifestat independența, iar eu am respectat-o. Ai ridicat un zid între noi.

– Dar Rosanna? Mi s-a părut că erai …

– Rosanna? Cum ți-a venit o asemenea idee? Probabil de la Hallam, râse Joel. Rosanna del Rey nu s-ar căsători cu un bărbat care muncește. Însă mă îngrijora Hallam. Nu mi-am dat seama dacă-l iubești sau nu …

– Niciodată. M-am dus la barcă doar fiindcă …

– Știu, o întrerupse el. Scrisoarea mea a fost un gest laș. Ar fi trebuit să te ascult, dar eram prea furios.

– Hai să uităm, vrei? În clipele următoare, află cu adevărat cât de minunate erau îmbrățișările lui Joel. Nici eu n-am fost sigură. Credeam că m-ai accepta doar ca asociat și asta era prea puțin pentru mine.

– Iubito! Împreună, o să realizăm lucruri extraordinare. Vei avea toată libertatea să alegi. Vino cu mine. Am ceva să-ți arăt.

Ajunși în atelier, el dezveli armăsarul de argint.

– L-am adus înapoi, deși ar fi trebuit să rămână la expoziție. E pentru tine.

– Pentru mine?

Deci, ăsta era motivul pentru care nu-i adusese nici un cadou la revenirea de la Londra! Se simțea copleșită.

– Nu-l merit, șopti ea.

– Ba este insuficient.

La cină, pe figura Georgianei se putea citi o satisfacție senină. Jessica primise învoirea să ia cina cu ei, iar armăsarul de argint trona în mijlocul mesei.

– Frumos cal! aprecie Jessica.

– Este al Luciei. Eram hotărât să nu mă despart de el până nu va fi acceptat să mă ia de bărbat.

– Păi, în cazul ăsta, ar trebui să-l iei înapoi. Încă nu m-ai cerut de nevastă.

– Ce strategie de a smulge o cerere în căsătorie!

La sfârșitul mesei, Jessica veni lângă Lucie.

– Mă bucur grozav că ai să fii mătușica mea.

– Da, tu și Daniel o să-mi puteți spune „tușa Lucie".

– În nici un caz! Întotdeauna, ai să rămâi Lucie. Se încruntă și continuă: dar v-a trebuit cam mult până să vă hotărâți. Daniel și cu mine eram convinși că lucrurile vor merge mult mai repede.

– Iartă-ne întârzierea, o rugă Lucie cu falsă umilință și o sărută.

Mai târziu, Joel și Lucie stăteau pe „veranda crepusculară" și-și făceau planuri de viitor.

– Am văzut o casă drăguță în Dorset. Veche, dar modernizată. Există și un șopron în care se poate amenaja atelierul. În satul din apropiere am putea deschide un fel de magazin de prezentare, cum sugera Thornton. Va trebui să vezi locul.

– De ce ai căutat o casă, Joel?

– Știam că va trebui să plec de aici, în caz că mă respingeai, dar nici nu puteam cumpăra o casă fără tine.

Se ghemui în brațele lui, simțindu-se ca în paradis.

– Hallam vrea să vândă vila, continuă el. Îi place să nu fie îngrădit. M-am gândit că n-ar fi rău să cumpăr și o mică proprietate aici, într-una din insule. Am folosi-o în vacanțe, sau am scăpa de vremea din Anglia, pe timp de iarnă.

– Copiii ar fi încântați! Ce se întâmplă cu Georgiana?

– Am vorbit deja cu ea. I-ar conveni să se stabilească aici și să aibă grijă de căsuța noastră de vacanță. Bineînțeles, uneori ar veni în vizită în Anglia. Nu te-ar deranja?

– O iubesc – și copiii de asemenea. Casa noastră – oriunde ar fi – îi va fi mereu deschisă.

– Mă bucur. Se aplecă și o sărută pe vârful nasului. La toamnă, vor începe școala și ai să-l cunoști pe Haward, fratele meu. Desigur, trebuie să-l anunț că mă însor.

Ieșiră pe terasă și admirară lumina lunii reflectată de mare. Cu un fior, Luci își aminti de întâmplarea de mai devreme, cu Daniel. Acum, Joel era alături, cuprinzându-i umerii cu brațul, iar viitorul nu părea să mai poată ascunde dezastre.

– Georgiana e de vină, spuse el dintr-o dată. Mi-a spus că atunci când doi oameni par să fie despărțiți de un zid de gheață, singura soluție este ca unul dintre ei să-l ocolească. Avea dreptate.

– Dacă n-ar fi fost ea, n-am fi depășit bariera.

– Dar n-o să ne mai despărțim? întrebă el.

– Niciodată. Iubirea topește orice aisberg.

În lumina lunii, armăsarul de argint părea să-și ia zborul.

– Îți mulțumesc, Joel, șopti ea. Sunt norocoasă să vă am pe amândoi – pe tine și statueta.

Sfârșit